

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN

Bestseller

2

Roman
Bir Arada

SUSAN MALLERY

Milyonda Bir - Aşk Esiri

USA TODAY bestselling author

HON BS 2014/11

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Bestseller

"Dünyaca ünlü yazarların
aşk dolu en sevilen eserleri..."

SUSAN MALLERY

Milyonda Bir

Stephanie Wynne, ölmüş olan kocasıyla yaşadığı evlilik tecrübesinden sonra çocuklarını büyütmesine destek olabilecek, sorumluluk sahibi bir adam bulma ihtimalinin milyonda bir olduğunu düşünüyordu. En iyisi hayatının kontrolünü elinde tutmasıydı ve elbette bunun da bir bedeli vardı.

Nash Harmon, mesleği nedeniyle en zor durumlarda bile kontrollü davranmak üzere eğitilmişti ve yaşadığı acı kayıptan sonra yalnız bir yaşamı seçmişti. Ancak sürpriz ailesiyle tanışmak için Gelenwood'a gelip de, Stephanie'nin pansiyonunda kalmaya başlayınca, insanların neden aile bağlarıyla birbirlerine bağlanmak istediklerini anlamaya başladı. Bu, belki de hayatının en zorlu ve en tehlikeli görevi olacaktı.

Aşk Esiri

D.J. Monroe'un işi, insanlara kendilerini korumayı öğretmekti ve işinde en iyi olmak için her şeyi yapardı. İşte bu yüzden de bir tatbikat sırasında kendisini alt etmeyi başaran askeri uzman Quinn Reynolds'un bildiği ama kendisinin bilmediği taktikleri o adamdan öğrenebilmek için tek bir şey hariç her yola başvurmaya hazırdı. Ancak sorun şuydu ki, Quinn Reynolds da o tek şeyi istiyordu. Üstelik de çok soru soruyor, çok şey hissettiriyor ve D.J.'in savunma taktiklerinin her birini tek tek yok etmeyi kolayca başarıyordu.

ISSN 2148-2063

HARLEQUIN
Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
5'nci baskısı yasal olarak ünlü değildir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

HQN BS 2014/11

Fiyat: 11,90 TL / Kâğıt: 15,90 TL

ROMANIN KARAKTERLERİ

Stephanie Wynne

Romanın kadın kahramanı

Nash Harmon

Romanın erkek kahramanı

Kevin Harmon

Nash'in ikizi

Brett

Stephanie'nin büyük oğlu.

Jason ve Adam

Stephanie'nin ikiz oğulları.

Gage Reynolds

Nash'in üvey kardeşi

Travis, Craig, Kyle, Jordan

Haynes kardeşler

Elizabeth

Travis'in eşi.

Jill

Craig'in eşi

Austin Lucas

Hayneslar'ın aile dostu

Rebecca Lucas

Austin'in eşi

Vivian Harmon

Nash'in annesi

Howard Harmon

Nash'in üvey babası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

STEPHANIE Wynne, bitkin bir halde evinin kapısına yaslanarak karşısında duran yakışıklı adama bakarken, neredeyse kırk sekiz saatir uyumadığı, en son ne zaman düş aldığını hatırlayamadığı ya da kısa sarı saçlarının yoluk yoluk görüldüğü gibi gerçekleri düşünmemeye çalışıyordu.

Üç çocuğunun birden mide bozulmasıyla yatağa düşmesi gününü berbat etmeye, tüm canlılığını yitirmesine yetip de artarken, karşısındaki adam da hiç bu tür kişisel sorunları önemseyecek biriymiş gibi görünmüyordu. Saat sabahın ikisiydi ve yakışıklı, iyi giyimli, uzun boylu bir adam oldukça dinç bir görünümle verandasında dikiliyordu. Bakışlarını adamın sık takım elbisesinden kendi üstündeki lekeli, yıpranmış futbol formasına çevirdi. İki gün önce üstüne giyecek temiz bir şey bulamayınca bunları giymişti.

Stephanie birden neden bunları giydiğini hatırlamaya çalıştı. Oh, evet... Çamaşır makinesi bozulmuştu. Her neyse şimdi şu berbat halini unutup, içten görünmesini umduğu bir gülümsemeyi denemeliydi. "Siz Nash Harmon olmalısınız. Daha önce arayıp, geç geleceğinizi bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Chicago uçuşum gecikti. Umarım sizi uyandırmamışımdır Bayan ..."

"Wynne. Stephanie Wynne. Serenity House'a hoş geldiniz." Müşterilerine oda ve kahvaltı sunan bir pansiyon için merhum kocasının akıl ettiği bu isim çok korkunçtu ama neyse ki üç yıldan sonra biraz olsun alışmıştı da irkilmeden telaffuz edebiliyordu. Şayet ön cama asılmış olan tabela epeyce pahalı olmasa ve çocuklarının itiraz etmeyeceğini bilse, bir saniye bile düşünmez pansiyonun adını değiştirirdi.

Pansiyonun yeni konuğu deri bir bavul ve bir elbise torbasını içeri taşıdı.

Stephanie'nin bakışları, adamın pahalı deri botlarından, kendi ayağındaki kulakları yıpranmış fareli terliklere kaydı.

Bu sırada adam bankoya bırakmış olduğu kayıt formunu imzaladı.

Stephanie de işlemleri tamamlayıp, eski tip bir anahtarı konuğuna verdi ve "Odanız bu tarafta," diyerek merdivenlere yöneldi.

Yeni konuğun odası, geniş, konforlu, Glenwood manzaralıydı ve üçüncü kattaki kendi dairesinin alt katına denk gelmeyen iki odadan biriydi.

Stephanie odalar tamamen dolu olmadıkça, kendi katının altında kalan odaları konuklara vermezdi çünkü çocuklarını sürekli olarak sessiz tutması mümkün olmuyordu.

Yeni konuğa, sabah yedi buçukla dokuz arası kahvaltı servisinden yararlanabileceğini söyledi ve gazete bırakılmasını isteyip, istemediğini sordu.

Nash Harmon gazete istemiyordu.

Stephanie gitmek üzere davrandı. Ücretsiz PDE Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bayan Wynne!"

Stephanie geri döndü. "Stephanie deyin lütfen."

Nash Harmon başını salladı. "Sizde bu bölgenin haritası var mı acaba? Buraya birilerini ziyaret etmeye geldim ve çevreyi pek bilmiyorum."

"Elbette. Kahvaltıda verebilirim."

"Teşekkür ederim." Nash Harmon hafifçe güldü.

Saat epey geç olmuştu ve Stephanie o kadar yorgundu ki, kirpiklerinin dipleri yanıyordu. Ancak yine de adamın siyah saçlarının arasındaki kahverengi tutamları ve köşeli çenesindeki beli belirsiz sakalın, onu biraz tehlikeli biriymiş gibi gösterdiğini fark etmişti. Hayır, kaygılanılacak bir durum yoktu. Tehlikeli adamlar Glenwood'a gelmezlerdi. Nash Harmon bir ayakkabı satıcısı ya da bir profesör kadar zararsız bir tipti. Zaten kredi kartından kendi hesabına gelmesi gereken para yatırıldığı sürece, konuğunun bir profesör ya da korsan olması umurunda bile değildi. Adamın yakışıklı ve elinde alyans olmadığına göre bekar olmasına gelince, bu da umurunda değildi. Arkadaşları kendisini sık sık birileriyle çıkmaya razı etmeye çalışsalar da, Stephanie onların bu iyi niyetli yaklaşımlarına aldırmıyordu. Bir kez evlenmişti ve dokuz yıl boyunca Marty'nin karısı olmak, erkekler hakkında yeterince olumsuz bilgi sahibi olmasına neden olmuştu.

Elbette zaman zaman hayatta yalnız kalacağını ve seksiz yaşamının da kolay olmayabileceğini düşünüyordu. Ancak bir erkekle ilişkiye girmek ve dördüncü, hatta beşinci çocuğa sahip olmayı düşünmek bile sinirlerini alt üst etmeye yetiyordu.

Nash gece çok geç yatmış olmasına rağmen, sabah saat altıyı biraz geçte uyandı ve bakışlarını fildişi rengi tavana dikti.

Tanrım! Birkaç hafta öncesine kadar ismini dahi bilmediği bu kasabaya, varlığından dahi haberdar olmadığı ailesiyle tanışmaya gelmişti. Aslında sadece bunun için de gelmemişti. Patronu tarafından izin yapmaya zorlanmıştı ve buradan başka gidecek yeri yoktu. Ayrıca ikizi Kevin de buradaydı ve onunla uzunca bir süre daha görüşemeyebilirdi. Hemen yataktan doğruldu. Kevin'ı arayıp bir buluşma saati belirlemeliydi.

Otuz bir yıl boyunca, annelerini on yedi yaşında hamile bırakıp, sonra da terk ettiği gerçeği dışında, biyolojik babaları hakkında hiçbir şey öğrenememişlerdi. Ancak durum birden değişmişti ve daha önce varlıklarından haberdar olmadıkları üvey kardeşlerinin olduğunu öğrenmişlerdi. Kevin bu yeni aile üyeleriyle tanışma konusunda, kendisinden daha hevesliydi.

Nash bir taraftan bunları düşünürken, bir taraftan düş almış, tıraş olmuş, uzun kollu bir gömlek ve kot pantolonunu giymiş, ayağına da botlarını geçirmiş ve saat yedi olmadan hazırlanmıştı. Haziranın ortaları olmasına rağmen, ikinci kattaki odasının penceresinden kasabanın sisle kaplı olduğunu görüp, huzursuzca odasında dolanmaya başladı. Zaten son birkaç yıldır hep böyleydi ve işinden başka

hiçbir şeyi önemsemez bir haldeydi. Ani bir şekilde pansiyon sahibesine kahvaltı yapmayacağını söylemeye karar vererek, kiralık arabanın anahtarlarını aldığı gibi merdivenlere yöneldi. Girişteki bankoda duran not defterinden bir sayfa kopardı ve tam kaleme elini uzatmıştı ki, arka taraflardan bazı sesler geldiğini duydu. Pansiyon sahibi kalkmışsa, not yazmaktansa kahvaltı etmeyeceğini kendisine şahsen söyleyebilirdi.

Nash uzun koridor boyunca sesleri takip etti ve birkaç kapıdan geçti. Oldukça ferah görünen mutfağın kapısına geldiğinde ise fırında pişen bir şeyin ve kahvenin mis gibi kokusunu aldı. Birden ağzı sulandı ve midesi guruldadı. Beyaz rengin hakim olduğu mutfak bomboştu. Ortadaki masanın üzerinde bir tepsi ve içinde de boş bir fincanla, bir kahve potu vardı. Bir tabak meyvenin üzeri strech filmle kapatılmıştı. Ocağın yanında da bir tava ve birkaç yumurta duruyordu.

Sol taraftaki kapıdan konuşma sesleri geldiğini duyan Nash sesin geldiği tarafa doğru yöneldi. Bir kadın, bir dolabın önünde parmak uçlarında yükselmiş, en üstteki rafa ulaşmaya çalışıyordu. Tam kadına yardım etmek için bir adım atmıştı ki, birden kadının kazağının altından bel bölgesindeki çıplak tenini görerek durakladı. Son iki yıldan beri ilk kez vücudunda bir hareketlenme hissetmişti.

Ne yani, bir kadının bel bölgesinin birkaç santimetre karelik bölümü gördüğü için miydi bu hareketlenme? Demek ki düşündüğünden de beter bir durumdaydı ve anlaşılan patronunun kendisi hakkındaki düşünceleri doğruduydu.

Ani bir çığlık, Nash'i düşüncelerinden sıyırdı ve bakışları kadının belinden, yüzüne kaydı.

Pansiyon sahibi gözlerini fal taşı gibi açmış, bir elini göğsüne götürmüş, kesik kesik nefes alarak Nash'e bakıyordu. "Korkudan ödümü patlattınız Bay Harmon. Kalktığınızı duymamıştım."

"Bana Nash diyebilirsiniz," dedi Nash ve ona doğru yaklaşıp en üstteki rafa uzandı. "Ne alacaksınız?"

"Mavi torbayı. İçinde gümüş ekmek sepeti olacak. Kurabiye yapıyorum da. Normalde daha büyük sepette servis yaparım ama şu an tek konduğum siz olduğunuz için daha ufak bir kap gerekir dedim."

Nash mavi torbayı alıp, kadına uzattı.

Pansiyon sahibi sepeti alırken başını iki yana sallayarak, "Daha uzun olmam gerekiyordu ama nedense başaramadım."

"Bunun başarabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Kendiliğinden olur sanırım."

"Ya da olmaz..." Kadın torbayı açtı ve içindeki sepeti çıkardı. "Yardımanız için teşekkür ederim. Kahve içer misiniz?"

"Elbette."

Nash yeniden mutfığa yönelip, tezgâha yaslanarak bekledi.

Kadın kahve potuna sıcak su ve kahve koyup karıştırdı. Sonra da Nash'e dönerek, "Krema ve şeker," diye sordu.

"Sade olsun."

“Kurabiyeler beş dakikaya kadar hazır olur. Bu sabah omlet yapmayı planlamıştım. Salam, peynir, mantar...”

Nash hayal meyal de olsa, gece gördüğü kadının tuhaf giyimli, yorgun görünümü-lü, karmakarışık sarı saçlı biri olduğunu hatırlıyordu. Şimdiyse karşısında iri mavi gözleri ve dolgun dudaklarıyla güzel bir sarışın vardı. Saçlarının kesimi kulaklarını ve boynunu açıkta bırakıyordu. Siyah pantolonu, hafifçe bol kazağı ve ufak tefek yapısına karşın her şeyi yerli yerindeymiş gibi görünüyordu. Evet, güzel bir kadındı. Acaba en son ne zaman bir kadın dikkatini çekmişti? En son ne zaman bir kadını güzel ya da çirkin diye değerlendirmişti? “Yumurtaya zahmet etmeyin. Kahve ve kurabiyeler yeterli,” dedi. “Ve meyveler.”

Stephanie kaşlarını çatı. “Aç değil misiniz?”

Aslında Nash uzun zamandır hiç olmadığı kadar açtı. Yine de, “Belki yarın,” diye yanıt verdi kadına.

O sırada fırının alarını hafifçe çaldı.

Stephanie iki tutacak yardımıyla fırının kapağını açtı ve kurabiyelerin kokusu iyice belirginleşti.

Nash portakal ve limon kokusunu içine çekti.

Stephanie fırın tepsisini mermerin üstünde soğumaya bıraktıktan sonra bir çekmecedan keten bir peçete çıkardı ve gümüş sepete yaydı. “Bu sabah portakallı, limonlu ve beyaz çikolatalı kurabiyelerimiz var,” dedi ve buzdolabından küçük, kristal bir tabağa konmuş tereyağı çıkardı. “Hepsi de nefistir, inanın. Belki ben yaptığım için böyle söylediğimi sanacaksınız ama gerçekten öyledir. Tabi bir erkek olarak kalori hesabı yapmanız da gerekmiyordur,” dedi göz kenarlarının hafifçe kırışmasına neden olacak şekilde gülümseyerek. Sonra da, “Yemek odası şu tarafta,” diye işaret etti.

Nash yemek odasına geçti ve bir kişilik servis hazırlanmış masaya doğru ilerledi. Masamın üstünde *USA TODAY* isimli yerel bir gazete duruyordu.

Stephanie de onun peşinden gelmişti ve servis yapmak için Nash’in yerine yerleşmesini bekliyordu. Önce kahvesini doldurdu, sonra meyve tabağının üstündeki strech filmi kaldırdı ve tereyağını ona doğru yaklaştırdı. Sonra da, “*bon appétit*” diyerek mutfağa döndü.

Nash henüz dumanı tüten kurabiyelerden birini aldı. Portakal kokusu başını döndürmüştü. Bir parça kurabiye ısırdı ve nefis lezzet ağzında dağıldı. Birden içinin daha önce hiç hissetmediği bir açlık hissiyle olduğunu fark etti. Hoşuna gitmişti. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra da ağzına bir çilek attı. Her şeyin tadı nefisti. En son ne zaman bir yemeği beğendiğini anımsamıyordu, umurunda da değildi. Dört kurabiye ve meyvelerin hepsini yedi, bir pot kahveyi de bitirdi. Nihayet doyduğunu hissedince de *USA TODAY*’i açıp okumaya başladı.

Tam iş dünyası haberlerine dalmıştı ki, bir kahkaha dikkatini dağıttı. Kahvaltı ederken, ara ara Stephanie’nin biriyle konuştuğunu işitmişti. Kocasını mıydı acaba? Bir Bay Wynne olması düşüncesi, nedense huzursuz olmasına neden olmuştu. Gazetenin sayfasını çevirip, okumaya devam etti ancak hâldeki koşulların yine

dikkatini dağıttı ve tam başını kaldırmıştı ki, üç küçük oğlanın birbirlerinin peşi sıra ön kapıya doğru koştuklarını gördü.

“Yavaş yürüyün bakalım! Bir konuğumuz var.”

Komut mutfaktan gelmişti ve gelir gelmez de üç çift ayak hemen yavaşlamış ve üç baş Nash’in bulunduğu tarafı dönmüştü. Nash sarı saçlı üç oğlanın, on iki ile sekiz yaşları arasında olduklarını düşündü. Küçükler ikiz olmalıydılar.

Tam bu sırada Stephanie özür dileyen bir ifadeyle gülümseyerek, “Affedersiniz. Okulun son haftası ve artık heyecan dorukta,” dedi.

“Sorum değil.”

Oğlanlar merakla Nash’i inceliyorlardı.

Stephanie oğlanları kapıya yönlendirdi. İkizler annelerine öpücük verdiler, sonra da Nash’e el sallayarak, ortadan kayboldular.

Stephanie okul otobüsü gelene dek kapının önünde bekledi

Nash yemek odasının penceresinden çocukların otobüse binişlerini izdi.

Stephanie yemek odasına dönerek, “Daha kurabiyemiz var,” dedi.

“Yeterli. Her şey harikaydı.”

“Teşekkür ederim. Bu kurabiyelerin tarifi birkaç kuşak geriye gider. Yıllar önce merhum kocamla bir İngiliz çiftin evini kiralamıştık ve Bayan Frobisher fırında harikalar yaratan bir kadındı. Kurabiye yapmayı bana o öğretti. Ağızda dağılan çörekler de pişirebilirim. İsterseniz odanıza birkaç tane bırakabilirim.”

Nash, onun merhum kocasından söz etmesinin kendini suçlu hissetmekten kurtulması dışında hiç bir anlamı olmadığına ikna olmaya çalıştı. Sabah onu gördüğünde hissettikleri ise sadece içinin zannettiği kadar ölmemiş olduğunun deliliydi, o kadar. Ve birden karşısındaki kadının bir yanıt beklediğini fark ederek, “Zahmet olmayacaksa,” dedi.

“Hem de hiç olmaz. Çocuklar çikolatalı kurabiyeleri tercih ediyorlar. Sanırım insan olgunlaştıkça çöreklerin tadına varıyor,” diyen Stephanie boş tabakları alıp mutfğa yöneldi.

Nash gazeteyi katlayıp, masanın üstüne bıraktı. Artık arabayla çıkıp, etrafı biraz dolaşa iyi olurdu. Ayağa kalktı. Acaba pansiyon sahibesine dışarı çıktığını haber vermesi gerekir miydi? Daha önce bir pansiyonda hiç kalmamıştı. Burası bir anlamda otel gibi bir yer olsa da, Stephanie’nin eviymiş gibi bir his veriyordu insana.

Geçerken mutfğa şöyle bir bakındı ama sonunda Stephanie’nin gününü nasıl geçireceğiyle ilgilenmeyeceğine karar vererek, cebinden anahtarları çıkardı ve kaldırma bıraktığı arabasına doğru ilerlerlerken, Viktorya tarzı eve dönerek, önce mutfğa bakındı ama kimseyi göremedi. Merdivenlere yöneldi. Acaba Stephanie, kaldığı odayı mı temizliyordu yoksa kendi dairesine mi çekilmişti?

Birden duyduğu düzenli aralıklarla çıkan bir ses, Nash’in evin arkasına yönelmesine neden oldu ve ardiyeye benzer odaya gelince durakladı.

Stephanie bir çamaşır makinesinin önünde oturmuştu. Kucığında bir kullanma kılavuzu ve etrafında da çeşitli aletler vardı.

Onu son gördüğünden bu yana en fazla on dakika geçmişti ama o üstünü deği-

tirmiş, eski bir kot pantolonla, ön tarafında tanıdık bir çizgi film kahramanının baskısı olan bir tişört giymişti.

“Kahrolası ucuz metal yığını,” diye söylendi Stephanie elindeki İngiliz anahtarıyla makineyi kurcalarken. “Senden nefret ediyorum ve hep de edeceğim.”

Nash hafifçe öksürdü.

Stephanie bir çığlık atıp yerinden sıçradı. Sonra da hemen toparlanıp, “Sürekli böyle sessizce peşimde dolaşacaksınız, boynunuza bir çan falan bağlamak zorunda kalacağım,” dedi gülerek.

Nash kapının pervazına yaslanarak, “Bir sorun mu var?” dedi.

“Çalışmıyor. Tamir etmeyi denedim ama işe yaramadı.” Stephanie bir kendi üstüne başına, bir de Nash’e baktı. “Dışarıya çıktığınızı sanıyordum.”

“Arabamın aküsü bitmiş. Sanırım sizin arabanızdan takviye yapmam gerekecek.”

“Elbette.”

Stephanie ayağındaki spor ayakkabılarla Nash’in ancak omzuna geliyordu. Çamaşır makinesine bir tekme attıktan sonra, “Gidelim,” dedi.

“İsterseniz makineye bir de ben bakayım.”

Stephanie kuşkuyla onu süzdü. “Bence bir tamirciye pek benzemiyorsunuz.”

“Değilim ama elim bu tür şeylere yatkındır.”

“Teşekkürler ama profesyonel bir yardım alacağım. Neyse ben gidip anahtarlarımı alayım. Sizinle ön tarafta buluşuruz.”

Stephanie yukarıya koşup çantasından anahtarlarını almak için Nash’in kapıya yönelmesini bekledi. Gerçek şuydu ki, bu *Bay Şık* spor giysiler içinde de alabildiğine iyi görünüyordu ve gündüz gözüyle de çok yakışıklıydı. Üstelik en fazla dört saat uymuştu ve buna karşın son derece dinç görünüyordu. Kendisinin gözlerinin altındaysa ancak kapatıcılarla gizlenebilecek koyu renk halkalar vardı. Arka taraf-taki merdivenleri kullanarak aşağıya indi, arabasını çalıştırıp, konuğunun arabasına yanaştırdı. Sonra da garaja gidip birkaç dakika boyunca takviye kablolu aradı. Bulunca da hızla kapıya doğru döndü ve aynı hızla Nash’e çarptı.

“İyi misiniz,” diye sordu Nash onun kolunu tutarak.

İyi miydi?

Burnu adamın göğsüne çarpmış, elleri onun kaya gibi sert karnına dayanmış, içinde üç yıldır öldüğünü sandığı bir şeyler uyanmıştı. Kendi kendine tüm bunların kızlarla bir sonraki yemeğe çıkışında anlatacak ilginç bir şeyi olmasından başka bir anlamı olmadığını tekrarlayarak, bir adım geriledi. “Pekâlâ. Bugün dışarıya çıktığımda o çanı kesinlikle satın alacağım,” dedi gülerik ve kabloları ona uzattı. “Bağlantıyı sağlamak size kalmış çünkü ben yaparsam muhtemelen ikimizin arabasını da yakarım.”

“Sorun değil. Yardımınız için teşekkür ederim. Karşılığında çamaşır makinenize göz atmamı istemediğinizden emin misiniz?”

“Teşekkürler ama hayır. Bunu Serenity House’ın hizmetlerinden biriymiş gibi düşünün.”

Stephanie rahat bir nefes aldı. Karşılık olarak yardım etmeyi teklif etmesi gerçekten hoştu ama amatör yardımların nelere mal olduğunu çok iyi birdi. Marty ne zaman bozulmuş bir şeyi onarmaya kalkışsa, tamamen kullanılmaz hale getirirdi. Artık bir sorunla karşılaşır karşılaşmaz işin ehlini bulmayı öğrenmişti. Bu kesinlikle daha kolay ve uzun vadede daha az masraflı bir çözümdü. “Sizi Glenwood’a getiren nedir,” dedi arabasına binmek üzere olan Nash’e doğru yaklaşarak. Sonra da kendi arabasına bindi.

“Ailemi ziyarete geldim.”

“Bu bölgede Harmon soyadlı birilerinin olduğunu sanmıyorum.”

“Aslında soyadları Haynes.”

“Haynes kardeşler mi?”

Nash hafifçe kaşlarını çatı. “Onları tanıyor musunuz?”

“Elbette. Travis Haynes bizim şerifimizdir. Kardeşi Kyle de yardımcısıdır. Kız kardeşi Hannah da öyle.” Stephanie durakladı. “Bir dakika, sanırım Hannah üvey kardeşleri. Her neyse ve birkaç kardeş daha var. Biri itfaiyeci bir diğeri de Fern Hill’de oturuyor.”

“Epeyce bilgi sahibisiniz.”

“Glenwood büyük bir yer değil, herkes birbirini tanır.”

Stephanie’nin bu kasabayı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu zaten. Bir pansiyon işletmek hayallerinin işi değildi ama şayet bu işi yapmayı sürdürecekse burada yapmayı tercih ederdi.

Nash arabanın kontağını çevirdi. Motoru çalıştırdı, sonra arabadan indi.

Stephanie onun koyu renk saçlarına ve güçlü çene yapısına bakarak, “Benzerliğinizi görebiliyorum. Onlar kuzenleriniz falan mı?”

“Tam olarak değil.” Nash bağlantı kablosunu çıkardı. “Haklarında pek bir şey bilmiyorum. Belki daha sonra bana biraz bilgi verirsiniz.”

Stephanie birden ürperdi. İşte bu harikaydı. Bir kahvaltı servisi ve bir bağlantı kablosunun ardından, neredeyse adama tutulmuştu. Tanrım! Otuz üç yaşındaydı. Bu tür şeylere alışık olması gerekmez miydi?

Nash kabloları sardı ve Stephanie’ye uzattı. “Tabii sizin için sakıncası yoksa.”

“Hem de hiç yok. Hazır olduğunuzda beni bulursunuz. Çocuklar okuldan döndüklerinde genellikle mutfakta olurum.”

“Teşekkür ederim.” Nash samimi bir ifadeyle gülümsedi.

Tamam, bu kadar yeterdi. Bir zamanlar yine böyle yakışıklı bir adamın peşine düşmüştü ve tam bir felaketle sonuçlanmıştı. Hayatını ikinci kez mahvedemezdi. Artık çocukları ve ödenmesi gereken faturaları olan yetişkin bir kadındı. Bu kadar çocuğun sorumluluğunu alacak iyi bir adam bulup, âşık olma olasılığı milyonda birdi. Bunu unutmaya çok iyi ederdi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

NASH, Glenwood'un sokaklarında bir süre dolaştıktan sonra saatini kontrol etti, sonra da kasabanın merkezine döndü.

Kasaba çevresi görülmeye değerdi. Sokaklar boyunca oldukça eski ağaçlar sıralanmış, ağırlaşmış dallar caddelere kadar eğilmişti. Bakımlı evlerin önlerinde rengârenk çiçeklerle donanmış bahçeler, evlerin girişlerinde bisikletler ve spor aletleri göze çarpıyordu. Elbette bu sakin, küçük kasabanın Chicago'yla bir alakası yoktu ama Nash kendini büyüdüğü kasabaya dönmüş gibi hissediyordu. Burası çok varlıklı insanların yaşadığı bir yer olmayabilirdi ama çok sıcak bir atmosferi vardı.

Sağa saptı ve kocaman Viktorya tarzı evlerin dizili olduğu daha geniş bir caddeye girdi. Bunlar Stephanie'nin evine benziyorlardı. Hepsisi de restore edilmişlerdi ve devasa ağaçlarla çevrilmişlerdi. Birinin ön tarafında asılı olan ilandan, restoranı da bulunan bir pansiyon olduğu anlaşılıyordu. Acaba Stephanie'ni neden burada değil de kasabanın diğer tarafında bir pansiyon işletiyor diye merak etti ve tam bu sırada cep telefonu çaldı. Kimin aradığını kontrol ederek, yanıt verdi. "Hayırdır."

"Seni kontrol edeyim dedim," diye karşılık verdi ikizi Kevin. "Son anda beni atlattın mı yoksa gerçekten burada mısın, diye merak ettim de."

"Kasabadayım."

"Şaka yapıyorsun." Kevin'ın sesi şaşırması gibi çıkmıştı. "Fikrini değiştiren nedir?"

"Seçme şansım yoktu. Buraya gelmemi yoksa sürükleyerek getireceğini söylemiştin."

"Doğru. Gerçi benim söylediğim şeyleri yaptığı pek vaki değildir ya neyse, gelmene sevindim. Adamların birkaçıyla tanıştım. Travis ve Kyle Haynes'la."

Demek Kevin daha önce varlıklarından habersiz oldukları kardeşleriyle tanışmıştı. "Ve..."

"Harika gitti. Bizimle, beklemediğim kadar çok benzerlikleri var. Anlaşılan babamızın epeyce güçlü genleri varmış. Hemen hemen bizimle aynı yapıdalar. Koyu renk saçlar ve gözler." Kevin güldü. "Haley hepsinin de yakışıklı olduklarını söylememi istiyor. Ben bu işlerden anlamam tabi, bu kızlara özgü bir şey."

Nash, Haley'in kim olduğunu soramadan Kevin devam etti. "Bu arada yarın akşam için toplu bir yemek programlandı. Bütün kardeşler, eşleri ve çocuklarıyla katılıyorlar. Unutmadan söyleyeyim, Gage de burada."

Gage ve Quinn Reynolds, kendilerini bildiklerinden beri Nash ve Kevin'ın en yakın arkadaşları olmuşlardı. Birlikte büyümüşlerdi ve bundan üç hafta önce de Nash, onlarla aynı babanın çocukları olduklarını öğrenmişti.

"Gage'i birkaç yıldır görmedim. Neler yapıyormuş?"

"Nişanlanmış."

"Yok canım."

"Kari Asbury'yi hatırlıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nash kaşlarını çatı. "İsmi yabancı gelmedi."

"Gage ordudan ayrıldıktan sonra bir süre flört etmişlerdi, sonra Kari modellik faaliyet yapmak için New York'a gitmişti."

"Oh, evet. Evleniyorlar mı yani şimdi?"

"Evet. Kari geri döndü ve yeniden başladılar. Anladığım kadarıyla her şey çok hızlı gelişmiş."

"Gage hep bir aile kurmak istediğini söylese de ben onun müzmin bekar kalacağını düşünürdüm. Umarım her şey yolunda gider." Nash arkadaşının daha doğrusu kardeşinin mutlu bir evlilik yapmasını istiyordu.

"Yarın akşamki yemeğe geleceksin değil mi?" dedi Kevin.

"Bunun için buradayım." Evet, bunu için buradaydı. Yeni ailesiyle tanışmak, işten başka bir şeyle uğraşmak ve belki de artık bir şeyler hissedebilmek için. Nash bunları düşünmek istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Bacağın nasıl?"

"İyi. Düzeliyor."

Kevin, bir hapishane isyanı sırasında görevdeyken vurulmuştu.

"Ayağın hâlâ aksıyor mu," diye sordu Nash.

"Biraz ama düzeleceğini söylüyorlar."

"Ama izi kalır ve kadınlar kurşun izlerine bayılırlar. Benim bildiğim kadarıyla da sen bunu avantaj olarak kullanmayı çok iyi bilirsin."

"Bunu senin söylüyor olman çok komik," dedi Kevin. "Sana daha önce söyleyecektim ama görevdeydin ve sana ulaşamadım. Ben biriyle tanıştım."

Nash az önce işittiği kadın sesini hatırladı. "Haley mi?"

"Evet. Harika biri... Evleniyoruz."

Gage'in nişanlanması sürpriz olmuştu ama Kevin'ın, Nash'in tam anlamıyla nutkunun tutulmasına yol açmıştı. Söyleyecek tek bir kelime bulamıyordu.

"Onunla tanışmak ister misin?" dedi Kevin.

"Elbette." İkizi doğuştan çılgın biriydi ve onu bağlanmaya ikna eden kadın olanüstü biri olmalıydı.

"Kasabada bir pansiyonda kalıyoruz."

Kevin sokağın ismini verdiğinde, Nash birkaç dakika önce geçtiği sokaklardan biri olduğunu fark ederek, "Yaklaşık iki kilometre uzaktayım," dedi. "Birazdan oradayım."

"Bir vaizin kızı mı," diye sordu Nash şaşkınlıkla Kevin'a bakarken.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?"

"Hem de hiç. Bütün o kötü kızlara ne oldu peki?"

Kardeşi omzunu silkti. "Haley'le tanıştım."

"Sıra dışı bir tanışma olmuş olmalı."

Kevin güldü. "Öyleydi," dedi ve kardeşine yolu gösterdi.

Nash etrafına bakındı. Burası Stephanie'ninkinden daha büyük ve daha şık bir pansiyondu. Stephanie'nin pansiyonu daha çok bir saraydaydı.

Kevin topallayarak geniş bir kanepeye oturdu ve bacağına ovuşturdu.

“Bunun için bir doktora görünüyorsun, değil mi?” dedi Nash.

“Doktor birkaç haftaya normale döneceğimi söylüyor ama o zamana kadar ara ara ağrım olaeakmış. Çok şanslıyım ki kurşun kemiğe gelmedi.”

Nash daha kötü şeyler olabileceğini düşünmeden edemedi. “Bizi bir daha korutmayacağına dair senden söz almıştık, öyle değil mi?”

Kevin omzunu silkti. “Orada olmasaydım, Florida’da bir uyuşturucu baskınında görev almış olacaktım.” Sonra da gülererek devam etti. “Hiç şikâyetçi değilim, çünkü Kansas’a gitmeseydim, Haley’yle tanışamazdım.”

“Bir vaizin kızı,” diye tekrarladi Nash. “Hâlâ inanamıyorum. Peki, nerede tanıştınız? Kilisede mi?”

“Barda,” diye yanıtladı bu soruyu kapı tarafından gelen bir kadın sesi.

Nash sesin geldiği tarafa dönünce genç bir kadının salona girdiğini gördü ve ayağa kalkarken genç kadının kısa sarı saçları, ela gözleri, orta uzunluktaki boyu dikkatini çekti. Üstündeki tişört ve kısa şortuyla oldukça güzel bir kadındı. Bakışları otomatik olarak onun çıplak bacaklarına kayınca, o sabah Stephanie’nin çıplak tenini gördüğü zamanki gibi bir tepkisi olacağını sandı ama hiçbir şey olmadı. Bu hiç mantıklı değildi. Madem uzun zamandır seks yapmıyordu ve yavaş yavaş bir şeyler hissetmeye başlamıştı, niçin Haley’in bir etkisi olmamıştı?

“Sen Nash olmalısın,” dedi Haley yaklaşırken. “Vay canına, sen de Kevin gibi uzun boylu ve oldukça yakışıklıymışsın. Aynı koyu renk saçlar ve gözler ama tıpa tıp aynı da değilsiniz.” Ve muzip bir ifadeyle devam etti. “Nasıl bir genmiş bu? Biriniz bile şişman, kel ya da ne bileyim biraz daha çirkin olamaz mıydınız?”

Kevin nişanlısına bakıp gülümsedi, sonra da uzanıp yanağına bir öpücük konurdu. “Haley aklına gelen her şeyi söyler. Buna alışacaksın Nash,” dedi.

“Alışmasan da eminim ki yüzüme karşı bir şey söylemeyecek kadar kibar sındır,” diyen Haley kanepeye oturup, Kevin’a sokuldu.

Nash de oturdu.

Haley, Kevin’ın elini tutup, Nash’e doğru eğildi. “Bütün bu kayınbirader çokluğu beni çok heyecanlandırdı,” dedi. “Ben tek çocuğum. Bir sürü annem olsa da tek bir kardeşim yoktu. Etrafımda hep başka çocuklar olmasım istemiştim, belki de bazıları bana kötü şeyler öğretebilirdi. Ben kötü şeyleri aklımdan bile geçiremedim çünkü etrafımdaki herkes benim düşüncelerimi bile okurdu. Düşünsene, ne kötü bir durum, öyle değil mi? Tamam, etrafımda benim iyiliğimi isteyen o kadar insanın bulunması belki iyiydi ama bazen de çok boğucu olabiliyordu doğrusu.”

Kevin gülererek nişanlısının sözünü kesti. “Bence biraz yavaşla. Nash’i ürküteceksin. İkizlerin sosyal olanı o değil.”

Haley, Nash’e ruhunu okumak istemiş gibi baktı. “Gerçekten öyle.”

Nash huzursuzca kıımlandı. “Nişanlandığınız için tebrik ederim,” dedi dikkati üzerinden uzaklaştırmak istercesine. “Şayet Kevin geçmişiyile ilgili yeterince dürüst davranmadıysa, boşlukları doldurmaktan memnuniyet duyarım.”

Haley neşeyle kıkırdadı. “Oh, Kevin’ın o eski hikâyeleri. Bana bir kaç şey anlattı

ama kadınlarla ilgili olanları değil tabi. Düzinelerce olmalı, değil mi? Belki de yüzlerce...”

“Haley, önemli olan her şeyi biliyorsun. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum,” dedi Kevin biraz huzursuz olmuş gibi.

Haley içini çekti ve başını Kevin’ın omzuna yasladı. “Ne kadar kusursuz biri değil mi? Onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum. Ya senin flört ettiğin biri var mı Nash?”

Kevin ayağa kalktı ve Haley’yi de kaldırdı. “Bence kardeşimi yeterince korkuttun.”

“Ne?” Haley ellerini beline koydu. “Ne dedim ki?”

Kevin onu hafifçe kapıya doğru yönlendirirken, “Birazdan gelirim,” dedi.

“Seni üzdüm mü?” dedi Haley endişeyle Nash’e bakarak.

Nash ayağa kalktı. “Hiç de değil. Gördüğüm kadarıyla sen kardeşimin tam da ihtiyacı olan kadınsın.”

“Demek öyle,” dedi Haley, kapıdan çıkmadan önce. “Ben gidip düğün planlarına devam edeyim. Gerçekten büyük bir düğün olacak.”

“Sana iyi eğlenceler,” diye seslendi Kevin nişanlısının arkasından ve tekrar yerine oturdu. “Ele avuca sığmayan biridir.”

Nash de oturdu. “İlginç biri.”

“Evet, zeki, komik, korkusuz, içi dışı bir. Bunu nasıl yaptığını halen öğrenmeye çalışıyorum, onu sevmek öylesine kolay ki.”

Nash birden düşüncelere daldı. Sorun bu muydu? Yani Tina’yı sevmek kolay değil miydi? Yoksa aralarına iş mi girmişti?

“Neyse benden yeterince söz ettik,” dedi Kevin. “Sen neler yapıyorsun?”

“İyiyim,” dedi Nash. “Her şey harika.”

Kevin pek ikna olmamıştı. “Seni işten ayırmanın pek mümkün olamayacağını düşünmüştüm.”

Nash bu tatilin kendi fikri olmadığını söylemedi kardeşine. “Ailemle tanışmak için buradayım.”

“Evet, doğru.” Kevin’ın ifadesi ciddileşmişti. “Her zaman sessiz biriydin ama Tina öldüğünden beri durumun daha da kötüleşti. Atlatabildin mi?”

Nash bir süre düşündü. Karısının ölümüyle ilgili neler hissettiğini kabullenmeye hazır olmadığı için atlatıp atlatmadığını da bilmiyordu. “Elbette. Gayet iyiyim,” dedi kolaya kaçarak.

Kevin başını salladı. “Hâlâ kendini suçluyorsun ama bu senin hatan değildi.”

“Kimin hatasıydı peki?”

“Belki de hiç kimsenin. Belki öylece oluverdi.”

“O kontrolüm altında değildi.”

“Her şeyi kontrol edemezdin.”

Bunu Nash de biliyordu ve yemeden içmeden kesilmesinin, uyumaktan, yaşamaktan vazgeçmesinin nedenlerinden biri de buydu işte. İnsanın her şeyi kontrol edememesi. Ancak bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. “Bana Haynes’lardan söz

etsene," dedi konuyu değiştirmek için.

Kevin birkaç saniye kardeşini süzdükten sonra onun taktiğini onaylamışçasına başını salladı. "Benim tanıştıklarım iyi adamlar. Onlar da bütün bu olanlara bizim kadar şaşır mışlar ve bana çok iyi davrandılar." Kevin gülümsedi. "Hepsi de kanun adamları."

Nash, Haynes'lerin dört erkek ve bir kız kardeş olduklarını öğrenmişti. "şaka yapıyorsun."

"Hayır." Kevin bir an durakladı. "Evet, dur unuttuyordum. Biri asi çıkmış ve itfaiyecisi olmuş."

Aslında itfaiyecilik kanun adamlığı değilse de yakın sayılırdı. Kevin U.S Marshal, Gage şerifti, Nash FBI hesabına çalışıyordu, Quinn de kendi bildiği yolda gidiyordu.

"Kanımızda var demek ki," dedi Nash.

Kevin başını salladı. "Onlar da aynı şeyi söylüyorlar. Earl Haynes yıllarca kasa-banın şerifiymiş. Onun da kanun adamları olan bir sürü erkek kardeşi var mış. Belki de kaderimizi takip ediyoruz."

Kader mi?

Nash bu tür şeylere inanmazdı. FBI'a girmişti, çünkü kolejden sonra müracaat ettiği şişler arasında en uygununun bu olduğuna karar vermişti.

"Gage'le görüştüm," dedi Kevin. "Onu ve Quinn'i kendimizi bildik bileli tanırız. Birlikte oynadık, kavga ettik, barıştık. Onlarla kardeş olduğumuza inanamıyorum."

"Zaten kardeş gibiydik," dedi Nash. "Ama ben de senin gibi şaşkıyım. Başından beri onlarla sadece çok iyi arkadaş olduğumuzu sanırdık."

"Yarın akşamki yemek gerçek bir cümbüş olacak. Eşler, çocuklar. Birkaçını bir araya toplayıp bir öğle yemeği ayarlayabilirsem, hoşuna gider miydi?"

"Elbette." Aslında Nash kalabalıktan hoşlanmazdı.

Kevin başıyla pansiyonu işaret etti. "Bir sürü boş oda var. Burada kalmak ister miydin?"

"Kaldığım yerden memnunum."

"Emin misin?"

Nash, ikizinin dünyayla temas kurmaktan kaçındığını düşündüğünü biliyordu ama durum hiç de onun düşündüğü gibi değildi. Kevin ısrar edecek olursa, bavul toplayıp yerleştirmenin sıkıntı olacağını bahane edecek ve tabi yalan söylemiş olacaktı. Son iki yıldır ilk kez işi dışında bir şey ilgisini çekmişti. Seksüel çekimin çok önemli bir gösterge olmadığını biliyordu ama yine de onun yanında kalıp, neler olacağını görmek istiyordu.

Nash kardeşi ve Haley'le öğleye kadar birlikte oldu, sonra Serenity House'a döndü. Yüksek tavanlı hole girdiğinde bir an durakladı. Günün geri kalanını nasıl geçireceğini bilmiyordu. Her ne kadar ofisi arayıp şişlerin nasıl gittiğini kontrol etmek istese de, henüz çok erken olduğunu biliyordu. Şimdi ararsa bu patronunun

düşüncelerini ispatlamaktan başka bir işe yaramazdı. Yemek odasından mutfığa geçti. Mutfak derli toplu ve boştu. HOLE çıkıp etrafı dinledi. Sadece sessizlik vardı. Evde yalnızdı.

Aslında yalnızlığı ve sessizliği severdi ama bugün istediği bu değildi. Sanki ruhu daralmıştı. Merdivenlere yöneldi ama sonra durdu. Bir şeyler okumak ya da televizyon seyretmek istemiyordu. Yine arabaya atlayıp uzun bir gezi yapabiliirdi ama buna da pek istekli olmadığını fark etti. Sonunda sırf kafasını dağıtmak için evin arka tarafına yöneldi. Çamaşır makinesinin parçaları, aletler ve kullanma kılavuzu öylece yerde duruyordu. Makinenin kapağını açtı. İçi su ve çamaşırlarla doluydu. Tam sıkma yapmak üzereyken durmuş gibi görünüyordu. Makinenin parçalarını ve aletleri bir kenara itip yere oturdu, kullanma kılavuzdaki şemayı da önüne yaydı.

Nash bir saat kadar sonra makineyi tamir etmişti ve kapının çarptığını duyduğunda makinenin parçalarını monte etmeye başlamıştı. Birden elindeki İngiliz anahtarını yere düşürdü ve içinden bir küfür savurdu. Sırf Stephanie'yi görecektiyse heyecanlanıp aletleri düşürüyorsa, durumu berbat demektir. Bir kadını seksi bulmak başka şeydi, heyecanlanıp eline koluna hâkim olamamak başka.

Ayak sesleri yaklaştı ve ardiyeye güzel sarışın bir kadın yerine, küçük bir erkek çocuğu girdi.

İkizler daha küçük olduklarına göre bu büyük kardeş olmalıydı. "Selam," dedi Nash gülerek.

Çocuk gülümsemedi bile. Kollarını göğsünde kavuşturup, gözlerini kısıp Nash'i süzdü. "Siz tamirci değilsiniz."

"Haklısın. İsmim Nash Harmon. Buradaki müşterilerden biriyim," diyen Nash elini bir parça kâğıt havluya silip, çocuğa uzattı.

Çocuk bir an tereddütle baktıktan sonra elini uzattı. "Brett Wynne."

Yavaşça tokalaştılar.

"Niçin bizim çamaşır makinemizle uğraşıyorsunuz," diye sordu Brett. "Müşterilerin bu tür şeyler yapmaları gerekmez. Hem daha beter bozarsanız annem çıldırır çünkü o zaman daha fazla masraf çıkar."

Çocuk on bir ya da on iki yaşlarında görünüyordu. Uzun boylu, zayıf ve annesi gibi sarı saçlı, mavi gözlüydü. Elbette babasına da benziyor olabilirdi. Bakışları biraz düşmanca, çokça da korumacıydı. Onun yaşında bir çocuk için bu acımasız dünyaya karşı ailesini korumak zorunda olduğunu hissetmek çok ağır bir yükü.

Nash elindeki İngiliz anahtarını yavaşça yere bıraktı. Brett'in çatık kaşları ve saldırgan tutumu uzun zaman öncesine ait anılarını canlandırmıştı. Annesinin ve kardeşinin güvenliğinden kendisinin sorumlu olduğunu hissettiği zamanları hatırlamıştı. "Haklısın," dedi yavaşça. "Burada sadece bir konuğum. Ancak bu sabah kiralık arabamın aküsü bitmişti ve annen de kendi arabasından akü aktarımı yaparak bana yardım etti, ben de karşılığını ödemek istedim. Annenden yardım istemeye geldiğimde, onu burada çamaşır makinesini tamir etmeye çalışırken bulmuştum ve o tam bir hanımefendi olduğundan para ödememi kabul etmeyeceğinden emin dim. Ben de çamaşır makinesini tamir etmeyi düşünmü."

Brett'in ifadesi biraz yumuşamıştı. "Peki ya daha beter bozduysanız?"

"O zaman tamir masrafını ben karşılarım. Birine bir iyilik yapmanın anlamı onu bir şekilde rahat ettirmektir, hayatını zorlaştırmak değil ama büyük bir ihtimalle makineyi tamir edebildiğimi sanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Brett kuşkucu bir ifadeyle. "Bana da gösterin."

Nash çocuğun görmesi için makinenin önünden çekildi. "Şu parça gevşemiş, şu iki parça da biraz eğilmiş."

Brett çömelmiş, dikkatle dinliyordu.

Nash gayet sakin bir şekilde ne tür düzeltmeler yaptığını ve makinenin parçalarını yeniden nasıl monte etmekte olduğunu anlatıyordu. "Ama istersen bırakabilirim," dedi birden.

Brett'in mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Yani durmanızı istersem, duracağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bu doğru."

Brett bir çamaşır makinesine, bir Nash'e baktı. "Sanırım bitirseniz iyi olur," dedi yavaşça. "Belki de daha beter bir hale getirmemişsinizdir."

İşte bu bir iltifattı. Nash gülümseyerek, "Bana yardım etmek ister misin?" dedi.

"Evet." Brett'in sesi çok hevesli çıkmıştı, ama sanki hevesli görünmek istemiyormuş gibi omzunu silkerek, "Yani şu an yapacak başka biri işim yok," dedi.

Nash çocuğa İngiliz anahtarını uzattı ve vidayı nereye yerleştirip, nasıl sıkması gerektiğini gösterdi. "İşte böyle."

On beş dakika kadar sonra çamaşır makinesi tek parça haline gelmişti.

Bu süre içinde Brett mesafeli davranmaktan vazgeçmemişti. "Sorunun ne olduğunu nasıl anladınız? Daha önce bir çamaşır makinesinin içini açmış mıydınız?"

"Gençliğimde," dedi Nash. "Bilgisayarların ve birtakım elektronik aletlerin yapıları çok karmaşık değildir, ama bu makine oldukça eski. Zaten annen makineyi parçalara ayırmıştı. Benim yaptığım sadece biraz kurcalamak oldu." Tabi Stephanie'nin makineyi tekmelediğinden söz etmedi ama onun o son tekmesini ve makineye söylediklerini hatırlayınca hafifçe gülümsedi.

"Bir defasında bisikletimin zinciri boşaldı," dedi Brett. "Yeniden taktım ve sıkıştırdım ama sanırım bu aynı şey değil."

"Bence bu işlere oldukça yatkınsın," dedi Nash. "Aletleri doğru tuttun."

Brett başını salladı. "Biliyorum."

Tam o sırada bir ses duyan Nash başını çevirip bakınca, Stephanie'nin kapının eşiğinde durduğunu gördü. İkizler de hemen arkasında, annelerinin iki yanından eğilmiş bakıyorlardı.

"Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum Bay Harmon ama bu sizin sorumluluğunuz değildi."

Nash bir yanıt veremeden, Brett ayağa fırlayarak, "Sanırım Nash sorunu çözdü. Biz de makineyi az önce topladık. Hadi gel de deneyelim anne."

Stephanie kaşlarını çatı. "Brett çamaşır makinesi oyuncak değildir."

"Doğru," dedi Nash ayağa kalkarak, "Zaten ben de oyun oynamıyordum."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

STEPHANIE, Nash'in koyu renk gözlerine bakmak için başını epeyce kaldırmak zorunda kalmıştı. Bu adamın tam olarak nesinden etkileniyordu? Keskin yüz hatları mı? Gülümserken bile hüzünlü görünmesi mi? Kaslı bedeni mi? Sesi mi?

Oyun oynamıyordum.

Doğruydı. Bu adam sadece yardım etmeye çalışıyordu. Oysa onun kendisini seksi, gizemli, karşı konulmaz bulduğunu ve kendisiyle oyun oynamadığını söylemesini isterdi. Stephanie bakışlarını onun yüzünden ayırmak için kendini zorladı ve dikkatini makineye yoğunlaştırmaya gayret etti. Yere dağılmış olan aletler Marty'yi hatırlatmıştı, bir şeyleri tamir etmeye çalışırken de hem kendine hem de bütçelerine zarar verirdi. "Tam olarak ne yaptığınızı söyler misiniz," dedi çağıracağı tamirciye makineye neler yapıldığı konusunda açıklama yapması gerektiğini düşünerek.

Nash ağzını açmaya fırsat bulamadan, Brett atıldı ve aletlerin isimlerini doğru söyleyerek, makinenin parçalarını göstererek öylesine detaylı bir açıklamaya girişti ki, Stephanie'nin ağzı açık kaldı. Ve Nash o kadar yakınındaydı ki, onun şampuanla karışık erkeksi kokusunu alabiliyordu. Tamam, yakışıklı ya da değil, erkekler planları arasında yoktu ve Nash Harmon'la ilgili tehlikeli tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmalıydı.

"Anne beni dinlemiyorsun," dedi Brett.

"Dinliyorum ama biraz teknik konuşuyorsun canım ve sanırım şimdi makinenin düğmesini çevirip, bana çalıştığını ispat edeceksiniz."

"Kesinlikle," dedi Nash gülümseyerek.

"Pekâlâ, başlatalım," dedi Stephanie ve ikizlere doğru eğildi. "Siz de hazır olun ve şayet makine sarsılmaya başlarsa, hemen gidip bez getirin. Tamam mı?"

Çocuklar ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar.

Sessizce Nash'in makinenin kapağını kapatıp başlatma düğmesine basmasını izlediler. Kısa süren bir sessizliğin ardından makine mucizevi bir şekilde çalışmaya başladı. Makinenin kazamı dönüyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi Stephanie. "Gerçekten çalışıyor mu?"

"Anne! Çalışıyor işte," dedi Brett gurulu bir ifadeyle. "Nash ve ben tamir ettik."

"Vay canına! Çok etkilendim," dedi Stephanie şaşkınlıkla.

Tam bu sırada ikizlerden Adam, "Ben acıktım anne," dedi.

"Ben de," dedi ikizi Jason.

"Beni mutfakta bekleyin," diyen Stephanie, Nash'e döndü. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Elbette oda fiyatınızda indirim yapacağım. Çünkü tamirci son geldiğinde yüz dolar ücret almıştı."

"Bunu unutun," dedi Nash eğilip aletleri toplarken. "Bu sabah siz bana yardım etmiştiniz. Ben de sadece karşılığını vermek istedim."

“Akü takviyesi yapmakla çamaşır makinesini tamir etmek mukayese bile edilmez. Size bir şekilde ödeme yapmam gerekir.”

Nash başını kaldırıp ona baktı. “O zaman ben de çocuklar gibi bir akşamüstü yemeği alırım.”

Bu da yeterli değildi ama şimdilik Stephanie’nin yapabileceği başka bir şey yoktu.

Brett ellerini beline koydu. “Ben ne alacağım peki?”

“Sonsuz minnettarlığımı,” dedi Stephanie oğluna bakarak.

“Yeni bir kaykaya ne dersin?” dedi Nash.

Stephanie irkildi. Brett’in istediği kaykayın muhakkak gizli bir freni falan olmalıydı. “Bunu sonra konuşuruz,” dedi yavaşça.

“Hep böyle söylersin ama hiç konuşamayız,” dedi Brett odadan çıkarken.

Stephanie oğlunun arkasından hüzünle baktı ama onun doğruca merdivenlere yönelip odasına çıkmayıp, mutfığa doğru yöneldiğini görünce de memnun oldu. Brett on iki yaşındaydı, neredeyse ergenlik dönemine giriyordu ve bu dönemde onunla nasıl baş edebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Aslında bütün her şeyle yalnız başına nasıl başa çıkacağını düşünmek istemiyordu ama ne yazık ki başka seçeneği de yoktu. Her neyse bunu da başarırdı. Şu son birkaç yılda yalnız yaşamının, yanlış adamla evli olmaktan çok daha iyi olduğunu öğretmişti. Nash’e dönecek, “Kahve ve kurabiye de ne dersiniz?” dedi.

“Harika olur.”

“Beş dakikaya kadar yemek odasına getiririm.” Stephanie odadan çıkmak üzereyken durdu. “Makineyi tamir ettiğinize hâlâ inanmıyorum. Çamaşırlarım tavana kadar yığılmıştı. Giyecek temiz kıyafetimiz kalmamıştı, yardımınız için gerçekten minnettarım.”

“Yapabildiğim için ben de memnunum,” dedi Nash. “İşim tüm vaktimi aldığında boş vakitlere pek alışık değilim, bu tamir işi bana iyi geldi.”

Stephanie güldü. “Neredeyse makinemi tamir ettiğiniz için size iyilik yaptığımı söyleyeceksiniz.”

“Kesinlikle.”

“İyi denemeydi Nash ama size inanmıyorum,” diyen Stephanie mutfığa gitti. Her bir hücresi bu adamla yakın mesafede bulunmaktan dolayı sızlıyordu adeta. Acaba cinsel çekim kalori kaybına sebep olur muydu? Olsa ne iyi olurdu. Kahvenin suyunu koyduktan sonra çocukların bardaklarını çıkardı. Tabaklara üzüm, peynir ve kurabiye koydu.

O sırada Brett kendisine bir bardak süt doldurdu.

Stephanie kahveyi de yaptıktan sonra tepsiyi hazırladı ve çocuklara, “Hemen geliyorum,” dedi ve tepsiyi alıp yemek odasına götürdü.

Nash pencerenin önünde durmuş, sokağa bakıyordu. Stephanie içeriye girdiğinde dönüp gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Stephanie tepsiyi bıraktı. “Başka bir şey isterseniz, haberim olsun.”

“Olur.”

Stephanie onun başka şeyler de istemesinin hayalini kurdu ama genç adamın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce, gerçekçi davranıp derhal mutfığa dönmesinin en doğru hareket olacağını anladı. İkisini de utandıracak bir durum yaratmadan, çılgınca işleyen hayal gücünü kontrol altına alsa çok iyi olacaktı. Hızla mutfığa döndü ve Adam’la, Jason’ın arasına oturarak, “Okulda neler oldu, anlatın bakalım,” dedi.

İkizler üçüncü sınıfa gidiyordu, Brett ise ortaokulun ilk sınıfını bitirmek üzereydi.

“Bayan Roscoe, en iyi sınıfının bizimki olduğunu söyledi,” dedi Adam. “Diğer sınıfları hep yeniyoruz.” İkizine muzafer bir ifadeyle bakıyordu.

Jason ikizine aldırmadan, “Bu yaz okuyacağımız kitapların listesini aldık anne. Şimdiden beş kitap seçtim. Bu hafta kütüphaneye gidebilir miyiz?” dedi.

“Elbette. Hepiniz yazın ne okuyacağınızı belirleyin. Kitaplarla ilgili ödev verildi mi?” dedi Stephanie.

Adam yere bıraktığı sırt çantasına eğilip, bir dosya çıkardı ve annesine uzattı.

Stephanie, Brett’e döndü. “Peki, seninki nerede?”

“Yukarıda, odamda. Ben kendi listemi bilgisayarda hazırlayacağım. Bu arada yeni bir bilgisayar alacak mıyız? Okul kapandığında konuşacağımızı söylemiştin.”

“Haklısın. Yalnız takvime yanlış bakmadıysam, okul henüz kapanmadı.”

“Sadece dört günümüz kaldı.”

“Bu da daha doksan altı saat rahatım demektir.” Stephanie, Brett’in gülmemeye çalıştığını fark etmişti. Brett, bütün bir yıl boyunca yeni bir bilgisayar için başını yiyip bitirmişti. Aslında eski bilgisayarın bir sorunu yoktu sadece yeni çıkan bazı oyunlar yüklenemiyordu ve oğlunu Noel’e kadar oyalayabileceğini umuyordu. Böylece her hafta ayırdığı yirmi dolarlarla bir bilgisayar alabilirdi. Üstelik de yeni bir bilgisayar bütün aileye alınmış bir hediye olurdu.

“Yeni bir şakam var,” diye bağırdı Adam. “Tık tık tık.”

“Bunlar bebek şakaları,” dedi Brett kibirli bir ifadeyle.

“Ama onların yaşına uygun,” dedi Stephanie. “Onların yaşındayken sen de böyle şakalar yapardık ve ben de dinlerdim.”

Brett derin bir iç geçirip, kardeşinin şakasına katılmaya karar vererek, “Kim o,” diye sordu.

Çocukları oyunu sürdürürlerken, Stephanie’nin düşünceleri yan odadaki adama kaydı. O, orada yalnız başına oturuyordu. Onu yanlarına davet etmemek için kendini güçlüklerle tuttu. Bu çılgınca bir düşünceydi. Daha önce hiç bir müşterinin çocuklarıyla bir araya gelmesine izin vermemişti. Hem Nash yalnızsa bu onun tercihiydi. Belki de evliydi ya da Chicago’da bir sevgilisi falan vardı. Burada da ailesinden bazı kişilerin bulunduğunu söylemiş ve Hayneslar’dan bahsetmişti ama ne tür bir akrabalıkları olduğundan söz etmemişti. Birden daha fazla dayanamadı ve çocuklara, “Hemen geliyorum” diyerek, mutfaktan çıktı. Bu saçmalıktı. Dahası kendini küçük düşürüyordu. Galiba bir terapiye ihtiyacı vardı ama şu an etrafta destek

verecek bir psikolog bulunmadığına göre yapılacak bir şey yoktu. Yemek odasına girdi ve Nash'i bıraktığı yerde buldu. Tepsiye şöyle bir bakınca da Nash'in getirdiği şeylere hiç dokunmadığını anladı.

Nash ona doğru döndü ve sorarcasına baktı.

Stephanie'nin aklına hiç de zekice sözler gelmiyordu. "Ailenizi özlemiş olmalısınız," dedi.

Nash kaşlarını çatı. "Daha onlarla tanışmadım."

Ne?

"Ben Chicago'daki ailenizi kastetmiştim."

"Orada ailem yok. Evli değilim ben."

Stephanie rahatlamış hissetmemeye ve rahatlamış gibi görünmemeye gayret etti. "Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. "Bu tamamen çılgınca gelebilir. Normalde böyle şeyler sormam. Elbette istemeyebilirsiniz." Başını iki yana salladı. "Ah... Lütfen unutun."

"Bana bir şey mi soracaktınız?"

"Çocuklarla oturuyoruz. Bana okulda olanları anlatıyorlar ve bir şeyler yiyoruz. Siz de bana biraz..." Stephanie durakladı. "İsterseniz bize katılabilirsiniz. Tabi siz de isterseniz..."

Nash şaşırmış görünüyordu.

Elbette şaşırmıştı. O seksi, başarılı, yakışıklı bir bekardı. Üç çocuklu bir anneyle ne işi olurdu ki? Stephanie yanaklarının yandığını hissetti. "Neyse boş verin," dedi neşeli görünmeye çalışarak. "Bu aptalca bir öneriydi." Sonra da kapıdan çıkmaya davrandı.

"Size katılmayı çok isterim."

Stephanie dönüp ona baktı. "Neden?"

Nash gülümsedi. "Çünkü siz sordunuz, ben de çok keyifli olacağını düşündüm."

"Keyifli olacağından emin değilim ama gürültülü olacağına garanti veririm."

"Bence ikisi birbirine oldukça yakın durumlar."

Nash teklifini kabul edince, yaptığı teklif Stephanie'ye iyice aptalca gelmişti ancak geri adım atmak için çok geçti. Masaya gidip tepsiyi aldı ve "Sıkı durun," diyerek, mutfağın kapısını açtı.

Çocukların üçü birden aynı anda konuşuyorlardı ama Nash'ı görür görmez hepsi susup, masmavi gözlerini ona diktiler.

Stephanie tepsiyi tezgâhın üstüne bırakırken, "Bu Nash Harmon," dedi. "Bunlar da benim oğullarım. Sıkı bir tamirci olan Brett'le tanışmıştın. Bunla da ikizler. Jason ve Adam. Nash'e merhaba deyin çocuklar."

İkizler coşkuyla annelerinin söylediği şeyi yaparlarken, Brett ses çıkarmadı.

Stephanie bir an için büyük oğlunun kötü bir şey söylemesinden korkarak, araya girdi. "Biz de çikolatalı kurabiye, üzüm ve peynir yiyorduk," dedi. "Sen de istediğinden alabilirsin. Ayrıca çörek de var."

"Çörek ve üzüm olabilir" dedi Nash.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Stephanie ona bir tabak hazırlarken, Nash iki boş iskemleden birini çekip oturdu.

Stephanie mutfığa çöken sessizliğe hayret etti. Normalde dakikada bin kelime-den fazla sözcük telaffuz eden çocukları sus pus olmuşlardı. Tanrım! Galiba onu çağırmakla büyük bir hata yapmıştı.

Tam bu sırada Nash birden bir hamle yaparak, Adam ve Jason'a doğru eğildi. "Biliyor musunuz, benim de ikiz kardeşim var," dedi.

"Gerçekten mi," diye sordu Jason.

"Ama biz ayrı yumurta ikizleriyiz, bu nedenle de sizin kadar aynı değiliz. Ama yine de ikiziz."

"Güzel," dedi Adam utangaç bir ifadeyle gülümseyerek.

Nash, Brett'e döndü. "Bu hafta okulun biteceğini işittim. Yaz tatili için heyecanlanıyor musun?"

Stephanie büyük oğlunun içindeki heyecanı belli etmekle, etmemek arasında bocaladığını fark etti.

"Yaz tatili güzel tabi," dedi Brett.

"Burada halk havuzu var," dedi Jason. "Her hafta orada yüzmeye gidiyoruz. Yaz sonuna doğru da kampa gideceğiz. Bazen de Adam'la parkta voleybol oynuyoruz."

"Eğlenceli olmalı," dedi Nash.

Stephanie tabakları masaya getirdi. "Brett beysbola meraklıdır," dedi konuşmaya katılarak. "Takımı şehir finallerine kaldı."

"Hangi pozisyonda oynuyorsun," diye sordu Nash.

"Oyun kurucu."

Stephanie, oğlunun bu konuda konuşmak için yanıp tutuştuğundan emindi ama bir nedenden dolayı yapmak istemiyordu. Sanki Nash'le konuşmasının kötü bir şey olduğunu düşünüyordu. Derin bir iç geçirdi. Brett kendini ailenin erkeği olarak görüyor, sorumluluklarını fazlasıyla ciddiye alıyordu. Her ne kadar oğlunun bu düşüncelerini takdir ediyor olsa da, bazen onu karşısına alıp, sadece bir çocuk olmasının kendisi açısından çok daha önemli olduğuna onu ikna etmek istiyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra çocukların üçünün de tabakları boşalmıştı.

"Anladığım kadarıyla herkes karnını doyurdu. Bilin bakalım şimdi ne yapılacak?" dedi Stephanie.

Adam utangaç gülümsemesiyle Nash'e baktı. "Şimdi ödevlerimizi yapacağız."

"Kendi öğrenciliğimi hatırladım," dedi Nash. "İngilizce dışında her dersi severdim. Peki ya sizler?"

"Ben hepsini severim," dedi Jason iskemlesini iterken. Tabasını götürüp lavaboya bıraktı ve annesine sarıldı.

Stephanie oğlunun küçük kolları boynuna dolanırken bir gerçeği düşünmeden edemedi. Marty kendisine bu çocukları vermişti. Onların varlığı yaşadığı tüm acılara ve sıkıntılara değdi.

Çocukların üçü de mutfaktan çıktılar.

Herhalde artık Nash de giderdi. Adama yeterince işkence etmişlerdi.

"Çörekler güzel di," dedi Nash iskemleden kalkarken.

"Teşekkür ederim. Ne kadar tereyağı kullandığımı söylemeyeceğim."

"Buna sevinirim." Nash tabağını alıp lavaboya yöneldi.

Stephanie şaşırmişti.

Nash tabağını durulamaya başladı.

Stephanie halüsinasyon falan gördüğünü sandı. Bir erkek... Bulaşık falan mı yıkıyordu? "Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi sesinin fazla şaşkın çıkmamasına özen göstererek.

"Yardımlı olmamın sakıncası yoktur umarım." Nash bu sırada çocukların tabaklarına el atmıştı. Sonra da tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi.

Stephanie gözlerine inanamıyordu. Marty bulaşık makinesinin ne işe yaradığını bile bilmezdi.

Nash bardaklara uzandı.

Stephanie nihayet kendine gelerek, "Hey, bunları yapmak benim görevim, sizin değil," dedi ona yaklaşıp, bardağı elinden alarak.

Tam o sırada da parmakları bir anlığına birbirlerininkine dokudu.

Stephanie bir kıvılcım çıktığını gördüğüne yemin edebilirdi. Vay canına! Otuz yaşından sonra böyle şeyler olabileceğine asla inanmazdı.

Nash onun yüzüne baktı. Koyu renk gözleri öylesine parlaktı ki, şu an kendini onun kollarına atıp onunla seks yapmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Hem de hemen şimdi, burada.

Stephanie yutkundu ve bir adım geriye gitti. Kesinlikle bir sorunu vardı. Acaba çok fazla televizyon seyretmekten ileri gelen bir durum muydu? Bu hali hiç ama hiç normal değildi. Aslında daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiği için sevinmesi gerekirdi ama bu kadar ürkütücü olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Nash, Stephanie'nin aralık dudakları ve irileşen gözleriyle gerçekten de davetkâr bir tavırda mı olduğunu yoksa içindeki isteğin kendisine oyun mu oynadığını ayırt edemiyordu.

Tam bu sırada merdivenlerde ayak seslerinin işitilmesiyle, çocukların mutfığa doluşmaları bir oldu. Adam ve Jason çantalarını sırtlanmışlar, Brett ise matematik kitabının yanı sıra eline birkaç kâğıt almıştı. Anlaşılan ödevler ailece paylaşılan bir etkinlik gibiydi.

Jason hızla Nash'ın yanındaki iskemleye oturup, zafer kazanmışçasına kardeşlerince bakarak, "Yaz takvimimi bitirmem gerekiyor. Her ay için bir iki şey yazdım. İşitmek ister misin Nash?" dedi.

Nash dönüp Stephanie'ye baktı ama o sadece omzunu silkmekle yetindi. Belli ki kararı kendisine bırakmıştı.

Jason yanındaki iskemleyi düzeltti.

Ve Nash oturdu. "Demek takvimin üç aylık olacak."

"Evet. Resimler de yaptık. Bak, Temmuz için havai fişekler çizdim. Her dört temmuzda havai fişekleri izlemeye parka gideriz."

Nash kâğıttaki coşkulu renklendirmeye hayranlıkla baktı ve resmin altında yazanları görebilmek için eğildi.

"Bu bir şiir," dedi Jason gururla. "Öğretmen, istersek şiiri tahtadan bakıp yazabi-

leceğimizi söylemişti. Sana okuyabilirim.”

Nash başını salladı. “Elbette. Dinliyorum.”

Jason tam şiiri okumayı bitirmişti ki, Adam bir hece listesini yavaşça Nash’e doğru uzatarak, “Hepsini doğru yaptım,” dedi yavaşça.

Nash kelimeleri dikkatle inceledi ve kâğıdın en üstündeki büyük A’yı fark etti. “Süper. Burada çok zor kelimeler var.”

İkizler bir süre daha ödevlerinden söz ettiler sonra da çalışmaya koyuldular. Ancak bu sessiz bir çalışma değildi. Her yaptıklarını diğerleriyle paylaşıyorlar, sorular soruyorlar, kalemelerini açıyorlar, bir iki kurabiye, bir bardak süt ya da su istiyorlardı.

Stephanie de onların isteklerini yerine getiriyor ve onları yeniden ödevlerine dönmeye yönlendiriyordu. Bir ara buzdolabından bir şeyler çıkarırken, Nash’e dönüp, “Normalde şimdi olduğundan daha iyi odaklanırlar, ama okulun son haftalarında biraz dikkat dağınıklığı oluyor,” dedi.

Nash o günlerin nasıl zor geçtiğini gayet iyi bilirdi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen yaz tatillerini anımsıyordu. Burada çocuklarla birlikte olma, Nash’e çok şey hatırlatıyordu. Kevin’la okuldan eve geldiklerinde ödev yapmaları gerekirdi ama anneleri çalıştığı için ödevlerinin yapıp yapılmadığını kontrol edecek kimse olmazdı. Kendisi ödevlerini düzenli olarak yapardı ama Kevin sık sık dışarıya oyun oynamaya kaçardı. Anneleri eve geldiğinde de, Kevin’la tartışmaya başlardı.

Nash üç oğlana bakınca, en son ne zaman bir çocukla birkaç dakika olsun geçirdiğini anımsayamadı. Onları sevmediğinden değil, sadece çocuklar hayatının bir parçası olmadığı için. İki saat önce biri üç erkek çocuğuyla bir ya da iki saat geçirmesinin nasıl olacağını sorsalar korkunç olacağını söylerdi, ancak şu an hiç de öyle hissetmiyordu. İkizler oldukça sıcakkanlı çocuklardı, Brett ise her ne kadar varlığından hoşnut olmadığını belli etse de, onun bu hislerine aldırılmamayı başarıbiliyordu çünkü Brett’in yerinde olsa kendisinin de ondan farklı davranmayacağını emindi.

Stephanie masaya yaklaştı ve elini Brett’in omzuna koydu. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.”

Nash, Brett’in neredeyse on dakikadır kâğıdına tek bir çizik bile atmadığının farkındaydı. Öylece düşünüyordu.

“Brett hızlandırılmış matematik grubuna alındı,” dedi Stephanie. “Şimdiden cebire başladı ki biliyorsunuz, oldukça zordur. Ne yazık ki benim matematiğim hiçbir zaman kuvvetli olmamıştır, bu yüzden de ona pek yardımcı olamıyorum. Brett benden çok daha iyi.”

“Ben iyiyim anne,” dedi Brett.

“Biliyorum canım, ben de öyle olduğumu söylüyorum zaten.”

Nash, Brett’in önündeki kitaba şöyle bir göz atarak, “Cebiri hatırlıyorum,” dedi. Stephanie kaşlarını çatı. “Durun tahmin edeyim. Siz bir matematikçisiniz.”

“Evet.”

“Yani rakamlarla aranız iyi.”

“Aslında en sevdiğim yanı kurallarının olması,” dedi Nash. “Kuralları bir kez öğrenince geriye sadece uygulamak kalıyor. Her şeyin belirli bir düzen içinde işlenmesi gerekir, aksi halde yanlış sonuca ulaşılır.”

Stephanie başını iki yana salladı. “Yani benim gibi, yanlış sonuçlar kraliçesi gibi... Şu önce yapılması gerekenler yok mu işte onlar beni deli ediyor. Niçin okumada olduğu gibi soldan sağa birkaç eşitleme işlemi yapıp sonuca ulaşamıyoruz ki?”

“Yapabiliriz. Tıpkı şu problemde olduğu gibi,” dedi Nash parmağıyla kitaptaki bir yeri işaret ederek. “Önce parantezin içindeki işlemleri yapar, sonra da soldan sağa doğru ilerleriz, hepsi bu kadar.”

“Niçin önce parantezin içini yapmak zorundayız?”

“Çünkü böyle yapmazsak doğru ilerleme sağlayamayız. Şöyle düşünün, bir otomobil üretiyorsunuz, motoru yerleştirmeden önce tavanı monte ederseniz doğru bir iş yapmış olmazsınız.”

Stephanie inledi. “Ben bir otomobili adım adım birleştirecek sabra da sahip değilim ki.”

Brett kalemını masaya vurarak, “Kitabımı alabilir miyim lütfen?” dedi.

“Elbette.” Nash kitabı hemen çocuğa verdi.

O sırada Adam, *Wyoming* kitabıyla ilgili yazdığı yazının süslemelerinde dağların hangi ton yeşil olması gerektiğini sordu.

Nash, Adam için çeşitli seçenekleri denerken, Brett’in problemi çözmeye başladığını fark etti ve kısa süre sonra yüzünde beliren gülümsemeden de, onun problemin doğru çözümüne ulaştığını anladı.

Nash, Adam’a renkli bir kalem uzatırken, Stephanie’yle göz göze geldi.

Stephanie dudaklarıyla, ‘Teşekkür ederim,’ dedi. Koyulaşan gözlerinden farklı duygular yaşadığı belli oluyordu.

Nash onun hislerini okumaya çalıştı ama öylesine kısa bir anlığına gelip gitmişlerdi ki, bir an için onun bir şeylerden pişmanlık duyduğu hissine kapıldı. Olabilir-di. Herkes pişmanlık duyabilirdi. Pişmanlıklar hayatın parçasıydı ama uzun zamandan beri ilk kez birine, sorun nedir diye sormak istemiş, ne düşündüğünü öğrenmek istemişti. Birden, bu kadına olan ilgisinin seksten öte bir anlamı olduğunu fark ederek paniğe kapıldı. Bağlanmak, merak etmek bunlar felakete yol açabilirdi. Hemen buradan uzaklaşmalıydı. Tuzağa düşmeden. Çok geç olmadan.

Ama birkaç saatte ne olabilirdi ki? Ne kadar canı yanabilirdi ki?

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

NASH onlarla akşam yemeğine kaldı.

Stephanie bunun nedenini bilmiyordu. Ne iyi ne de kötü bir fikri de yoktu. Bu adam çok hoş biriydi ve ikizleri ona hayran olmuşlardı. Brett ise mesafeli davranıyordu. Kendisi ise bir yetişkinle konuşma fırsatı bulduğu için mutluydu. Kısacası onun burada kalmasının kendileri için oldukça olumlu sonuçları vardı. Ancak bu durumun Nash açısından anlamını kavrayamıyordu. Onun gibi yakışıklı, zeki bir adam niçin kendisi ve çocuklarıyla zaman geçiriyordu ki? Onun için bir pansiyon sahibesinden öte bir anlam ifade etmediği açıktı ve üstelik erkekler, başka adamların çocuklarından da nefret ederlerdi.

Peki, niçin yanlarında kalmıştı?

Niçin odasına çekilmemiş ya da dışarıya çıkıp herhangi bir yerde yemeğini yememişti?

“Topladık,” dedi Brett.

Stephanie başını çevirip baktığında, masanın toplanmış, tabakların lavabonun yanına dizilmiş, masa örtüsünün bile kaldırılmış olduğunu gördü. “Çok iyi iş çıkardınız,” dedi gülerek. “Bu arada herkes ödevini de bitirmişti, değil mi?”

Üç baş coşkuyla onayladı.

“O zaman sanırım televizyon akşamı ilan edebiliriz,” dedi Stephanie.

“Yaşasın!” diye bağırdı Brett yumruğunu havaya kaldırarak. İkizler de yerlerinden ok gibi fırladılar.

Stephanie, “Bir konuğumuz var. Sizler üst kattaki televizyonu seyredebilirsiniz,” diye selendi çocukların arkasından.

“Ben televizyon izleyen biri değilim. Sizi rahatsız etmezse beni hiç etmez,” dedi Nash.

Stephanie bu konuyu tartışacak değildi. Şayet bu adam onlara cömert davranmak istiyorsa, çocukları sevinçten çılgına dönerlerdi. “Anlaşılan bu şanslı gününüz. Brett, gidip kardeşlerine söyle ama sesi fazla açmayın.”

Brett gülerek salona koştu ve “Burada kalabiliriz,” diye seslendi kardeşlerine. “Küçük şeylerden mutlu oluyorlar,” dedi Stephanie lavaboya giderken. “Keşke yaşam bu denli basit olsaydı.”

“Büyüdükçe karmaşık hale geliyor,” dedi Nash lavaboya doğru yaklaşırken ve daha yakında olduğu için lavaboya daha erken ulaştı. Sonra da Stephanie’nin şaşkın bakışları arasında musluğu çevirdi ve tabakları yıkamaya başladı. Hem de gayet sakın bir şekilde ve tabaklardaki artıkları temizlemek için sünger bile kullanarak.

Yardım ediyordu. Üstelik de yardım istenmeden.

Stephanie’nin ifadesinden ne denli şaşkın olduğu anlaşılıyor olmalıydı ki Nash, “Sorun nedir,” diye sordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Sorun değil.”

Vay canına, sorun değil ha...

Marty'den yardım istediğinde, kuyruğuna basılmış kedi gibi ciyaklar, elli bin tane bahane üretir, ısrarla karşı çıkar hatta bazen tehdit eder, bazen de kandırırdı ve sonunda Stephanie yardım istediğine isteyeceğine pişman olurdu, Martyde kazanmış olurdu.

“Sizi bu konuda kim eğitti,” diye sordu Stephanie dayanamayarak. “Bildığım kadarıyla erkekler mutfakta yardım edecek yaradılıştta değillerdir.”

Nash tabakları yıkamış, bulaşık makinesine yerleştirmeye başlamıştı. “Bir süre evliydim ama senin deyimimle eğitimim bekâr bir anne tarafından yetiştirilmekten kaynaklanıyor. Annem işten eve bitkin bir halde gelirdi. Ona yardım etmek zorundaydım.”

“Bana umut verdin.”

“Ne konuda?”

“Sen mükemmel bir adama benziyorsun. Yani görebildiğim kadarıyla ve senin de hayatında bir baba figürü yokmuş. Bu bana oğullarımın da iyi birer yetişkin olacaklarına dair umut verdi.”

Nash afifçe gülmüsedti. “Bence harika olacaklar. Onlarla çok iyi ilgileniyorsun.”

“Deniyorum.”

“Belli oluyor.”

Bu iltifat Stephanie'yi hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı. “Sakıncası yoksa evliliğine ne olduğunu sorabilir miyim?”

Nash son üç bardağı makineye yerleştirdi. “Tina birkaç yıl önce vefat etti.”

“Üzgünüm.” Sözcük Stephanie'nin ağzından otomatik olarak çıkmıştı. Nash'in otuzlarında olduğunu tahmin ediyordu, muhtemelen karısı da bu yaşlardaydı. Bu kadar genç bir kadın niçin ölürdü? Kanserden mi? Sarhoş bir sürücü yüzünden mi?

“Seni Glenwood'a getiren nedir,” diye sordu Nash. “Yoksa doğma büyüme buralı mısın?”

“Şanssızlık.”

Nash bulaşık bezini yıkayıp sıktı ve tezgâhı silmeye başladı.

Stephanie şaşkınlıktan dumura uğramış bir haldeydi. Neyse ki deterjan dolabını açıp deterjan çıkarmayı ve bulaşık makinesini çalıştırmayı akıl edebildi. “Biz oradan oraya taşınıp durduk,” dedi. “Marty'nin gidip yerleşilecek güzel yerlerle ilgili bir sürü fikri vardı ve biz de zaman içinde hepsini denedik.” Aslında bu anlattıkları tam olarak doğru değildi. Bu evliliği söz konusu olduğunda herkese anlattığı bir hikâyeydi. Özellikle de çocuklarına. “Bir ormanda sekiz ayımızı geçirdik, bir çiftlikte çalışarak da bir yılımızı geçirdik. Bir yaz bir balıkçı teknesinde yaşadık, bir kıya da bir deniz fenerinde geçirdik.”

Nash tezgâha yaslanıp, kollarını kavuşturdu. “Çocuklarla mı?”

“Onlar için muhteşem deneyimlerdi bunlar,” dedi Stephanie coşkuyla konuşmak için çaba sarf ederek. “Harika anılar var.” Bu doğruydı. Böyle olması için büyük çaba sarf etmişti. Merhum kocasıyla ilgili duyulanı her ne olursa olsun, Brett ve

ikizlerin, babalarını sevgiyle ve mutlulukla anımsamalarını istiyordu. “Varlıklarından bile haberdar olmadığım dünyalara adım attım,” diye devam etti. Tabi seçme şansı olsaydı, habersiz olmayı bin kere tercih ederdi. Bulaşık makinesinin erteleme butonuna bastı. Gece yarısı çalıştıracaktı. “Brett”i üçüncü sınıfa kadar evde eğitimi. Bir sorun olmadı. Çok zekiydi ama onun sosyalleşme sorunuyla ilgili kaygılarımız oldu ve sonunda bir yere yerleşmeye karar verdik.”

Aslında tam olarak böyle olmamıştı. Marty sürekli olarak oradan oraya dolaşmak istiyordu, yerleşmelerini isteyen kendisi olmuştu. Ve eğer bu isteğini kabul etmezse biri sekiz, ikisi dört yaşında üç çocukları olmasına karşın Marty’ye, ondan ayrılacağını söylemişti.

Önceki kış, Tanrı’nın unuttuğu o fenerde Adam’ın ateşi birden fırlamıştı ve öylesine şiddetli bir fırtına vardı ki, ne karaya ulaşmak ne de doktor getirmek mümkündü. Stephanie kâbus dolu otuz altı saat geçirmiş, çocuğunun öleceğini düşünerek ölmüş ölmüş dirilmişti. Güneş doğmadan birkaç saat önce çocuğunun ateşi düştükten sonra da asla böyle bir hayat yaşamayacağına dair yemin etmişti.

“Şans eseri yolumuz Glenwood’a düştü ve bu kasabaya bayıldık. Bu arada bir de miras kalmıştı. Elimizdeki parayla kendimize bir yer alabilirdik ve bu ev de satışa çıkarılmıştı, çok beğendik. Hem ev olarak kullanabileceğimiz, hem de iş kurabileceğimiz bir yer olması harikaydı.”

Nash yenilenmiş mutfaka şöyle bir göz attı. “Büyük iş başarmışsınız.”

“Teşekkür ederim.” Stephanie ona evin üzerinde ipotek olduğundan ve Marty’yle ettikleri kavgalardan söz edecek değildi elbette. Burası yerine daha normal bir ev almaları gerekirdi ama tabii ki Marty öyle bir evde sıkılırdı. Miras Marty’nin ailesinden geldiği için de kendini bu konuda çok şey söyleyebilecek konumda hissetmemişti. “Her şey üst üste geldi. Evi aldık ve yenileme çalışmaları sürerken, çocuklar okula başladılar. Sonra da tam insanlarla ilişkilerimizi geliştirmeye başlamıştık ki, Marty vefat etti.”

“Öyleyse epeyce zaman geçti.”

“Üç yıl oldu. Marty bir trafik kazası geçirdi.”

“Ve üç çocukla yalnız kaldın. Zor olmalı.”

Stephanie başını salladı. Marty’nin ölmesini elbette istemezdi ama o öldüğünde ona olan sevginin çok uzun zaman önce tükendiğini fark etmişti. Sadece mecburiyetler kalmıştı. “Brett uzun zaman toparlanamadı. İkizler beş yaşındaydılar. Babalarına dair bazı anıları var ve Brett de bazı şeyler anlatıyor. Keşke daha fazla şey hatırlayabilselerdi.” Bu konuda samimiydi. Marty her ne kadar yetişkin hale gelmemiş biri olsa da çocuklarının babasıydı. Çocuklarının onu sevgiyle hatırlamalarını istiyordu. Onu mükemmel biriymiş gibi hatırlamalıydılar.

“Bence çok iyi idare ediyorsun,” dedi Nash. “Onlar çok iyi çocuklar.”

“Yani potansiyel seri katil falan değiller, değil mi?” dedi Stephanie muzipçe.

“Kesinlikle değiller.”

“Umarım öyledirler. Onların babasız büyümeleri beni endişelendiriyor. Ben tek cocuktum, bu yüzden de erkek çocuklarla ilgili bilgim okul arkadaşlarımla sınırlı-

dı. Bir yandan onların medeni insanlar olmaları için uğraşırken diğer yandan da o maçovari tavırlarını anlamaya çalışıyorum.”

“Yani tükürmek yasak, öyle mi?”

Stephanie güldü. “Kesinlikle. Tükürmek yok. Duvarlara yazı yazmak ya da deri ceket giymek de yok.”

“Epeyce katı kurallar.” Nash’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Peki kafatasları...”

“İnsan mı, hayvan mı?”

“Fark eder mi?”

“Elbette fark eder. Bir dükkândan alınması şartıyla hayvan kafatası olabilir. Yani temiz kafatası isterim.”

“Bunlar tipik kız tavırları. Oysa pislik eğlencelidir.”

“Senin için söylemesi kolay tabii. Evi temizlemek zorunda olan sen değilsin.”

Nash kollarını indirip ona doğru bir adım attı.

Stephanie bir anda ciğerlerine hava çekemediğini hissetti. Terlemişti, titriyordu ve kontrolden çıkmış gibiydi. Nash’in bakışlarının koyulaştığını fark ettiğinde bunun ışık yüzünden olduğunu sandı. Böyle olmalıydı. Çünkü onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini sanması delikti. Kendini onun kollarına atıp öpmesi için yalvarmak istiyordu. Gömleğini, sutyenini çıkarıp onun karşısında çıplak göğüsleriyle kalmak istiyordu. Gerçi Nash’in göğsüyle falan ilgileneyeceği yoktu ve artık bir zamanlar olduğu gibi vücudu konusunda kendine güvenli de değildi. “Seni daha fazla alıkoymak istemiyorum,” dedi sonunda en doğru olanı yaparak.

Nash başını sallayarak, “Sabah görüşürüz,” dedi.

“Fırında bir şeyler pişiriyor olacağım,” dedi Stephanie hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak.

Nash gülümseyerek mutfaktan çıktı.

Stephanie bir iskemle çekip, yığılır gibi oturdu. Hislerini tahlil etmek zorundaydı. Birine ilgi duyması çok hoştu. Erkeklerin insana sorundan başka bir şey getirmediklerini düşünen biri olarak bütün o titremeler ve heyecanlar içinin ölmemiş olduğunu kanıtlıyordu. Elbette böyle yardım etmeyi seven erkekler olduğuna dair söylentiler işitmişti ama kendisi böylesine hiç rastlamamıştı. Peki, hayatının bu döneminde böyle bir rastlantı milyonda bir olacak bir tesadüf değil miydi? Daha da önemlisi böyle birinin kendisini böylesine heyecanlandırması, tuhaf değil miydi?

“Gitti mi?”

Stephanie, Brett’in sesiyle irkildi. “Sanırım Nash’i kastediyorsun.”

Büyük oğlu başını salladı.

“Odasına çıktı.”

Brett bir iskemle çekip annesinin yanına oturdu. “Bu adam niçin ortalıkta dolaşıp duruyor?”

“Belki de bir film yapımcısıdır ve mükemmel bir Amerikan ailesiyle ilgili araştırmalar yapıyor,” diyen Stephanie oğlunun ters bakışlarını görünce, “Peki, senin daha iyi bir yanın var mı?” dedi.

“Hayır, ama davranışları gerçekten tuhaf.”

“Bence iyi biri. Hem unutma, bizim o aksi çamaşır makinesini tamir etti. Tavana kadar çamaşırımız birikmişti, ona minnet borcum var.” Brett’in omzuna dokundu. “Sen de ona yardım etmiştin. Ondan hoşlandığını sanıyordum.”

Brett omzunu silkti.

Neler oluyordu? Brett, Nash’i bir tehdit olarak mı görüyordu? Marty’nin ölümünden sonra hiç kimseyle flört etmemişti. Belki de bu adamın ortada dolaşmasını, babasının anısına bir saygısızlık olarak görüyordu. “Hey, bozulma hemen,” dedi oğluna sarılarak. “Nash bizim müşterimiz. Bu da onun evinin başka bir yerde olduğu ve kısa bir süre sonra buradan ayrılacağı anlamına geliyor. Bu süre zarfında, iyi, mutfakta bana yardımcı olan ve konuşabileceğim bir yetişkinin varlığı hoşuma gidiyor. Başka bir şey yok. Tamam mı?”

Şu an ikisi yalnız oldukları için, Brett annesinin kendisini kucaklamasına karşılık verdi. Yoksa diğer insanların yanında sarılıp öpüşmekten kaçındığı bir döneme girmişti. Sadece yalnız oldukları zamanlarda Stephanie’nin küçük oğluydu. Başını kaldırıp annesine baktı. “Babamı özlüyor musun?”

Stephanie oğlunun koyu mavi gözlerine ve babasıninkiyile aynı olan ağzına baktı. “Elbette özlüyorum. Onu çok seviyordum.”

Brett ikna olmuş bir ifadeyle başını salladı.

Stephanie bu koşullarda yalan söylemesinin sakıncası olmadığını biliyordu. İlk sorumluluğu çocuklarının olabildiğince güvenli ve sağlıklı büyümeleri idi.

Yeni yetme garson kız masadaki dört erkeğe dik dik bakarak, “Ben kasabada yeniyim,” dedi. “Ama şunu söylemeliyim ki, sizin Haynes kardeşler olduğunuzu hemen anladım. Sizden söz etmişlerdi. Her biriniz uzun boylu, esmer ve çok yakışıklısiniz. Hepiniz evli misiniz? İçinizde telefon numaramı isteyen yok mu?”

Kevin dördünün öğle yemeğinde buluşmaları için bir program yapmıştı

Dört adam da aynı boyda ve yapıdaydılar. Koyu renk saçları ve gözleri aynı tonda, ağızları da neredeyse birbirlerinin tıpa tıp aynıydı. Travis ve Kyle birkaç yaş büyük olsalar da benzerlikleri muazzamdı.

“Teşekkürler ama bugün almayalım,” dedi Kyle kızdan menüyü alırken.

“Siz kaybedersiniz,” diye karşılık verdi kız.

“Muhtemelen tatlım ama kendi yaşındaki delikanlılarla takılmalısın.”

“Demek yaşı büyük olan erkeklerin kadın ruhundan anladıklarına dair söylentiler yalanmış,” dedi kız.

Kyle güldü. “Hepsi yalan.”

Kız göz kırparak, siparişleri aldı ve masadan ayrıldı.

Kevin başını salladı. “Samimi bir kız.”

Travis Haynes kâğıt peçetesinin katlarını açtı ve tabağının altına serdi. “Ailemizin kasabada ünü epeyce yaygındır. Dört kuşaktır Haynes erkekleri kasabanın kadınlarıyla epeyce içli dışlı olmuşlar. Dördümüz de bu kanıyı değiştirmek için epey uğraştık ama bu ürettiklerimizden birini de <http://rantey.org>

"Anlaşılan öyle," dedi Nash ve ikizine baktı. "Bizim Possum Landing'de böyle bir ünümüz yok. Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıyız."

"Belki de doğru yapmışızdır," dedi Kyle. "Kadınlarla aranın bu türden iyi olması gurur duyulacak bir durum değil. İyi bir koca ve baba olmak çok daha önemli."

"Katılıyorum," dedi Travis ve Nash'e bakarak, "Yerleştin mi?" dedi.

"Evet. Kasabanın diğer tarafında bir pansiyonda kalıyorum."

"Stephanie Wynne'in pansiyonu," dedi Kyle. "Büyük oğullarımız arkadaşdır." Sonra da gülererek devam etti. "Burası küçük bir kasabadır ve sır diye bir şey de yoktur."

Travis menüyü uzattı. "Burada her yemek güzeldir. Burgerleri özellikle tavsiye ederim ama ben basit yemeklerden hoşlanan bir adamım."

"Biz de suşi yiyen tipler değiliz," dedi Kevin.

Kyle öne doğru eğildi. Erkek kardeşi gibi o da haki bir üniforma giymişti.

Travis'in isminin altında şerif, Kyle'inkindeyse şerif yardımcısı yazıyordu.

"Siz de bu işi bizim kadar tuhaf buluyor musunuz," diye sordu Kyle.

"Bu kadar zaman sonra insanın bir ailesinin ortaya çıkmasından mı söz ediyorsun," diye sordu Nash menüyü eline alırken.

"Babamızın başka çocukları olduğuna dair hiç bir fikrimiz yoktu," dedi Kevin. "Gage sizden bahsettiğinde çok şaşırdım."

Garson kız içecekleri getirdi. Hepsi buzlu çay sipariş etmişlerdi. Kız bu sefer de dört burger ve kızartmadan oluşan yemek siparişlerini alıp gitti.

"Biz beşkardeşiz," dedi Travis. "Bir de kız kardeşimiz var. Hannah. O da şerif ofisinde çalışıyor. İletişimde. Annesi Louise..." Başını iki yana salladı. "Bu çok karışık bir anlatım olacak."

"Yavaş yavaş anlat," dedi Kevin.

Kyle güldü. "Travis her şeyi birbirine karıştırmaya bayılır."

Travis kardeşine döndü. "Senin kadar değil."

"Demek öyle?"

"Craig en büyüğümüz," diye devam etti Travis kardeşine aldırmadan. "Karısı Jill ve beş çocuğuyla Fern Hill'de yaşıyor."

Nash buzlu çayından bir yudum almıştı ki, Travis'in sözlerini duyunca neredeyse boğuluyordu. "Beş mi?"

Travis güldü. "Evet, bizler çok çocukluyuz. Ben Elizabeth'le evliyim ve dört kızım var. Benim küçüğüm Jordan da Holly'yle evli ve onların da üç kızları var."

"En küçüklü benim," dedi Kyle. "Sandy'yle evliyim ve bizim de beş çocuğumuz var. Dört kız bir erkek. Hannah, baba bir kardeşimiz, dolayısıyla sizin de kardeşiniz oluyor. O da Nick'le evli ve iki kızları var." Kyle, Kevin'a döndü. "Haley'le kaldığınız pansiyon Nick ve Hannah'nın annesi Louise'in."

"Bunları ezberleyebileceğimi hiç sanmıyorum," dedi Nash.

"Zamanla ezberlersin," dedi Travis. "Bir de Austin Lucas var. O bir Haynes değil ama bizim için bir kardeşten farksızdır. O ve karısı Rebecca'nın da üç erkek bir kız dört çocukları var."

“Daha hangi çocukların önceki evliliklerden olduklarını söylemedik,” dedi Kyle. Kevin ellerini havaya kaldırdı. “Bilmek istediğimi sanmıyorum.”

Nash ise içinden o akşam yemeğe kaç kişinin geleceğini hesaplamaya çalışıyor-
du ama yirmiden sonra hesabı şaşırdı. “Çok kalabalık bir aile,” dedi şaşkınlık için-
de. “Kevin babanızın buralarda yaşamadığını söylemişti.” Sonra başını iki yana
salladı. “Sanırım o bizim de babamız oluyor. Gerçi henüz onu bir baba olarak dü-
şünebiliyor değilim ama.”

Kyle ve Travis birbirlerine baktılar.

“Şu an altıncı ya da yedinci karısıyla Florida’da yaşıyor,” dedi Travis. “Saymak-
tan vazgeçtik. Hiç birimiz onunla görüşmüyoruz.”

“Niçin,” diye sordu Kevin.

“O...” Travis tereddütle durakladı. “Bize karşı iyi bir baba olmadı.”

Nash öne doğru eğildi. “Onunla ilgili söyleyeceğin herhangi bir şeye bozulaca-
ğımızı düşünme. Kevin ve benim için Earl Haynes, on yedi yaşında bir genç kıızı
hamile bıraktıktan sonra çekip giden adamdır.”

“Babamın tarzı budur,” dedi Kyle yavaşça. “O tipik bir sadakatsizlik örneğidir.
O ve kardeşleri bir gece bile yalnız uyusalar performanslarının düştüğünü sanırlar.
Bir tek kadına bağlı kalmak, çocuklarını önemsemek onlar için önemsiz ayrıntılar.”

“Bizler onlardan farklı olmak istiyoruz,” dedi Travis. “Kardeşlerim ve ben, ço-
cukken yaşadığımız mutsuzlukları çocuklarımıza yaşatmamakta kararlıyız. Üç
kuşaktır devam bu rezilliğe bir son verip, eşlerine sadık, çocuklarını seven babalar
olarak yaşamımızı sürdürmek istiyoruz. İyi adamlar olmak istiyoruz.”

Kyle güldü. “Ve kız çocuk babası olmak istiyoruz.”

“Bu neyi değiştirir ki,” diye sordu Nash.

Garson burgerlerini getirdi.

“Travis ve Elizabeth evlenene kadar, yani dört kuşaktır Haynes ailesinde kız ço-
cuğu doğmamıştı.”

“Hannah’yı saymıyoruz tabii,” diye araya girdi Travis. “Onun varlığından ha-
berdar değildik.”

“Anlaşıldı, Hannah dışında kız olmamış yani,” dedi Nash.

“Önce Travis ve Elizabeth’in bir kızları oldu. Sonra Sandy’yle benim ve ardın-
dan da Craig ve Jill’in. En son olarak da Jordan ve Holly’nin bir kızları oldu. Zaten
bu teori de Jordan’a ait.”

“Hangi teori,” diye sordu Kevin.

“Haynes erkeklerinin, âşık oldukları kadınlardan sadece kız çocukları olacağına
dair teori.”

“Bu çığınca,” dedi Nash.

“Ama ortada o kadar çok dişi Haynes var ki,” dedi Travis, Kevin’a bakarak.
“Haley’le çocuk yapana dek bekle istersen.”

Kevin güldü. “Çocuklarımızın olmasını sabırsızlıkla bekliyorum bu doğru ama
cinsiyetleri ne olursa olsun hiç önemsemem.”

“Güzel,” dedi Kyle. “Çünkü muhtemelen bir sürü çocuğunuz olacaktır.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

NASH yemekten sonra restorandan ayrılıp, pansiyona döndü. Her ne kadar büyük aile fikri ürkütücü olsa da üvey kardeşleriyle buluşmaktan keyif almıştı.

Beş çocuk. Bu çok fazlaydı.

Kendi çocuğunun olup olmaması konusunda fazla kafa yormamıştı ve Tina'yla evlendikten sonra bir aile kurma konusunda biraz beklmeleri gerektiğini düşünmüştü. Tina bu konuda epey baskı yapmıştı ama aralarında bazı şeyleri oturtana dek çocuk konusunu ertelemeyi başarmıştı. Elbette gelecekte çocukları olabilirdi ama...

Birden gözünün önüne Brett, Jason ve Adam'ın görüntüleri canlandı. O çocukların ödevlerine yardım etmek ve onlarla yemek yemek hoşuna gitmişti. O çocukların hepsi ayrı bir kişilikli ve onları seyretmek çok eğlenceliydi. Tamam, Brett kendisinden pek hoşlanmıyordu ama onu anlayabiliyordu. Öte yandan Jason dünyayı kendine hayran bırakmaya hazırlanırken, Adam utangaç bir çocuktu. Stephanie'ye gelince...

Nash bu konuyu düşünmemeliydi, çünkü pansiyon sahibesiyle ilgili erotik düşler gördüğü yeterince huzursuz bir gece geçirmişti. Son olarak ne zaman böyle tahrik olmuş bir halde uyandığını anımsamıyordu. Her halde ergenlik döneminde falan olmalıydı. Ancak o zamanlar böylesine çılgınca arzular yaşarken, bir erkekle bir kadın arasında yaşananlarla ilgili neredeyse hiç bilgisi yoktu. Şimdiyse ne yapmak istediğini gayet iyi biliyordu. Rüyalarında oldukça yaratıcıydı. Hatırladığı kadarıyla onu bir duvara dayamıştı ve Stephanie de bacaklarını beline dolamıştı.

Birden kasıklarındaki baskıyı fark ederek inledi. Bu halde pansiyona gitmektense biraz daha dolaşsa iyi ederdi. Dikkatini yola ve caddenin kenarında dizili olan evlere vermeye çalıştı.

Bir süre sonra bu dolaşmanın işe yaradığını fark edip, arabayı pansiyonun önüne park ederek, arabadan indi ve büyük eve yöneldi. Tam patika yolu geçiyordu ki, park yerinin yanındaki müstemilata benzer kulübeden sesler geldiğini işitti. Ön kapı da açıldı. O tarafa doğru yöneldi ve duyduğu belli belirsiz seslerin radyodan geldiğini fark etti. Sesi izledi ve tadilat yapılan büyükçe bir odaya girdi.

Stephanie, elinde bir parça zımpara kâğıdıyla kapının eşiğinde duruyordu. Üstüne eski bir kot pantolonla bir tişört vardı ve saçlarını da bir eşarpla toplamıştı. Kapının üstündeki, güçlükle yetişebildiği bir yere uzanıp zımparalamaya başlayınca, tişörtü yine yukarı sıyrıldı ve yine belinin bir bölümü açıkta kaldı.

Nash kasıklarının sızladığını hissetti. Bu normal miydi? Normal olarak bir kadının göğüslerini ya da bacaklarını falan erotik bulması gerekmez miydi? "Bir merdivene ihtiyacın var," dedi sırf konuşmuş olmak için.

Stephanie olduğu yerden sıçrayarak, bir çığlık attı. Sonra da öfkeyle dönerek, "Yemin ederim böyle bir şeyi hiç yapmadım," dedi.

“Boynuma pek uyduramazsın.”

“O zaman bileğine geçiririm.”

“Bunu yapabilmek için önce benimle gürüşmen gerekir,” dedi Nash şaka olsun diye ama Stephanie’nin bakışlarındaki değişimi görünce durakladı.

Boş odaya gergin bir hava hâkim olmuştu.

Demek bu tek taraflı bir çekim değildi.

Nash memnun olmuştu olmasına da Stephanie üç çocuklu bekâr bir anneydi ve bu da biriyle bağılılık olmaksızın birlikte olacak türde bir kadın olmadığı anlamına geliyordu. Ve işte bu çok kötüydü. Tamam, onu arzuluyordu ama ondan faydalanmaya kalkışması mümkün değildi. Kendisi de bekâr bir anne tarafından yetiştirilmişti ve onun ne kadar zor bir hayatı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Nash buraya sorun yaratmak için gelmediğinin bilinciyle, odanın duvarlarını işaret ederek, “Burası Serenity House’un başkanlık süiti falan mı olacak?” dedi.

Stephanie şaşkın bir halde, “Ne? Oh, hayır. Burası çocuklar ve benim için,” dedi.

Nash iki katlı eski kulübeye göz gezdirip, “Neden buraya taşınmak isteyesiniz ki?” dedi.

“Hep böyle bir planımız vardı,” dedi Stephanie kapının çerçevesini zımparalamaya devam ederek. Sonra da başını sallayarak kapıya yaslandı. “Marty’yle burayı aldığımızda, bu kulübeyi tamir edip yerleşmeyi planlamıştık. Böylece pansiyon olarak kiralayabileceğimiz daha fazla odamız olacaktı ama o gidince, ilk önceliğim işi devam ettirebilmek oldu. Şimdiye yaz ortasına kadar o planımızı hayata geçirmeyi umuyorum.”

“Peki, asıl binada yeterince oda yok mu?”

“Teknik olarak var ama misafirlerimiz çok olduğunda bizim dairemizin altındaki odalar da dolu oluyor ve çocukların hiç ses çıkarmamaları gerekiyor. Ben de sürekli onlara sessiz olmalarını hatırlatmaktan nefret ediyorum. Çocukluklarımla anılarımda, sürekli olarak sessiz olmalarını söyleyen bir anne sesinin olmasını istemiyorum. Yani hepimiz kendimize ait özel bir hayatımız olmasını istiyoruz.”

“Bu çok mantıklı,” dedi Nash. “Etrafa bakmamın sakıncası var mı?”

“Elbette yok.”

Bir köşede bir şömine, şöminenin iki yanında da kitaplıklar vardı. Geniş pencereler sokağa bakıyordu. Sağ taraftaki kapıdan küçük bir koridora ve merdivenlere gidiliyordu. Arka tarafta iki yatak odası, bir banyo, mutfak ve yemek odasına açılan bir oda bulunuyordu. Nash en gerideki odanın, çamaşır ve kurutma makinelerinin durduğu ardiye odası olduğunu fark etti. Merdivenlerden yukarıya çıktığında oldukça geniş bir yatak odası ve ebeveyn banyosuyla karşılaştı. Tavanlar her iki katta da oldukça yüksek ve pencereler genişti.

Nash dolaşma işini bitirip geri geldi ve “Çok hoş,” dedi. “Üç yatak odası var. İkizler aynı odayı mı paylaşacaklar?”

“Zaten aynı odada kalıyorlar ve buna bayılıyorlar, yani bu sorun olmaz,” dedi Stephanie zımparalama işine devam ederken.

Nash, onun açılan belini görünce bedeninde yine bir kasılma hissetti ve eline bir

parça zımpara alarak, "Sen daha aşağıları yap," dedi.

"Ne dedin?"

"Yeterince uzun değilsin. O kısmı ben yaparım."

Stephanie gözlerini kıstı. "Kendim yapabilecek durumdayım."

"Merdivensiz olmaz." Nash, onu omuzlarından tutup nazikçe kenara çekerken, onun sıcak tenini ve kadınsı kokusunu duyumsadı. Ve hemen arkasını dönüp, kapının üst tarafını zımparalamaya girişti.

"Bunu yapmana izin veremem."

"Bedava işçiliği geri çevirmemelisin. Bir daha böyle bir imkânın olmayabilir."

"Ama sen konuksun."

"Canım sıkılıyor. Bir şeyler yapmam gerek."

"Tabii ya ne kadar aptalım. Nasıl olup da bana yardım etmene izin vererek sana iyilik yaptığımı düşünemedim?" dedi Stephanie tartışmaya hazır bir halde ellerini beline koyarak.

"Sadece teşekkür et ve bırak."

"Ama... Teşekkür ederim." Stephanie içini çekti. "Yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama sen bana yardım ederken, ben sana iyilik yapıyormuşum gibi davranman gerçekten tuhaf."

"Her zaman elimin çabuk olduğunu söylerler." Nash zımparalamaya devam ederken ağaç kalitesinin oldukça iyi olduğunu fark etti. "Evi her kim yapmışsa, oldukça iyi malzeme kullanmış."

"Evin ipoteği ve taksitleriyle ilgili ne zaman paniğe kapılsam, bu evin en az yüz yıl dayanacağını düşünerek kendimi rahatlatıyorum. Tabi o kadar uzun süre buralda olmayı planladığım falan yok ama."

"Çocuklar faydalanırlar."

"Umarım. Şayet birinden biri bu işi devam ettirmeyi düşünürse harika olur. Düşünen olmazsa da kimseyi zorlamam. Evi satar, parayı bölüşürler."

"Oldukça uzun vadeli planların var."

"Ayrıntılara önem veren bir yapım var. Mantıklı düşünmek zorundayım. Kocam fazlasıyla planlı programlı biri olduğumu söylerdi. Sanırım bunun tek çocuk olmakla ilgisi var," dedi Stephanie yere diz çöküp, döşeme tahtalarını zımparalamaya başlarken.

"Bu durum sadece tek çocuk olmanla açıklanamaz. Ben de ailenin sorumluluk sahibi olan üyesiydim. İkiz kardeşimle karakterlerimiz oldukça farklıdır. Ben her şeyi doğru yapmaya çalışırken, Kevin'ın işleri berbat etmekte üstüne yoktu." Nash artık o günleri gülümseyerek hatırlıyordu ama o dönemlerde ikizi için endişelenir ve annesinin sorunları nasıl çözeceğini düşünüp üzülürdü.

"Peki, sonra düzeldi mi?"

"Evet. Kevin liseye çağlarında arkadaşlarıyla dolaşmak için bir araba çaldı ve bu olay annemin sabrını tüketti. Kevin'ı hemen askeri okula yolladı ve oradaki deneyimleri Kevin'a ders oldu. Askeri okuldan sonra da koleje gitti ve polis oldu. Birkaç yıl önce de U.S. Marshals'a katıldı ve halen de orada."

“Demek o hırsızlık olayı hayatının dönüm noktası oldu.”

“Evet. Çok önemli bir dönüşüm yapmayı başardı,” dedi Nash gururla. Gerçi onun şu ani nişanlanma olayı yine kafa karıştırıcıydı ya neyse. “Bugün Kevin ve iki üvey kardeşimizle öğle yemeği yedik. Travis ve Kyle Haynes’la.”

“Nasıl gitti?”

“İyiydi. Bize bütün aileyi kısaca tanıttılar. Anlattıklarının hepsini aklımda tutabileceğimi sanmıyorum. Hepsi evli ve bir sürü çocukları var.”

Stephanie yerleri zımparalamayı sürdürüyordu.

Bu seferde kalçası iyice belirginleşmişti ve Nash kendini işine verebilmek için oldukça fazla çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

“İnsanın böyle hazır ve kalabalık bir ailesinin olduğunu keşfetmesi nasıl bir duygudur, hayal bile edemiyorum,” dedi.

Bir sessizlik oldu.

Stephanie başını kaldırıp Nash’e baktı. “Ne oldu? Yanlış bir şey mi yapıyorum?”

“Hayır.”

“Bana bakıyorsun.”

Ne yapayım, gözlerim kapalı mı çalışayım?”

Stephanie yanağını sildi. “Berbat mı görünüyorum yoksa?”

“Bu mümkün değil.”

Birden Stephanie’nin gözleri irileşti ve yanakları kızardı. Başını önüne eğdi ve daha seri hareketlerle çalışmaya devam etti. “Harika bir iltifat,” diye mırıldandı.

Gerilim geri dönmüştü.

Bu sevişmekten de fazlasını arzu etmek gibi bir şeydi.

Nash, onunla bir bağlantısı olmasını istiyordu. Tanrım! Bu da nereden aklına gelmişti şimdi? Bağlantı falan olmayacaktı. Bir ilişki yaşamayacaktı. Duygularına kapılmayacak, felaketlere davetiye çıkarmayacaktı.

“Kardeşlerin,” dedi Stephanie konuyu değiştirmek için. “Dört erkek ve bir kız kardeş. Duyduğum kadarıyla kız kardeşleri üveymiş, sizinle kan bağı var mı?”

Nash konunun değişmesinden memnun olmuştu. “Anlaşılan o ki kız kardeş, bizi- zim gibi Haynes kardeşlerle baba bir kardeş.”

“Earl Haynes’in kadınlara epeyce düşkün biri olduğunu duymuştum. Annenizle nasıl tanışmış?”

Nash zımparayı daha sert sürtmeye başladı. “Annem on yedi yaşındaymış ve Dallas’ta bir kongre merkezinin standında çalışıyormuş. Earl Haynes birkaç günlüğüne kente gelmiş, tanışmışlar ve belli ki annemi etkilemeyi başarmış. Sonunda da annem bir de bakmış ki, hem hamile kalmış hem de terk edilmiş.”

“Bu çok korkunç.”

“Annem tutucu bir aileye sahipmiş ve erkekleri pek tanıımıyormuş. Earl Haynes’ı bulmaya çalışmış ama başaramamış. Anne ve babası da hiç destek olmamışlar. Bizi doğurduktan birkaç ay sonra on sekiz yaşına basmış ve ailesi onu evden kovmuşlar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Stephanie bir hayret çığlığı attı. “İnanamıyorum.”

“O sırada Earl yine kongre için kente gelmiş. Annem onunla konuşmaya gitmiş ama onu bir başka kadının kollarının arasında bulmuş. Babam, annemi önemsemediğini ve çocukların da annemin sorunu olduğunu söylemiş.” Nash yine öfkeyle dolmaya başlıyordu. “Annem ağlaya ağlaya otelin lobisine inince, Earl’ün yanındaki kadın yani Edie Reynolds, o adamla birlikte olmakla büyük bir hata yaptığını anlamış olmalı ki, hemen annemi alıp Possum Landing’e götürmüş ve annem bir iş bulup kirasını karşılayacak duruma gelinceye kadar bize bir oda vermiş. Kardeşim ve ben orada büyüdük.” Başını dalgın bir ifadeyle salladı. “Sonradan ortaya çıktığı kadarıyla, Edie Reynolds’un iki oğlu da Earl Haynes’tan olmaymış. Gage Reynolds burada, Glenwood’ta. Quinn de gelmek üzere.”

Stephanie başını iki yana salladı. “Bu gerçekten de çok karmaşık bir hikâye. Glenwood’a taşındıktan sonra Earl Haynes ve kardeşleriyle ilgili bir sürü şey işittim. Kasabanın çapkınlarıymışlar. Bu söylentilerin abartılı olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan doğruymuş. İlginç olan şeyse, oğullarının her birinin muhteşem insanlar olmaları. Hepsi de aile babası olmuşlar ve örnek gösterilen aileler kurmuşlar. Brett, onların çocuklarından biriyle aynı sınıfta. Sanırım ikizler de, kızlardan birkaçıyla arkadaşlar. O kadar çok çocukları var ki, hepsini akılda tutmak zor ama hepsi de iyi yetiştirilmiş çocuklar.”

“Haynes erkeklerinin âşık olmadıkları kadınlardan oğulları, âşık oldukları kadınlardan da kızları olduğuna dair tuhaf bir tezleri var,” dedi Nash muzipçe gülümseyerek.

“Oh, lütfen. Hiç öyle şey olur mu?” dedi Stephanie gülerek.

“Anlaşılan bu tezlerini destekleyen de epeyce kızları olmuş. Tabi ne Kevin’ın ne de benim çocuğumuz olmadığı için bu tez konusunda yorumda bulunamıyoruz.”

“Şayet buna inanırsanız, erkek evlat sahibi olmamaya hazırlıklı olmanız gerekir,” dedi Stephanie gülümseyerek. “Ben oğullarımı çok seviyorum ama küçük bir kıza da harika olurdu tabi. Kurdeleler, minik elbiseler...”

“Hâlâ olabilir.”

Stephanie gülerek başını iki yana salladı. “Yeniden evlenmem mümkün değil ve bu yüzden de bir başka çocuk benim için imkânsız.”

Nash, her nedense onun bu sözlerinden huzursuz olmuştu. Şu ana dek her şey yolundaydı ama şimdi tek isteği buradan çıkıp gitmekti. Yine de zımparalamaya devam etti. Stephanie’nin yeniden evlenmesi ya da evlenmemesi kendisini ilgilendirmezdi. Hem de hiç ilgilendirmezdi. “Onu çok sevmiş olmalısın.”

“Ne? Kimi?”

“Kocanı,” dedi Nash. “Herhalde onu çok sevdiğin için bir daha evlenmeyi aklına bile getirmiyorsun.”

Stephanie, tahtaları daha bir hırsla zımparalamaya başladı. Sonra aniden doğrularak, “Bak, yeniden evlenmemem için bir sürü sebep var ama bunların hiçbirinin Marty’yi çok sevmemle ilgisi yok. Bunun kulağa hiç de hoş gelmediğini biliyorum ama gerçek bu.”

Nash, midesindeki kasılmanın bir anda yok olmasının nedenini düşünmek iste-

miyordu.

“Kardeşlerinin, çocuklarının cinsiyetleriyle ilgili tezleri doğru olsun ya da olmasın, bir sürü çocuğun amcası ve dayısı olacağını farkındasın değil mi? Büyük bir karmaşaya hazırlıklı olmalısın.” Stephanie tekrar diğer konuya dönmüştü.

“Tevekkeli değil bu akşamki yemek bir pizzacıda gerçekleşecek,” dedi Nash. Durumu ancak kavramıştı.

“Ailenin tüm üyeleri orada olacaklar mı?”

“Çoğunluğu. Earl altıncı ya da yedinci eşiyle Florida’da yaşıyormuş ve zaten davet edilmemiş. Ama kardeşler, eşler ve çocuklar gelecek.”

“Çok eğlenceli olacağı benziyor.”

Nash bundan şüpheliydi. Kevin nişanlıydı, Gage de öyle. Quinn dışında bekâr olan tek kardeş kendisiydi ve Quinn de daha gelmemişti. Yani aileye aykırı durumdaki tek kardeş olacaktı.

Nash geçmişini düşünmeye başladı. Hayatı boyunca böyle biri olmayı tercih etmiş-ti ama bunun çok huzurlu bir durum olduğunu söyleyecek de değildi. “Benimle gelmek ister misin,” dedi bir anlık dürtüyle. “Çocuklarının, Haynes’ların çocuklarından birçoğunu tanıdıklarım söylemişin. Harika zaman geçirirler. Hem böylece kızları inceleyip, efsanenin doğru olup olmadığına da karar verebilirsin.”

“Ama sadece aile üyeleri davetli değil mi?”

“Bu çok kalabalık bir aile. Gelirsen beni onlardan korursun.”

Stephanie, onun gözlerinin derinliklerinde sanki yalnızlığın izlerini görür gibi olmuştu?

Saçmalama!

Nash’in yüzüne bakıp olmayan şeyleri görmekten vazgeçmeliydi. Adam yalnız falan değildi. Gayet iyiydi. Onu kendisini korumasıyla ilgili sözlerine gelince de, buna sadece gülünürdü.

“En büyük pizza dilimini senin yemeni sağlayacağım,” dedi Nash.

Stephanie durakladı. Haynes ailesini merak ettiğini kabul etmeliydi ve dışarıda pizza yemek, çocukları sevinçten çılgına döndürürdü. Ve bir de Nash’le aynı ortamda olmaktan keyif alması meselesi vardı. Belki de yan yana oturlarlardı ve onunla yan yana yatmanın nasıl bir duygu olacağını hayal edebilirdi. Gerçi şimdi-ben böyle hayaller kurmaya başlamıştı ya neyse. Tamam, ne kaybederdi ki? “Sana eşlik etmeyi çok isteriz,” dedi yavaşça.

Stephanie kırmızı kazağı üstünden çıkarıp, mavisini eline alırken, bir pizzacıda yenilenecek akşam yemeğinde ne giyeceğini dert etmesine gerek olmadığını bili-yordu. Mavi kazağını giyip aynada kendini inceledi. Mavi gözlerinin rengi iyice belirginleşmişti ama kazak kalın olduğu için sanki hiç göğsü yokmuş gibi görünüyordu. Ne giyeceğine karar verememek elinin ayağının titremesine neden olmuştu. Rimel sürerken neredeyse gözünü çıkarıyordu.

“Anne!” diye seslendi.

Üniversite

Kitap Arsivi -

<https://rantey.org>

Stephanie son kez aynadaki aksine baktı ve bunun olabileceğın en iyisi olduğuna karar verdi. Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi ve hayatı boyunca kim bilir kaç bininci kez keşke boyum biraz daha uzun olsaydı diye hayıflanarak, büyük oğluna içeriye girmesini söyledi.

“Ne oldu,” dedi Stephanie şifonyilerin başına geçip, küpe koleksiyonunu inceleyen. Gümüş, altın, imitasyon, sallantılı, çiçek şeklinde, pembe, kırmızı... Altın küpesini eline aldı.

“Niçin dışarıya çıkıyoruz,” diye sordu Brett.

Stephanie aynadan oğlunun ifadesini inceledi.

Brett yatağın yanında durmuş iki elini beline koymuştu ve ifadesi oldukça ciddi.

“Ne o, yoksa pizza yemeğe gittiğimize sevinmedin mi?” dedi Stephanie küpelelerinde birini takarken.

Brett hafifçe gülümsedi. “Pizza kısmı güzel.”

“Peki ya arkadaşlarınla video oyunu oynamak, yoksa seni rahatsız eden tarafı bu mu?”

“Hayır,” dedi Brett gülmeye devam ederek.

“Peki, kardeşlerinin de gelmesine izin verdiğim için mi? Biliyorum, seninle dışarı çıkmak istediğimizde onları dolaba kilitlemeye karar vermiştik ama bu bence biraz...”

“Anne! Onları dolaba kilitlemek falan istemiyorum.”

“Buna sevindim,” diyen Stephanie diğer küpesini takıp, oğluna döndü. “O halde geriye tek bir sorun kalıyor. Nash.”

Brett bakışlarını annesinden kaçırdı.

Stephanie oğlunu omuzlarından tutarak, “O kibar bir bey ve ona katılmamız için bizi davet etti. Haynes kardeşlerin akrabaları olduklarını yeni öğrenmiş. Onların ne kadar kalabalık bir aile olduklarını biliyorsun değil mi? Eşleri ve çocukları...” Stephanie sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Sanırım Nash biraz gergin olduğu için bizim de kendisiyle gitmemizi ve dikkatlerin bir kısmını olsun onun üzerinden çekmemizi istiyor, hepsi bu.”

Brett annesine baktı. Bakışlarındaki kaygı yok olmuştu. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Tamam o zaman, gürültü yapıp, dikkatleri dağıtmakta üstümüze yoktur.”

Stephanie oğlunun saçları düzeltti. “Bu konuda uzman olduğunuz bile söyleyebilir.”

Nash restoranının kapısını açıp, Stephanie ve çocuklar içeri girene bekledi.

“Kaç kişisiniz?” dedi bir garson kız.

“Biz Haynes masasına dâhiliz,” dedi Nash.

“Arkaya doğru yürüyün lütfen. İki kapı geçeceksiniz. Zaten scsten anlarsınız.”

İkizler ve Brett önceki masaya doğru yürüdüler.

Nash yürürlerken hafifçe Stephanie'nin sırtına dokundu.

Onlar ilerledikçe uğultu da artıyordu.

"Kontrolde çıkmış bir durum var gibi," dedi Stephanie.

Nash düzinelerce insanın dolaştığı salona şaşkınlıkla bakakaldı.

Travis ve Kyle hemen onların yanına geldiler.

Nash, Stephanie ve çocukları onlarla tanıştırdıktan sonra, diğer iki erkek kardeşiyle, birkaç eşle ve çocuklarla tanıştı.

"Hiç işe yaramayacak," dedi güzel, kumral bir kadın Nash'e bakarak. "Daha şimdiden gözlerinizin feri kaçtı." Sonra da çantasını açtı ve bir paket çıkarıp, "Bunun olacağını biliyordum o yüzden isimlikler getirdim," dedi gülerек.

Güzel, kızıl saçlı bir başka kadın da kendi isimliklerini uzattı ve "Çok akıllıca Elizabeth," dedi. "Ben de benimkileri getirdim."

Kızıl saçlı kadın Nash'e döndü. "İsmim Jill. Craig'in eşiyim. Craig kardeşlerin en büyüğüdür." Jill'in bakışları salonu taradı ve şakakları kırışmış, uzun boylu, esmer bir adamı işaret etti. "Craig'i karıştırmazsınız. En yakışıklıları odur."

"Hayır, değil," dedi Elizabeth gülerек. "Sanırım hepimizin favorileri farklı."

"Ve Allahtan ki favorilerimiz evlendiğimiz adamlar yoksa durumumuz oldukça tuhaf olurdu," dedi Jill gülerек. "Tanrım! Sizi dehşete düşürüyoruz değil mi? Bu gerçekten de garip görünüyordur ama biz birbirimize o kadar bağlı ve öylesine sıkı ilişkiler içindeyiz ki, tuhaflığımızın farkına varamıyoruz. Şu an herkesle tanıştığım o günü hatırlıyorum da, gerçekten de çok ürkütücüydü." Jill bir an durakladı. "Gerçi benim işim daha kolaydı çünkü o zamanlar sadece Travis, Kyle ve Austin evliydliler ve bu kadar çok çocukları yoktu. Aslında Austin'in bir Haynes değil ama evlat edinilmiş gibi."

Nash başını iki yana salladı. "Aranıza daha fazla insan almamalısınız." Tam bu sırada da salonun diğer ucunda kardeşi Kevin'i gördü. Haley de yanındaydı ve Kevin'a öyle sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu ki, bir an kendini çok mahrem bir şeye şahit olmuş gibi hissederek, bakışlarını onlardan kaçırıldı.

"Herkes beni dinlesin," diye bağırdı Elizabeth.

On dört on beş yaşlarındaki bir delikanlı iki parmağını ağzına götürerek tiz bir ıslık çaldı ve salon bir anda sessizleşti.

"Elimizde isimlikler var," dedi Elizabeth elindeki kutuyu sallayarak.

"Ve de kalemler," diye ekledi Jill.

"Şimdi herkes bir isimlik alsın. Yetişkinler önce kendi isimlerini sonra da eşlerinin ismini yazsın. Çocuklarsa önce kendi isimlerini altına da ebeveynlerinin ismini yazsın. Yazamayacak kadar küçük olanlar ise benim ya da Jill'in yanına gelsinler. Sorusu olan var mı?"

"Bir sınav falan var mı," diye sordu Travis.

"Sana var ve şayet geçemezsen başın derte demektir bayım. Sakın benimle uğraşmaya kalkışma."

Travis bir kahkaha attı.

"İsimliklerinizi yazdıktan sonra da masamıza oturun. En üstteki masayı yetiş-

kinlere ayırmak istiyoruz. Çocuklar diğer masalara geçebilirler.”

Jill isimlikleri, Elizabeth ise kalemleri dağıttı.

Stephanie'nin ikizleri hemen annelerinin yanına koştular, Brett ise istenen bilgileri kendi yazdı.

Nash da kendi ismini yazdı. Kendisi dışındaki herkesin isimliğinde eşinin ismi vardı. Kevin ve Haley, Gage ve Kari de birbirlerinin isimlerini yazmışlardı.

Nash, “Nasılsın,” diye sordu Stephanie’e dönerek.

“Sorun yok” dedi Stephanie gülerek. “Kalabalık beni rahatsız etmez. Pansiyon işletiyor olmamın bunda etkisi vardır belki. Ya sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Nash. “Ama sınavı geçemem.”

Stephanie isimliğini kazağına takarken, “Bana sınav yapacak olsalar herkesin Haynes olduğunu söyleyip kaytarırdım. En azından yüzde seksen beş tutturmuş olurum.”

“İyi fikir.” Nash'in bakışları, Stephanie'nin kazağına taktığı isimliğe ilişti. Onun-kinde de tek isim yazılıydı.

Sonunda herkes oturmuştu.

Nash, Jill ve Stephanie'nin arasında oturuyordu. Stephanie'nin diğer tarafında da Kevin oturuyordu.

Herkes yerine yerleştikten sonra Craig ayağa kalktı. “Haynesler'in en büyüğü olarak buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum,” dedi gülerek. “Bu akşam aramıza yeni katılan kardeşlerimize hoş geldiniz demek istiyorum.” Masanın diğer tarafını işaret etti. “Gage Reynolds, Kevin Harmon ve Nash Harmon'a.”

Nash kendini, Kevin ve Gage'le beraber ayağa kalkarken buluverdi.

Bir alkış tufanı koptu.

Craig devam etti. “Biliyorum, herkes onlarla tanışmak için sabırsızlanıyor. Benim teklifim, masanın önünden birer birer geçip kendi isimlerimizi ve aile fertlerimizin isimlerini söylememiz yönünde. Ve hazır dikkatiniz üzerimdeyken ben başlıyorum. İsmim Craig Haynes. Güzel karım Jill şurada oturuyor.” Craig gidip karısının omzuna elini koydu. “Beş çocuğumuz var. En büyükleri olan şu uzun boylu, yakışıklı on sekiz yaşındaki Sam, UCLA'dan futbol bursu kazandı.” Craig beş çocuğunu da ayrı tanıttıktan sonra ailesinde asayiş sağlayanın kendisi gibi polis olan sevgili karısı Jill olduğunu belirterek sözlerini sonlandırdı.

Ardından Travis ayağa kalktı ve o da karısıyla dört çocuğunu tanıttı.

Sonra Jordan ayağa kalktı ailedeki tek akıllı başındaki Haynes olarak itfaiye şefliği yaptığını söyledi.

En son olarak da Austin Lucas ayağa kalktı. O da Hayneslar'a çok benziyordu. Onlar gibi uzun boylu, yapılı ve esmerdi. Tek farkı saçları uzundu ve küpeliydi. Ve Haynes kanı taşımasa da, ruhu ve yüreğiyle tam bir Haynes olduğu her halinden belliydi.

Gage'e sıra kendini tanıtırken, Pansiyon Vardiyası'ndan ve orada şeriflik yaptığından söz etti. Nişanlısını tanıstırdı ve kardeşi Quinn'in gelmesinin de an

meselesi olduğunu söyledi.

Sonra uzun boylu, esmer bir kadın ayağa kalktı. Hannah kendisini tanıttı ve altı hafta önce doğan kızına, annesi Louise'in baktığından söz etti.

Sıra Nash'e gelmişti. "Ben Nash Harmon," dedi. "Kevin'in ikiziyim ve akıllı olan benim."

Herkes gülmeye başladı.

Kevin, Stephanie'nin arkasından uzanıp, kardeşinin koluna bir şaplak attı.

"Chicago'da yaşıyorum ve FBI için çalışıyorum," diye devam etti Nash ve bir anda Stephanie'nin şaşkınlıkla kendisine baktığını fark ederek, ona ne iş yaptığını hiç söz etmediğini hatırladı. "Bu arada sizin çok kalabalık olacağınızı tahmin ettiğimden, dengeyi sağlayabilmek için pansiyonumun sahibesi Stephanie'den bana acıyıp, çocuklarıyla eşlik etmesini rica ettim. Bu Stephanie Wynne ve üç oğlu..." Nash çocukların oturduğu tarafa göz gezdirdi ve coşkuyla kendisine el sallayan Jason ve Adam'ı gördü. "Oradalar," dedi ve yerine oturdu.

Craig yeniden ayağa kalktı ve kadehini kaldırarak, "Hepiniz hoş geldiniz," dedi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

NASH, Haynes ailesinin tükettiği pizzaların çokluğunu ve içeceklerin sürekli olarak tazelenmesini hayretle izliyordu.

Çocuklar video oyunları oynamak için başka bir bölüme geçmişlerdi.

Nash yemek boyunca çoğunlukla Stephanie ve Jill'le konuşmuştu ama yemekten sonra kendini erkek kardeşlerinin arasında buluverdi.

Erkek kardeşleri.

Bu kadar kalabalık bir aileleri varken nasıl olmuştu da yıllarca Kevin'le bundan habersiz yaşamışlardı? Nasıl olmuştu da Earl Haynes gibi yetişkin bir adam sadece on yedi yaşında olan masum bir kızı baştan çıkarıp hamile bırakmış sonra da hiç bir şey olmamış gibi çekip gitmişti? Ve en hayret verici olan da, nasıl olmuştu da onun gibi bir adamdan, böylesine dürüst ve samimi çocuklar çıkmıştı?

Nash içeceklerin bulunduğu masaya gidip, bir bardak buzlu çay aldı. İki bardak biradan sonra alkolsüz bir içkiye geçmek en doğrusuydu. Gerçi araba kullanmıyacaktı çünkü Stephanie'nin daha büyük olan arabasıyla gelmişlerdi ama asıl sorun fazla alkolün kontrolünü kaybetmesine yol açma ihtimaliydi. Pansiyon sahibesini her an daha da çekici bulabilirdi. Çayından bir yudum alıp çevresine bakındı. Artık erkeklerin isimleri konusunda sorun yaşamıyordu ama kimin kimin eşi olduğunu karıştırıyordu. Hannah'yı tanımak kolaydı. Kocasını da salondaki tek sarışın erkekti. Kyle'in karısı şu orta boylu, yeşil gözlü kumral olan mıydı acaba?

"Bu zor değil mi?"

Nash hemen yanında duran incecik kadına baktı. İsimliğinde, 'Rebecca-Austin', yazılıydı. İsimlerin altına da, 'Kalben Haynes,' yazılmıştı. "Küpeli olan mı?"

Rebecca gülümsedi. "Evet, o benim kocam. Kötü çocuklardan biri."

Nash kadının gözlerinin içindeki sevgi pırıltılarını görebiliyordu. Başını çevirip hakkında konuştukları adama baktı, kucığında bir çocuk vardı.

Austin bir yandan Travis'le konuşurken bir yandan da çocuğun elini dudaklarına götürmüş avucuna üflüyor, küçük oğlan da kahkahalar atıyordu.

"Onu değiştirmişsiniz gibi görünüyor," dedi Nash gülümseyerek.

Rebecca başını iki yana salladı. "Aslında kendi kendini değiştirdi. Her zaman asi bir yanı vardı ama çocuktan sonra değişti."

Austin kendi dünyasında rahat, huzurlu birine benziyordu ve bunlar Nash'in hiç tecrübe etmediği durumlardı. Dikkatini yeniden karşısındaki kadına çevirdi. Klasik hatlarıyla oldukça güzel bir kadındı. Kot pantolon ve tişört giymiş olan diğer kadınların aksine Rebecca dantelli, uzun bir elbise giymişti. Uzun koyu renk kıvrıkcık saçları neredeyse beline kadar iniyor, adeta İngiliz dönem filmlerindeki karakterlere benziyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Bu devasa aile seni ürküttü mü?" dedi Rebecca.

“Büyükleri tanımaya başladım ama çocuklar biraz zaman alacak.”

“Aslında hepimizin bu konuda sıkıntıları var. Zaman zaman onları biz bile karıştırebiliyoruz.” Rebecca, Nash’e doğru bir adım attı ve sesini alçaltarak, “Travis bize ortalıkta başka Haynesler de olduğunu söylediğinde hepimiz çok sevindik. Hele bekâr olduğunuzu duyunca sevincimiz ikiye katlandı.”

Nash irkildi. Rebecca’nın bir şey ima ediyor olması mümkün müydü?

Rebecca gülererek devam etti. “Bir arkadaşım var. İsmi D.J. ve kendisi henüz bilmiyor ama aslında birine bağlanmaya hazır. Onun, birinizle arasını yapmak istiyorum ama sanırım herkes serbest değil, öyle değil mi?”

“Gage ve Kevin, kısa bir süre öncesine kadar serbesttiler.”

Rebecca güldü. “Aslında ben seninle ilgili büyük umutlar besliyordum ama sanırım boşunaymış.” Sonra da başıyla salonun diğer köşesini işaret etti.

Nash onun bakışlarını takip edince, Jill’le konuşan Stephanie’yi gördü.

“Oh,” dedi Rebecca. “Düşündüğümünden de kötü desene.”

“Hayır, hiçbir şey yok.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Nash, ona ilişkiler konusundaki kurallarını anlatacak değildi. “Kasabaya sadece birkaç haftalığına geldim,” dedi.

“Bazen planlar değişebilir.”

“Benimkiler değişmez.”

“Bu çok kötü.” Rebecca omzunu silkti. “Zaten o kadar çabuk gideceksen D.J. için de uygun biri değilsin demektir. Bu durumda geriye sadece gizemli Quinn Reynolds kalıyor. Belki onların arasını yapabilirim.”

Nash bir an düşündü. Quinn çok çekici biriydi, her zaman kolunda bir kadın ve anlatacak bir sürü hikâyesi olurdu ama o hepsinden farklı biriydi. Çoğu erkeğin kaldıramayacağı bir hayat yaşıyordu. Hiçbir insanın katlanamayacağı şeylerin içindeydi.

“Quinn muhteşem biridir ama biraz tehlikeli biri olduğunu söylemeliyim.”

Bu sözler Rebecca’nın ilgisini çekmişti. “D.J. zoru sever.”

“Quinn kesinlikle zordur ve yalnız bir tiptir. Hayatında kadınlar vardır ama yemek pişirmeleri için değil.” Nash, Rebecca’nın hayrete düşeceğini sanıyordu.

Ama Rebecca gülererek, “Ne kadar eğlenceli. Bu D.J.’i çılgına çevirir,” dedi.

Nash, Quinn’in kadınlarla ilişkisi için bunu söylemezdi ama D.J.’i de tanııyordu. “Arkadaşına işkence etmek mi istiyorsun?”

“Hayır, ama onun mutlu bir evlilik yapmasını sağlamak için başka bir yol da düşünemiyorum.”

“Tamam, o zaman,” dedi Nash ve bir adım geriledi. Bazen kadınları hiç anlamıyordu.

Rebecca izin isteyip ayrılırken, Stephanie, Nash’in yanına gelerek, “Çocukları alıp gitmemizin sakıncası var mı? Yarın okul var. Artık yatmaları gerekiyor,” dedi.

“Elbette. Yardım ister misin?”

“Lütfen. İkizleri bulabilir misin? Ben arabayı ön tarafa getiririm ve Brett’i bulu-

rum.”

Haynes ailesine veda ettiler.

Nash ikizleri oyun odasında bir kanepede otururlarken buldu ve “Eve gitme vakti geldi,” dedi.

Jason uykulu gözlerle kollarını Nash’e doğru uzatarak, “Yoruludum,” dedi.

Nash çocuğa baktı. Küçük bir çocuğun kollarını bu şekilde uzatmasının tek bir anlamı vardı. Jason kucağa alınmak istiyordu. Bir an tereddüt etti. Bir sorunu vardı. İçinden bir ses, bu durumun ilişki kurma anlamına geleceğini, ilişki kurmanın da insanı kontrollü olma becerisinden uzaklaştıracağını söylüyordu. Bu rahatsız edici bir durumdu. Bu çocukları sadece birkaç gündür tanıyordu. Peki, Jason ne diye kendini bu kadar rahat hissediyordu?

“Taşınmak istiyor,” dedi Adam, Nash’in, Jason’un davranışının anlamını çöze-medliğini düşünerek.

“Biliyorum,” dedi Nash. Anlaşılan bu durumdan kibarca kurtulmasının bir yolu yoktu ve bir hiç uğruna sorun çıkarmak da istemiyordu. Mecburen eğildi ve çocuğu kucaklayıp kaldırdı.

Jason kollarını, Nash’in boynuna doladı, başını da onun göğsüne yasladı ve küçük bacaklarını da Nash’in beline sardı.

Nash, Adam’a önünden yürümesi için işaret etti.

Ama Adam, Nash’e sokulup onun boş olan elini tutarak, “Annem arabayı getiriyor mu?” dedi.

“Evet. Hadi bakalım.”

Hep birlikte restorandan gecenin karanlığına çıktılar.

Brett kaldırımında bekliyordu.

Nash karanlığa rağmen onun gözlerindeki düşmanca ifadeyi görebiliyordu. Aslında bu hiç de yabancı olmadığı bir durumdu.

O sırada Stephanie arabayı yanaştırdı.

Nash kapıyı açıp ikizleri arabaya oturttu, tam kendisi de binecekti ki Kevin restorandan çıkarak, “Nasıl buldun,” diye seslendi.

“İyi insanlar,” dedi Nash.

“Katılıyorum,” diyerek gülümsedi Kevin ve kardeşinin omzunu sıvazladı. “Görüşürüz.” Sonra da eğilip arabanın içine baktı. “Tanıştığımıza sevindim Stephanie. Bu adam sana sorun çıkarırsa bana haber ver.”

Stephanie gülümsedi. “Şu ana dek kusursuz davrandı ama değişirse seni ararım.”

“Aynen öyle yap. İyi geceler.”

Kevin restorana döndü.

Stephanie onun ardından baktı. “Muhteşem bir ailen var. Çok şanslısın.”

Nash hiç böyle olduğunu düşünmemişti ama galiba Stephanie haklıydı.

Stephanie derin bir nefes aldı. “Brett saat geç oldu, yarın okul var ve sen küçük bir çocuk gibi davranmaya devam ediyorsun! Şayet anahtar haftla içi dışarıya çık-

mayı başaramadığın konusunda beni ikna etmekse, iyi iş çıkarıyorsun.”

Brett kendini yatağa attı ve gözlerini tavana dikti. Eve döndüklerinden beri suratını asmış, hiç konuşmuyordu.

Stephanie sorunun ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Elbette oğlunun ergenliğe geçişin eşliğinde olduğunu farkındaydı ama onun bu anlık ruhsal değişimlerine ayak uydurmakta da çok zorlanıyordu. Yatağın kenarına oturdu ve elini oğlunun karnına koydu. “Orada iyi vakit geçirdiğini biliyorum. Güldüğünü gördüm.”

“Fena değildi.”

“Fena değil miydi? Bense oldukça eğlendiğin izlenimini edindim.”

Brett omzunu silkti.

Stephanie oğlunun karnını okşadı. Bu Brett’e küçüklüğünden beri onun kendini iyi hissetmediği zamanlarda yaptığı bir şeydi. “Eteğindeki taşları dökmedikçe buradan ayrılmayacağım. Böylece burada oturacağım. Hatta birazdan şarkı söylemeye bile başlayabilirim.”

Brett tavana bakmaya devam etti.

Çocuklarının üçü de, Stephanie’nin berbat bir sesi olduğunu söyler, şarkı söylememesi için yalvarırlardı. Ayrıca Brett, *eteğindeki taşları dökme* söyleminden de nefret ederdi.

Stephanie hangisinin daha etkili olacağını merak ederek bekliyordu.

“Ben etek giymiyorum,” dedi Brett.

“Çamaşırlarını ben yıkadığıma göre bunu gayet iyi biliyorum,” dedi Stephanie oğluna doğru eğilerek. “Peki ya suratına böyle dik dik bakmama ne dersin?”

Brett dudaklarını sımsıkı kapattı ama geç kalmıştı. Annesinin gözlerini kocaman açmış halini görünce kıkırdarak arkasını döndü. “Bana öyle bakmaktan vazgeç.”

Stephanie rahatladı. “Konuşmaya başlarsan vazgeçerim.”

Brett döndü ama annesinin yüzüne bakmıyordu. “Babamı hâlâ seviyor musun?”

Stephanie bu soruya hazırlanmamıştı. Brett bu konuyu pek gündeme getirmezdi ama ne zaman getirse kendini rahatsız hissederdi ve gerçeği söylemektense işin kolayına kaçarak, yalan söylerdi. Zaten Brett’in işitmek istediği de buydu. Oğlunun, babasını mükemmel biri olduğunu ve annesiyle babasının birbirlerini çok sevdiklerini düşünmesini isterdi. “Elbette onu hâlâ seviyorum,” dedi yavaşça. “Niçin sordun canım?”

Brett omzunu silkti.

“Nash yüzünden mi? Onunla aramızda bir şey gelişir diye mi endişeleniyorsun?”

Brett yine omuz silkti.

“O iyi biri,” dedi Stephanie. “Ondan hoşlanıyorum ama bunun bir anlamı yok. Nash buraya tatile gelmiş. Tatili bittiğinde de Chicago’ya dönecek.” Böylece de Nash Harmon, kendisine tutulan üç çocuklu yalnız dulu hatırlamayacaktı bile.

“Peki, ister miydin, yani onunla çıkmayı...”

Stephanie, dürüst olması gerekirse Nash’le birlikte olmayı isterdi ama Brett’in öğrenmek istediği bu değildi. İki hafta önce olsa oğluna bir erkekle flört etmeyi

planlamadığını kesin bir dille söyleyebilirdi ama şimdi... Elbette bir evlilik riskini göze alamazdı ama ara sıra bir erkeğin kendisine eşlik etmesi de fena olmazdı. "Nash'le flört ettiğimizi hayal bile edemiyorum," dedi içtenlikle. "Baban gideli üç yıl oldu ve ona olan duygularım elbette değişmedi ama biriyle çıkmak isteyebileceğim bir zaman da gelebilir."

Brett'in masmavi gözleri yaşlarla doldu. "Niçin? Niçin sadece babamı sevmekle yetinmiyorsun?"

"Çünkü o gitti." Stephanie oğlunu kollarının arasına aldı. "Biraz daha büyüdüğünde sen de kızların iğrenç oldukları düşüncesinden vazgeçeceksin ve onlarla çıkmaya başlayacaksın. Sonra da bir sevgilin olacak."

Brett annesinin kollarının arasından kurtulmaya çalışarak, "Anne!" dedi öfkeyle.

"Dinle beni. Bir gün gelecek bir kızı gerçekten çok önemseyeceksin. Peki, sence o gün geldiğinde, kardeşlerini de sevmeye devam edecek misin?"

Brett annesinin yüzüne baktı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Soruma yanıt ver lütfen. Onları sevmeye devam edecek misin?"

"Sanırım. Salaklık etmezlerse."

"Peki, beni sevmeye devam edecek misin?"

"Elbette."

"İşte benim demek istediğim de bu. İnsanlar, hayatlarına almak istedikleri insanların hepsini birden sevmek kapasitesine sahiptirler. Yani biriyle flört etmeye başlasam bile, sana, kardeşlerine ve babana olan duygularım asla değişmez. Yüreğimde herkese yetecek kadar yer var hayatım."

"Ama seni babamla birlikte düşünmek hoşuma gidiyor."

"Böyle düşünmeye devam edebilirsin. Ben onu terk etmedim tatlım. O öldü. Onun ardından yas tuttuk ve onu hâlâ seviyoruz. Böyle de olması gerekirdi. Ama aynı zamanda hayatlarımızı sürdürmemiz ve mutlu olmaya çalışmamız da gerekiyor. Sence baban da böyle davranmamızı istemez miydi?" Aslında Stephanie, Marty'nin sonsuza dek yas tutmalarını tercih edeceğinden emindi ama masum oğluna bunu söyleyecek değildi.

Brett yavaşça başım salladı. "Ama Nash'le çıkmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, çıkmayacağım."

"Söz veriyor musun?"

"Evet canım." Stephanie elini kalbinin üstüne götürdü. "Ancak benim hayatımla ilgili dikte edebileceğin tek şey bu olabilir genç adam ve şayet biriyle çıkmaya karar verecek olursam, onaylayacaksın. Anlaştık mı?"

"Evet. Sorun değil."

"Güzel." Stephanie oğlunu alnından öptükten sonra onu bıraktı.

Brett battaniyenin altına girdi.

Stephanie ona iyi geceler dileyip odadan çıktı ve Brett'in ne zaman Nash'i bir tehdit olarak algılamaya başladığını düşündü. Acaba Nash'in davranışlarında mı bir değişiklik fark etmişti yoksa kendisinin onu beğendiğini mi tahmin etmişti? Gerçi bu bir şeyi değiştirmezdi. Brett'e, onunla çıkamayacağı konusunda söz verir-

ken son derece rahattı çünkü kesinlikle böyle bir beklentisi yoktu. Nash Harmon bir kadını yemeğe çıkarıp sinemaya götürecek bir tip değildi. Onunla nehir kıyısında uzun yürüyüşler yapılır, antik bir kalenin duvarlarının önünde tutkuyla öpüşülürdü. Yani en azından hayallerindeki Nash Harmon böyle biriydi ve yakınlarda ne bir nehir ne de bir kale vardı. Tam bunları düşünürken gözüne çarpan bir hareketlilikle oturma odasına yöneldi.

Nash oturma odasında huzursuzca dolanıp duruyordu. Stephanie'yi görünce duraklayıp, "Şey, sanırım yemekten biraz etkilendim ve hemen yatmak istemedim. Seni rahatsız etmediğimi umarım," dedi.

"Elbette etmedin. Yarın ikizlerin okula götürmeleri için kurabiye yapmam gerekiyor. Birinin kurabiye yapmasını izlemek sıkıcı olabilir ama belki uykunun gelmesine yardımcı olur."

"Pekâlâ."

Tanrım! Aslında Nash'le yalnız kalmaması en doğrusuydu çünkü onunla vakit geçirmek sadece hayal gücünün aşırı çalışmasına hizmet ederdi. Bu akşam onunla yemeğe gitmeden önce onun sadece seksi ve çekici bir erkek olduğunu düşünüyordu ama yemekten sonra ondan hoşlanmaya başladığını fark etmişti. Onu ailesiyle birlikteyken izlemiş, çevresinde koşuşan düzinelerce çocuğa karşı nasıl nazik ve sevecen olduğunu görmüştü. Tabi onun işini duyunca da hayrete düşmüştü. Oysa onun bir profesör ya da ayakkabı satıcısı falan olduğunu sanmış, öylesine tehlikeli bir işi olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ve işi bu adamı daha da çekici bulmasına neden olmuştu. Her neyse onun yarı çıplak bir mağara adamı olduğunu ve kendisini ormanın derinliklerine sürüklediğini hayal etmekten hemen vazgeçemiydi. Zavallı adam buraya sadece pansiyonunda kalmak için gelmişti, erotik düşlerinde başrol oynamak için değil. Hızla kurabiye malzemelerini tezgâhın üzerine çıkardı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Nash.

"Bunu o kadar çok yaptım ki, gözüm kapalı yapabilirim. Uslu durursan pişer pişmez tadına bakabilirsin."

"Anlaştık."

Stephanie birkaç yumurtayı unun ortasına kırdı. "Bu akşamla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Bence iyi gitti. Gerçi herkesin ismini aklımda tutabileceğimi sanmıyorum ama."

"Ben denemeye bile kalkmazdım," dedi Stephanie. "Şu isimlikler fikri harikaydı ama." Esmer şekeri ölçtü. "Chicago'nun neresinde oturuyorsun?"

"Göl kenarında bir evim var. Oldukça iyi restoranlara yürüyerek gidebiliyorum. Yakınlarda bir koşu yolu da var."

"Chicago'ya hiç gitmedim ama kışın fazla koşu yapabileceğinizi sanmıyorum."

"Doğru. Kışın spor salonuna gidiyorum."

Gerçekten de Nash'in vücudu spor yaptığı gösteriyordu zaten işi de spor yapmasını gerektiriyor olmalıydı. Stephanie onun spor yaparken ki halini gözlerinin önünden silebilmek için bütün enerjisini yumurtaları çarparaya verdi.

"Ben, ikizim ve annemle büyüdüm," dedi Nash yavaşça. "Böyle kalabalık bir ailenin nasıl olacağını hayal bile etmemiştim."

"Hayneslar'la kaynaşmak için biraz çaba göstermen gerekecek ama bence her türlü çabaya değecek kadar hoş insanlar."

Nash başını salladı. "Peki ya sen nasıl bir ailede büyüdün?"

"Ben tek çocuğum. Annem ve babam sanatçıydılar. Hem birbirlerine hem işlerine tutkuya bağlıydılar." Stephanie hafifçe gülümsedi. "Sanatları ve birbirleri dışındaki dünyaya pek ilgi göstermiyorlardı. Elektrik faturaları ya da boş mutfak dolapları umurlarında değildi. Bu yüzden de evin sorumluluğunu birisinin alması gerekiyordu ve benden başka da kimse yoktu."

Nash'in bakışları Stephanie'nin yüzündeydi. "Zor olmadı mı?"

"Bazen." Elbette arkadaşları gibi çocuk olmayı istediği zamanlar olmuştu. "Ama o dönemlerde çok şey de öğrendim ve koleje gitmek için evden ayrıldığımda hayata hazırlıklıydım."

"Büyük bir ailen olmasını ister miydin?"

"Elbette. Büyüme çağlarımda bir kocam, beş çocuğum, cins cins köpeklerim ve kedilerim olan aile hayal ederdim." Evet, Marty'yle de bu hayalleri kurarak evlenmişti ama kısa bir süre sonra büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Ancak hatasını telafi edemeden hamile olduğunu anlamıştı. Sonra da tam tek çocuk yapmaya karar vermişti ki kazara ikizlere hamile kalmış ve bütün planları alt üst olmuştu. Gerçi ikizlere sahip olması büyük mutluluktan ama bu planlanmamış bir durumdu.

"Stephanie?"

"Efendim." Stephanie başını kaldırıp bakınca Nash'in kendisini izlediğini gördü.

"İyi misin? Birden sessizleştin de."

"Özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

Nash ayağa kalktı. "Merhum kocanı mı?"

"Evet, ama tahmin ettiğin gibi değil," dedi Stephanie, onun Marty'yi özlediğini düşünmesine neden olmamak için.

"Yoksa şu benimle geldiğin aile buluşması yüzünden mi?"

"Hayır. Yemek harikaydı. Bu akşam gerçekten eğlendim," dedi Stephanie gülümsemeye çalışarak. Nash sadece birkaç adım ilerisindeydi ve onun koyu renk bakışları nefesini kesiyordu. "Ben pek dışarı çıkmıyorum da."

"Üç çocuk ve bir de pansiyon yüzünden birileriyle çıkmaya pek zaman bulamıyorsundur."

"Birileriyle çıkmak mı," diyerek güldü Stephanie. "Sanki bu mümkünmüş gibi."

"Neden olmasın?"

"İyi soru." Stephanie tereyağını ilave etti ve hamuru karıştırmaya başladı. Karışım yoğunlaştıkça tahta kaşığı hareket ettirmesi giderek zorlaşıyordu.

"Ben yaparım," dedi Nash.

Stephanie onun ne yapacağını anlayamamıştı.

Nash kaşığı onun elinden aldı ve karıştırmaya başladı.

Stephanie şaşkınlıkla, "Bunu neden yapıyorsun? Neden yardım etmekten bu ka-

dar hoşlanıyorsun?" dedi.

"Neden hoşlanmayayım?"

Stephanie kimseye bel bağlanmaması gerektiğini çok genç yaşlarda öğrendiğini söylemesinin, son derece hastalıklı bir ifade gibi görüneceğini biliyordu.

"Sonra da bunlar mı eklenecek," diye sordu Nash, bir paket çikolatayı işaret ederek.

"Evet." Stephanie paketi açtı.

"Neden kimseyle çıkamazmışsın?"

Stephanie ona bakmadı. Bu çok tehlikeli bir soruydu. "Şey sadece etrafta öyle ilgilenen erkek bulmak zor ya da ben rastlamıyorum."

"İlgilenen erkeğe mi?"

"Herhangi bir erkeğe."

"Yani erkeklerle ilgilenmediğinden değil."

"Ben..." Durum giderek daha da kötüleşiyordu.

Nash tahta kaşığı karıştırma kabına bıraktı ve Stephanie'ye dönüp, onu kollarının arasına aldı.

Stephanie birden onun sert, kaslı vücudunun vücuduna yaslandığını fark etti. Nash'in yüzü, yüzüne doğru yaklaşıyordu ve ona nasıl karşılık vereceği hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Nash onun dudaklarına ılık, şefkatli ama aynı zamanda tutkulu bir öpücük kondurdu.

Stephanie hiç bir şey düşünemiyor, sadece hissediyordu ve daha fazlasını istiyordu. Onun sırtında dolanan ellerinin sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Başı dönüyordu. Kollarını Nash'in boynuna dolamak zorunda kaldı.

Nash'in öpüşü derinleşmeye başladı.

Stephanie dudaklarını araladı. Beyninin içinde kendi soluk sesleri yankılanıyor ve dehşete düşürecek bir şiddetle bu adamı istiyordu. Nash'in ellerinin her yanına dokunmasını istiyordu. Dokunmak, dokunulmak, ıslanmak ve tatmin olmak istiyordu. Alabildiğine sarsıcı bir tatmin yaşamak istiyordu. Onun dilini ağzının içinde hissetmesiyle inlemesi bir oldu ve kendisine oldukça yabancı olan bir yorgunlukla ona karşılık verdi.

Bir süre neredeyse nefes bile almadan öpüştüler.

Stephanie, Nash'in tahrik olduğunu farkındaydı.

Nash'in elleri onun kalçasına kayarken, dudakları da boynuna ve kulağına doğru kaydı. Eli de iyice hassaslaşan göğsüne uzandı.

Stephanie çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. Uzun parmaklar göğüslerini kavramış, içini bir arzu dalgası kaplamıştı. Üstündeki giysileri yırtarak çıkarmak istiyordu. Tabi Nash'inkileri de. Hemen burada tezgâhın üzerinde kendisine sahip olmasını istiyordu. Çılgınca, kendilerini kaybedinceye dek sevişmelerini istiyordu.

Nash tam onun kazağını çıkarmaya davranmıştı ki yukarıdan bir çıtırtı duyuldu.

Stephanie bu sesin gece ısının düşmesi sonucu eski evin ahşap merdivenlerinden geldiğini biliyordu ama o ses bir anda yukarıda üç çocuğunun uymakta olduğunu

hatırlatmaya yetmişti. Birden kaskatı kesildi.

Nash mesajı almakta gecikmedi ve hemen geri çekildi. Yüzü kızarmış, göz be-
bekleri irileşmişti, dudakları da ıslaktı.

Stephanie, en az onun kadar tahrik olmuş gibi göründüğünden emindi.

Mutfağın sessizliğinde bir süre sadece ikisinin soluk alışverişleri yankılandı.

Sonunda, "Uzun süredir kimseyle öpüşmemiştim," dedi Nash boğuk bir sesle.
"Bu kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Ben de."

"İyi misin?"

Stephanie başını salladı.

"Özür dilememi mi istiyorsun?"

"Hayır. Pişman değilsen dileme."

"Hiç pişman değilim," dedi Nash gülümseyerek ve ona doğru yaklaştı. Ama son-
ra hemen gerileyip, "En iyisi ben hemen yukarıya çıkayım. Yoksa yine başlayaca-
ğız," dedi.

Stephanie onun gitmesini istemiyordu ama bunun en doğru şey olduğunu da bili-
yordu. Tanrım! Yetişkin olmak böyle bir şeydi işte. Oysa sorumluluklardan uzak
küçük bir çocuk gibi davranabilmek ne kadar da heyecan verici olurdu. "İyi uyku-
lar," dedi yavaşça.

Nash ona dönüp baktı ve gülümsedi. "Hiç sanmıyorum."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

STEPHANIE saate son baktığında dörde geliyordu. Her halde bir iki saat uyuklamış olmalıydı ama gecenin büyük bir bölümünü sağa sola dönerek geçirmişti. Nash'le öpüşmelerini yeniden doğuş olarak mı değerlendirmeliydi yoksa utanç mı duymalıydı, bilemiyordu. O anda hiç bir şey düşünememiş sadece ona karşılık vermişti. Arzudan çılgına dönmüştü, tepkileri kontrolünden çıkmıştı. Acaba bu çığırından çıkmış hali ne anlama geliyordu? Buna verecek bir yanıt bulamıyordu. Marty'yle evli olduğu bütün o yıllar boyunca kendini hiç bu denli çılgın hissetmemiş, hiç bu denli ateşli olmamıştı. Ateşli olmak mı? Birden kendini sonuçlarını düşünmeden kötü şeyler yapan biri gibi hissetti. Aslında böyle hissetmesi gerekirdi. Mutfak tezgâhının üstünde sevişmeyi düşünen kendisi değil miydi? Yastığı kaptığı gibi yüzüne bastırdı. Ateşli bir kadın falan değildi. Öyle olsa kasabadaki yalnız babaların peşinde koşardı. Onların bazılarıyla okul etkinliklerinde tanışmıştı ve birkaçı kendisiyle çıkmak istemişti. Elbette erkekler tarafından fark edilmiş olmak hoşuna gitmişti ama Nash'le tanıştığında olduğu gibi spazmlar falan geçirmemişti. Aksine herhangi bir erkekle ilişkiye girmesinin büyük sorunlara yol açacağını düşünmüştü. Oysa Nash söz konusu olunca tüm kurallarını nasıl da unutturmuştu.

Stephanie yatağında doğruldu ve gece lambasını kapattı. İyi bir işi olan, üç çocuk annesi bir kadındı. Birkaç güne kadar başka müşterileri gelecek, çocukların tatili başlayacak, çamaşır makinesi durmadan çalışacaktı. Günlerini Nash Harmon'la sevişme hayalleri kurarak geçiremezdi. Bu hiç de sağlıklı bir ruh hali değildi ve böyle bir şeyin olacağı da yoktu. Tanrım! Keşke gecenin bir yarısı Nash odasına girseydi ve... Birden aklına gelen korkunç bir düşünceyle yattığı yerden hızla doğruldu. Öpüşmüşlerdi. Hem de kendi mutfağında. Bu son derece erotikti. Nash'in bunu niçin yaptığını ve pişmanlık duyup duymadığını bilmiyordu ama kendisi sabah hiçbir şey olmamış gibi onun karşısına çıkmak zorundaydı. Nasıl olmuştu da kendini onun kollarına bırakmadan önce bunu düşünmemişti? Ya Nash hakkında kötü şeyler düşünüyorsa ya sekse susamış bir çatlak olduğunu sanıp bavulunu topladığı gibi buradan çekip giderse, o zaman ne olacaktı? Ya da belki de içten içe kendisiyle alay ediyordu.

Stephanie uzunca bir süre kendini küçük düşüren bu düşüncelerle boğuşuttan sonra daha fazla dayanamayarak yataktan kalktı. O adam her ne düşünürse düşünsün, iş olacağına varırdı. En iyisi güne gülümseyerek ve mutlu hissetmeye çalışarak başlamaktı. Banyoya girdi. Görüntüsü düşündüğünden de kötüydü. Asî saçlarına, soluk tenine ve gözlerinin altında oluşmuş torbalar baktı. İstese de güne gülümseyerek başlaması pek mümkün görünmüyordu.

Nash saat beş civarlarında merdivenlerdeki ayak seslerini işitmiş, Stephanie'nin güne erken başlamış olabileceğini tahmin etmişti. Aslında hemen kalkıp her ne yapıyorsa ona yardım etmek istedi ama onun bunu nasıl karşılayacağından emin olamadı. O yüzden de pencerenin önündeki iskemlede oturmaya ve ufuktaki belli belirsiz ışık çizgisini izlemeye devam etti.

Kendini iyi hissediyordu. Kabul etmek istemese de bu doğrudu. Vücudu hayat bulmuştu. Arzuları her an umarsızca ortaya çıkacak gibiydi. Artık işine gömülüp kendini kaybetmek yerine beklentilerine uygun planlar yapıyordu. Peki, bu nasıl olmuştu? Bunun sadece bir öpücük ve yeniden uyanan cinsel istekleriyle ilgisi yoktu. Tamam, Stephanie'yi istiyordu ancak içindeki duygular bu kadarla sınırlı değildi, dahası vardı.

Acaba ailesini bulmuş olmasıyla mı ilgisi vardı? Yoksa nihayet işinden başını kaldırıp etrafına bakmıştı da dünyada yaşadığının farkına mı varmıştı? Ya da hepsinin mi etkisi vardı? Peki, fark eder miydi? Pencereden dışarıya bakarken onun kollarında nasıl durduğunu hatırladı. Bedenini nasıl da kendisinininkine yaslamıştı. Ne kadar da güzel kokuyordu. Onun göğüslerine dokunduğunu hatırlayınca parmakları gevşedi. Sert göğüs uçlarına dokunduğunda nasıl da inlemişti.

Nash vücudunun birdenbire verdiği tepkiyle gülümsedi. Öylesine uzun zamandır böyle şeyler hissetmiyordu ki... Tina'nın ölümünden epeyce öncesinden bu yana. Gözlerini kapattı. Tina'yı düşünmek istemiyordu. Bugün istemiyordu. Geçmişte yaşamak ve neyi farklı yapması gerektiğini düşünmek istemiyordu. Hayat kendisini çağırıyordu. Bu çağrıyı duyuyordu. Peki, bu çağrıya yanıt verecek miydi? Bu güvenli olur muydu? Garantisi yoktu. Bunu önceden de biliyordu ama Tina'nın ölümüyle çok daha iyi anlamıştı. Hayır, kontrol altında tutmak zorunda olduğu hiçbir şeyi unutmamalıydı. Bir an için bile boş veremezdi. Tam bu sırada cep telefonu çalınca, "Harmon," diyerek açtı.

"Bir yerlerde kumsalda güneşin tadını çıkardığını söyle."

Nash güldü. "Jack batı kıyısında saat beşi birkaç dakika geçiyor ve ortada güneş falan yok."

"Üzgünüm. Saat farkını hep unutuyorum. Seni uyandırdım mı?" dedi Nash'in patronu.

"Hayır. Kalkmıştım."

"Nedenini söylemek ister misin?"

"Hiç şansın yok."

"Demek öyle? Bu gizem iyi mi kötü mü karar veremedim."

"Bu konuda sana yardım edemem."

"Boş ver. Seni sıkboğaz etmek için aramadım zaten. Sadece ofiste neler olduğundan seni haberdar etmek istemiştım."

"Bal gibi beni kontrol etmek için aradın. Niçin kabul etmiyorsun?"

"Çünkü böyle bir mecburiyetim yok. Marie hamile."

"Çok bozulmuş gibisin," dedi Nash gülerek.

“Zaten sekiz dokuz çocuğu var ne diye bir tane daha ister ki? Ya işe dönmezse ne olacak? Başka birini eğitmekle uğraşmak istemiyorum.”

“Dur bir dakika. Sesinde bir anlığına da olsa bir şefkat tınısı duymak istiyorum.”

Jack bir küfür savurdu. “Biliyorum, biliyorum. Onun adına memnun olmalıyım.”

“Senin açımdan sorun yaratmasa olurdu.”

“Doğru.”

Nash başını iki yana salladı. “Birincisi Marie’nin iki çocuğu var, sekiz dokuz değil. İkincisi işini çoğumuzdan daha çok seviyor. İstifa etmez.”

“O da aynı şeyi söylüyor ama inanmıyorum.”

“Bu senin sorunun.”

Jack işle ilgili bir kaç şey söyledikten sonra, “Eeee, sen nasıl hissediyorsun,” diye sordu sonunda.

“İzne ayrılmadan önce iyiydim, şimdi de iyiyim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, senin için kaygılanıyorum. Kahretsin Nash, deli gibi çalıştın ve hastalanmadın bile.”

“Çünkü ben hiç hastalanmam.”

“Geç saatlere kadar, hatta tatillerde bile çalıştın. Bu normal değil. Eriyip yok olmanı istemiyorum çünkü sana ihtiyacım var.”

“Demek bütün derdin kendi iyiliğin.”

“Nash, biriyle konuşmaya ihtiyacın var.”

“Konuştum.”

“Sırf seni işten çıkarmakla tehdit ettim diye bir psikologla öylesine konuştun. Ben büro dışındaki biriyle konuşmaktan söz ediyorum. Tina’nın ölümü hepimiz için şoktu ve şiddet iz bırakır.”

Aralarında geçen bu konuşma daha önce düzinelerce kez yapılmıştı.

“Ben kendi bildiğim yolla başa çıkıyorum,” dedi Nash.

“Beni korkutan da bu, hâlâ kendini mi suçluyorsun?”

“Bilmem gerekiyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.” Nash böyle söylemesi gerektiğini bildiği halde, yine de kendince doğru olanı söylemişti.

“Bak, sen iyi birisin ama hiç kimse o kadar iyi olamazdı.”

Ancak Nash iyinin de iyisi olması gerektiğini biliyordu.

“Demek eğleniyorsun,” dedi Jack konuyu değiştirmek için.

Nash son birkaç gündür yaptıklarını düşünerek, “Evet. Öyle,” dedi.

“Bunu duyduğuma sevindim. Her şeyi unut. Gevşe. Yeniden bir canlıya dönüş.”

“Çalışıyorum.”

“Keşke sana inanabilseydim. Senin seks yapmaya ihtiyacın var.”

Nash güldü. “Bunu söylemen çok komik çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Bu bütün gün aldığım en iyi haber. Aferin sana.”

“Hemen o kadar sevinme.”

"Tamam, sen bir fıstık bul, ben burayı idare ederim. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Anlaştık. Hoşça kal." Nash telefonu kapatıp, yatağın üstüne attı. Jack tanıdığı en kurnaz adamı ama gerçekten iyi biriydi. Takımındaki bir adamının geçmişe sünger çekmesini istiyordu. Hem kendi iyiliği hem de takım arkadaşının iyiliği için. Gerçi henüz geçmişine sünger çekmeye hazır değildi ama bir fıstık bulması yolundaki öğüdü tutabilirdi. Zaten aklında da biri vardı.

Nash duşunu aldı, giyindi ama aşağıya inmek için saatin yedi olmasını bekledi. Önceki akşam olanlardan sonra neyle karşılaşacağından pek emin değildi. Merdivenleri inince mutfak kapısının kapalı olduğunu gördü ama yemek odasının kapısı açıktı. Masanın üstünde her sabah olduğu gibi gazete, kahve-fincanı, bir sepet sıcak çörek ve kahve potu hazır bekliyordu.

Nash kahve potuna doğru uzandı ve tam bu sırada Stephanie geldi.

Pansiyon üniformasını ve düz babetlerini giymiş olan Stephanie, Nash'e bakmaktan kaçınarak, "Günaydın," dedi kibarca. "Omletini nasıl istersin? Birkaç çeşit peynirim, sebzem, salam ve sosisim var. Etli de yapabilirim."

Nash aslında tamamen farklı bir şey istese de, Stephanie'nin ilişkilerini iş düzende tutmaya karar verdiğinin farkındaydı. O sorumlulukları olan bir kadındı ve sorumlulukları müşterisiyle oynamayı içermiyordu. "Sebzeli ve kaşar peynirli omlet harika olur."

"Elbette. On beş yirmi dakikada getiririm. Çocuklar her an aşağıya inebilirler, ilkin onları doyurmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç yok."

Stephanie başını sallayıp odadan çıktı.

Nash gazeteyi açtı ama okumadı. Acaba Stephanie önceki gece olanlardan pişman mıydı? Öpüştikleri için pişman mıydı? Ama onun da en az kendisi kadar şaşırdığını ve tahrik olduğunu fark etmişti. Belki de daha sonra bu yaptığı şeyin bir hata olduğuna karar vermişti. Keşke Stephanie'ni de kendisini arzulamaya devam etseydi. Başını iki yana salladı. Tamam, hata yapmıştı. Bir kadının karşısında sersem gibi davranmıştı ve en son ne zaman böyle saçmaladığını hatırlamıyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri ve koşuşturmalar oldu. Çocuklar banyoya önce kimin gireceğini tartışıyorlardı ve belli ki mutfaka önce girmek için yarışıyorlardı. Birkaç dakika sonra da Stephanie'nin çocuklarıyla olan sınıksız konuşmaları ve iskemlelerin çekilme seslerini duyuldu.

Ve Nash yıllardan sonra ilk kez yalnız başına olmak istemediğini fark etti. Tam olarak anlaşılmayan konuşma seslerini ve ara sıra işitilen kahkahaları dinlerken, o mutfakta yaşananların bir parçası olmak istedi. Sonra da kahve fincanını ve kurabiye sepetini aldığı gibi mutfaka gitti.

Nash mutfaka girer girmez ortamı bir sessizlik kapladı.

Çocuklar Nash'e, Nash ise Stephanie'ye bakıyordu.

"Bu sabah yemek odası gözüme biraz boş göründü," dedi Nash, Stephanie'in şaşkınlık içindeki yüzüne bakmaya devam ederek. "Burada sizinle oturmamın

sakıncası var mı?”

Stephanie'nin yüzünde bir an içinde pek çok ifade değişimi oldu.

Stephanie tereddüt edecek ya da rahatsız olmuş gibi görünecek olursa, Nash hemen yemek odasına geri dönecek ve burada kaldığı sürece bir daha onun yoluna çıkmayacaktı.

Ancak nihayet onunla göz göze geldiklerinde Nash, onun gözlerinin derinliklerinde de kendi içindeki yangının benzeri alevler gördü.

“Bu çok hoş olur,” dedi Stephanie.

İkizler Nash'e yer açmak için hemen iskemlelerini çektiler.

Nash kahvesini ve kurabiye sepetini masanın üzerine bırakıp, bir iskemle çekerken, Brett'in diğerleri kadar mutlu olmadığını fark etti.

Jason hemen sepetin üzerindeki peçeteyi kaldırıp içine baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Çörek sevmez misin?” dedi Nash.

Jason sevmediğini belli edercesine başını iki yana salladı.

Nash, Adam'a bir tane kurabiye uzattı ve o da sanki böcek görmüş gibi geri çekilince, Brett'e baktı.

Brett uzanıp bir kurabiye alırken, “Bunlar hâlâ çocuk,” dedi. “Daha bunları sevmiyorlar.”

“Çok mantıklı,” dedi Nash gülmemeye çalışarak ve fincanına kahve doldurdu.

Stephanie tavaya yumurtaları kırıyordu.

“Bugün yetenek yarışması var,” dedi Jason. “Bizim sınıftan bir kız bale yapacak.” Kıkırdadı. “O komik etek gibi şeyi giyecek. Tüt mü ne...”

“Benim sınıfımdan bir çocuk da davul çalacak,” dedi Adam. “Üç kız da şarkı söyleyecek.”

İkizler kahvaltı boyunca konuşup dururlarken, Brett'in bakışları hep Nash'in üzerindeydi.

Stephanie omleti çocukların tabaklarına paylaştırdıktan sonra Nash'in omletini yapmak için yumurtaları çırpıma başladı.

Sonunda çocuklar masadan kalktılar, çantalarını aldılar, annelerine sarılıp, öptüler, öğle yemeği parası aldılar. Tabi tüm bunlar olurken de mutfakta bayağı bir hareketlilik yaşandı.

“İyi günler,” dedi Stephanie çocuklarını kucaklayarak. “Sizi seviyorum.”

Brett bu kucaklaşma faslından hemen kurtulmaya çalışarak, hızla dışarı çıktı. Sonra kardeşleri de onu takip ettiler ve ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Nash de bu arada kahvaltısını bitirmişti. Bir fincan kahve doldurdu.

Stephanie yemek odasına gidip pencereden çocukların otobüse binişlerini izledi.

Nash birden çocukluğundaki sabahları anımsadı. Annesi her zaman kahvaltılarını hazırlar, öğle yemeklerini paketlerdi. Liseden mezun oluncaya kadar da okula geçirirken, hep onları çok sevdiğini ve hayatının en güzel şeyleri olduğunu söylerdi. Aslında o zamanlar annesinin bu sözlerinin çok da doğru olmadığını düşünürdü ama şimdi bir yetişkin gözüyle geriye dönüp baktığında, annelerinin doğru söyle-

diğini anlıyordu.

Stephanie mutfağa döndüğünde, tabakları kaldırmakla falan uğraşarak kendini meşgul etmeye çalıştı.

Bir süre sonra Nash, karşısındaki iskemleyi işaret ederek, "Otursana," dedi.

Stephanie bir Nash'e bir iskemleye baktı. "Pekâlâ, sanırım konuşmamız gerekiyor." Kendine bir fincan kahve doldurup, Nash'in karşısına oturdu. Yanakları pembeleşmişti.

Nash konuşmaya kendisinin başlaması gerektiğine karar vererek, "Kahvaltıda size katılmam bir sorun yarattı mı?" dedi.

Stephanie bakışlarını masadan Nash'e doğru kaldırarak, "Hayır. Elbette yaratmadı." Gülümsedi. "Benim hoşuma gitti. Bundan böyle kahvaltını bizimle yapmak istiyorsan seninkini de buraya hazırlarım. Hiç sorun değil."

Nash, onun neden onlarla birlikte kahvaltı etmek istediğini sorması halinde verecek bir cevabı olmadığını biliyordu. Bildiği tek şey, Stephanie ve çocuklarla birlikte olduğunda başka bir şey düşünmediydi. Yani aslında bu kadar değildi, onlarla birlikte olmaktan büyük keyif alıyordu. Asıl neden buydu. "Bunu çok isterim," dedi. "Peki, o zaman sorun nedir? Dün gece mi?"

Stephanie hafifçe başını salladı. "Aslında sorun demek doğru değil ama düşündüm de..." Bakışlarını ondan kaçırdı. "Sen son derece sakınsın."

"Ama sen değilsin; öyle mi?"

"Belli olmuyor mu?" Stephanie kahve fincanını iki eliyle birden tuttu. "Ben sadece... Yani sanırım asıl öğrenmek istediğim şey, niçin olduğu."

Nash, onun gibi zeki, başarılı, güzel ve çok seksi bir kadının şu an sanki utancından ne yapacağını bilemezmiş gibi bir halde olmasına hayret etti. Ne yani kendisi yüzünden mi bu haldeydi? Onun üzerinde bu denli büyük bir etkisi olabileceğini hiç sanmıyordu. "Sen çok çekici bir kadınsın ve senin yanında olmak hoşuma gidiyor. Bu nedenle de bir erkek olarak oldukça doğal bir tepki gösterdim."

Stephanie başını salladı. "Tamam." Sesi neredeyse duyulmuyordu. "Yani bahsettiğin şey... Bilirsin işte... İlgi..."

"İlgi denebilir ama tabi karşılıklıysa."

Stephanie kıpkırmızı oldu. "Şey, ben yetişkinlerle yani yetişkin erkeklerle demek istiyorum, konuşmaya pek alışık değilim. Zaten bu konuda eskiden de iyi değildim ve pratik yapamamak durumu daha beter hale getirdi."

"O zaman ağırdan alalım. Yani konuşmayı demek istiyorum."

"Tamam. O zaman en baştan başlayayım."

Nash onun ne demek istediğini anlamamıştı. "En baştan..."

"Evet, en baştan. Marty'yle kolejin son sınıfında tanıştım. Yalnız olmak ve kendimden başka hiç kimseden sorumlu olmamak çok hoşuma gidiyordu. Daha önce birkaç kişiyle flört etmişim ama hiç kimseye tutulmamış, Marty'ye hissettiklerimi hissetmemiştim. Onunla her şey çok heyecanlıydı. Marty..." Stephanie içini çekti. "Benden birkaç yaş büyüktü. Çekici ve komikti. O günleri düşününce, Marty'nin hayat dolu olduğunu ve benimle çok ilgilendiğini hatırlıyorum." Bir süre Nash'in

yüzüne baktı. "Annem ve babamın ressam olduklarını söylemiştim, sanatları onların hayatlarındaki en önemli şeydi. Onlar için benim sorunlarım, doğru perspektiften yapılmış bir resimle asla boy ölçüşemezdi. Resim yaparken beni tamamen unutulardı."

"Peki, Marty farklı mıydı?"

"Öyle sanmıştım. Bana çok düşküncü, ayaklarımı yerden kesmişti ve iki ay içinde evlendik. Ancak aradan iki ay bile geçmeden, tıpkı anne ve babama benzeyen biriyle evlendiğimi anladım."

"Ne gibi?"

"Sorumsuzluk, kendinden başkasını düşünmeme, faturaların zamanında ödenmemesi halinde elektriğin kesilecek olmasının umurunda bile olmaması, işe zamanında gitmek kaygısı olmaması gibi. Bunu anlamak benim için büyük bir şok olmuştu. Yıkılmıştım."

Nash uzanıp, Stephanie'nin ellerini, ellerinin içine almak istedi ama yapmadı. "Neden onu terk etmedin?"

"İstedim. Seçeneklerimi düşündüm ve sonunda böyle bir ilişkiyi sürdürmeyeceğime karar verdim ama tam eşyalarımı toplamak üzereydim ki hamile olduğumu öğrendim." Stephanie bir süre sustu. "Marty sevinçten çılgına dönmüştü. Her şeyin değişeceğine dair yeminler ediyordu ve ben de ona inanmak istiyordum. Çocuğunu ondan uzaklaştırmanın yanlış olacağına karar vererek, onunla kaldım ama Marty hiç değişmedi. İşten işe, schirden şehre, eyaletten eyalete dolaşmaya ve bizi de peşinde sürüklemeye devam etti. Ne zaman birkaç kuruş biriktirmeyi başarsam, mutlaka saçma sapan bir şeye harlardı. Külüstür bir motosiklete, rafting yapılan bir hafta sonu tatiline... Onun büyümesini, sorumlulukları olduğunun farkına varmasını bekledim. Evde para kazanmak için yaratıcı fikirler geliştirdim. Brett'i yuvaya gönderemediğim için evde eğitiyordum. Sonunda, Brett ilkokula başlayınca kadar bir yere yerleşmediğimiz takdirde onu terk edeceğimi söyledim." Arkasına yaslanıp, omzunu silkti. "O sıralarda Brett üç yaşındaydı ve bu da Marty'ye istediği hayatı yaşaması için üç yıl daha kazandırıyor. Bu arada ben de fırsat buldukça akşam kurslarına gidiyordum. Ondan ayrılmak zorunda kalırsam Brett'e ve kendime bakabilmek için hazırlıklı olmak istiyordum. Çünkü Brett'e benim bakmam gerekeceğinden emindim."

"Ve ardından ikizler doğdu," dedi Nash.

"Yine planlanmamış bir hamilelikti ve ikiz bebeklerim olmuştu. Hiç param yoktu ve doktora para vermek zorundaydım. İkizlerle hastaneden geldiğimiz hafta belediye elektriğimizi kesti. Korkunç bir durumdu. Bütün bunlara karşılık Marty'nin söylediği tek şey işlerin yoluna gireceğiydi ama tabi değişen hiçbir şey olmadı. Bir yıl sonra da bu iş buraya kadar dedim ve çocukları alıp, onu terk ettim. Yalnız başıma çok zor olacağını biliyordum ama dört çocuktansa, üç çocuğa bakmak daha kolaydı."

Marty ölmemiş olsa, Nash onu bulup bir temiz döverdi.

"Marty peşimden gelip, geri dönmem için yalvardı ve Brett babasına çok düş-

kündü. Artık onu sevmiyordum ama ayrıldığım için de suçluluk duyuyordum. Bu çok saçma değil mi? Böylece kaldım. Sonra bir gün Marty, bir avukattan bir mektup aldı. Mektupta epeyce miktarda bir paranın miras kaldığı yazılıydı. Marty'ye parayı bir eve yatırmamızı istediğini söyledim. Böyle bir güvencemiz olduğu takdirde gerisine katlanabileceğimi düşünüyordum. O sıralarda bu civarlardaydık ve buradan bir ev almaya karar verdik. Ancak Marty başka insanlar gibi ev alıp, parasını da peşin ödeyecek biri değildi. Tabi ben de bir yelkenli alıp dünyayı gezmeye kalkışarak, tüm parayı kısa sürede yok etmediğine seviniyordum. Bu yüzden de evin taksitle alınmasına razı oldum. Sonra da Marty öldü.”

Nash ne diyeceğini bilemiyordu. “Büyük bir iş başarmışsın.”

“Çocuklarımı düşünerek elimden geleni yaptım. Onların mutlu ve güvende olmalarını istiyorum. Benim için çok önemli olduklarını bilmelerini istiyorum.” Stephanie omuzlarını kaldırdı. “Otuz üç yaşıdayım ve kendimi bildim bileli başkaları için sorumluluk duyarım. On yaşına geldiğimde bütün faturaları ben yatırıyordum ve evi çekip çeviriyordum. On iki yaşına geldiğimde, annem ve babam Fransa'ya gittiler ve beş ay gelmediler. Önceleri yalnızlıktan korkmuştum ama sonra alıştım. Marty'yle birlikteyken de ailem için sorumluluk duyan sadece bendim. Demek istediğim artık başka birinin sorumluluğunu almak istemiyorum. Tamam, bazı ilişkilerde erkeklerin de sorumluluk aldıklarını duydum ama hiç şahit olmadım.”

Nash, onun bunları neden kendisine anlattığından emin değildi. Şu an için emin olduğu tek şey Stephanie'nin anne ve babasına da bir çift sözü olduğuydu ama artık bunun da bir yararı yoktu. “Hayat hikâyen beni çok etkiledi,” dedi yavaşça.

Stephanie başını salladı. “Ama bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorsun.”

“Doğru.”

Stephanie derin bir nefes aldı. “Paylaştığımız o öpücük inanılmazdı ama bu sabah benden bucağın bucağı kaçmadığına göre, belki de senin için o kadar da sakıncası yoktu.”

Nash elinde olmadan gülümseyerek, “Benim pozisyonumu küçümsüyorsun,” dedi. “Seni istedim. Halen de istiyorum.”

Stephanie'ni şaşkınlıkla karşısındaki adama bakakaldı. “Ben... Şey, dürüstlüğüme takdir ediyorum ancak sorun şu ki, Marty öldüğünden beri seksi hiç düşünmedim. Zaten pek fazla erkekle tanışmıyorum, tanıştıklarım da ya üç çocuklu kadın fikrince sıkı bakmıyorlar ya da ben onların Marty'ye benzediklerini düşünüp uzaklaşıyorum. Yani bir ilişki istemiyorum. Birine bağlanmak istemiyorum ama...”

Nash ona doğru eğilerek dikkatle dinlemeye devam etti.

“Ben o bakımdan bir ölü olduğumu sanıyordum,” diye devam etti Stephanie. “Ama yanlışmışım.”

“Bunu duymak güzel.”

Stephanie hafifçe gülümsedi. “Ben de öyle düşündüm ve böyle düşünmek bana senin bir iki hafta sonra gideceğini düşündürdü. Bu durumda ...”

Nash birden bir şeyleri yanlış yapmış olduğunu düşündü. Zaten şansının o kadar da yaver gitmesi mümkün değildi.

Stephanie dikkatle onun yüzüne baktı. "...hâlâ konuşmak istiyor musun?"

"Konuşmamı ister misin?"

Stephanie başını salladı.

Nash, eğer onu yanlış anladıysa Sephanie'nin elindeki kahveyi yüzüne fırlatmasına ya da kendisine başka bir pansiyon bulmasını söylemesine hazır bir halde, "Bir ilişkiye girmek istemiyorsun," dedi.

"Doğru."

"Öpüşmemiz hoşuna gitti."

"Hı hı."

"Çok hoşuna gitti."

"Öyle denebilir."

"İstedğin şey, ben kasabada olduğum sürece birlikte olmamız, ben gittikten sonra da bitmesi. Pişmanlıklar, bağlılıklar olmaması, kalplerin kırılmaması. O zamana kadar da geceleri birbirimize eşlik etmemiz. Yaklaştım mı?"

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

STEPHANİE içinin utanç ve dehşetle dolduğunu hissetti. Nash yaklaşmakla kalmamış adeta düşüncelerini okumuştı. Bu yakışıklı ve oldukça kaliteli bir havası olan bir adamla ilgili erotik düşler kuruyordu ve bu adam da, bu düşlerini dile getiriyordu.

Tanrım! Böyle dile getirilince kulağa ne kadar da iğrenç ne kadar da bayağı ne kadar da uygunsuz geliyordu. Ayağa fırladığı gibi mutfaktan çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, şu an Nash'ten uzaklaşmak istediğiydi. Hole var-
dığında kendini yanlış bir şey yapmadığına inandırmaya çalışıyordu. Yetişkin bir kadındı. Bir adamla öpmüştü ve ikisi de bundan hoşlanmışlardı.

Peki, aralarındaki her neyse, bunu bir sonraki aşamaya taşımayı teklif etmenin nesi kötüydü? Bunda bu kadar büyütülecek ne vardı? İnsanlar sürekli böyle şeyler yapmıyorlar mıydı?

Evet, yapıyorlardı ama Stephanie Wynne böyle bir şey yapamazdı. Hayatında tek bir erkek olmuştu, o da kocasıydı. Modern çağın eğilimlerine ayak uyduramazdı. Daha önce bir erkeğe elini tutmasını bile söylemişken, yatağını paylaşmayı nasıl teklif edebilirdi? Dehşet içinde merdivenlere doğru yöneldi ve birden birinin bileğinden tuttuğunu fark etti. Durdu. Derin bir nefes aldı. Tabi ki bu biri değil, Nash'ti. Başını önüne eğdi, çünkü yüzünün kızardığından emindi. Hem Nash'in ne istediğini doğru tahmin etmiş olmasından, hem de kaçmasının bir yetişkin davranışı olmamasından dolayı utanç içindeydi.

Aralarında uzayan sessizliği Nash bozdu. "Özür dilerim," dedi yavaşça. "Galiba ben durumu yanlış değerlendirdim ve sana hakaret ettim."

Nash'in sözleri öylesine beklenmedik ve Stephanie'nin düşüncelerinden öylesine farklıydı ki, elinde olmadan dönüp şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

"Ben işime geldiği gibi bir çıkarım yaptım ve kendi istediğim şeyleri, sanki sen de öyle istiyormuşsun gibi söyledim."

Nash bunları mı istiyordu?

Stephanie kulaklarına inanamıyordu. "Ben... Sen... Bunlar senin istediğin şeyler mi?"

"Öpüşmemiz muhteşemdi ve daha fazlasını istedim."

Stephanie, onun sözlerini kafasında tartmaya çalıştı ve olasılıkları düşününce birden içini bir heyecan dalgası kapladı. "Yani bağlayıcı olmayan bir ilişki istemenden rahatsız olmadın mı? Bunun bayağı, aşağılayıcı bir istek olduğunu düşünmedin mi?"

Nash'in gözlerinin derinliklerinde arzu kıvılcımları titreyordu. "Öyle düşünürmüş gibi bir halim var mı?" dedi onun bileğini bırakıp, yanağını okşayarak. "Sen çok çekici, çok seksi bir kadınsın ve harika öpüşüyorsun."

Stephanie bir anda kasıklarının sızladığını hissetti. Kendini hem çok güçlü hem

de çok zayıf hissediyordu. Öylesine bir arzu dalgasıyla sarmalanmıştı ve öylesi güçlü arzular duyuyordu ki, hayatı boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştı. "Neden aynı soruyu tekrar sormayı denemiyorsun? Söz veriyorum, bu kez kaçmayacağım."

Nash'in ifadesi birden ciddileşti.

Stephanie tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Bakışları birbirlerininkine kenetlendi.

"Seks ve eğlence dolu bir macera mı istiyorsun? Benim kasabadaki zamanım dolduğunda ikimizin de kendi yolumuza gideceğimiz, pişmanlık duyulmayacak, beklentiler olmayacak bir macera mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Stephanie. "İstedğim tam olarak bu." Tanrım! Söylemişti. Hem de içinden falan değil basbayağı sesli olarak.

Nash onu kendine doğru çekerken, "Benim istediğim de bu," diye mırıldandı. "Yıllardır böyle söylentiler işitirdim, nihayet doğru olup olmadığını tecrübe edebileceğim."

"Söylentiler mi? Benimle mi ilgili?"

Nash, onun boynunu öptü. "Özellikle seninle ilgili değil tabii, daha büyük kadınlarla ilgili."

Stephanie, ellerini onun omuzlarına yasladı. Nash'in kaslarını parmaklarının ucunda hissetmek öylesine heyecan vericiydi ki. Yine de hafifçe geriye çekildi. "Daha büyük kadınlar mı?"

Nash başını kaldırıp gülümsedi. "Otuz üç yaşında olduğunu söylemiştin. Bense otuz bir yaşımdayım ve kadın, erkek ilişkileriyle ilgili bir şeyler duymaya başladığımdan beri, hep kendisinden daha büyük bir kadınla birlikte olmanın bir erkek için ne denli kusursuz olacağını duydum. Ve bunun doğru olup olmadığını hep merak ettim."

Stephanie, onun meydan okuyuşu karşısında ya kaçacaktı ya da aynı şekilde meydan okumaya girişecekti. İlk aklından geçen seçenek kaçmak olduysa da içinden bir ses ikinci yolu seçmesinin daha eğlenceli olacağını söylüyordu. "Umarım bana ayak uydurabilirsin," dedi ona sokularak.

Nash uzandı ve onu dudaklarından öpmeye başladı.

Stephanie'nin nefesi kesilmişti. Birden onun da en az kendisi kadar istekli olduğundan emin olarak dudaklarını araladı.

Nash öpücüğünü derinleştirdi. Şimdi kahvenin ve günahın tadını aynı anda alıyordu.

Dilleri birbirlerininkine dokunduğunda Stephanie zevkle titredi. İçine bir sıcaklık yayılmış, dizlerinin bağı çözülmüştü. Benliğindeki ihtiyaç duygusu giderek artıyor, onu çılgınca istiyordu.

Nash onu iyice kendine doğru çekti.

Stephanie'nin göğüsleri onun kaslı göğsünde eziliyor, karnının üstünde Nash'in sertliğini hissedebiliyordu.

Nash'in elleri önce onun beline sonra da kalçalarına doğru kaydı.

Stephanie giysilerinin altından bile onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor,

onunla daha yakın olmaya duyduğu ihtiyaç giderek çılgınca bir isteğe dönüşüyordu. Daha yakın, daha çıplak... Hemen şimdi. Şu an. Onun gömleğine uzandı ve çekip pantolonunun üstüne çıkardı, sonra da el yordamıyla ilk iki düğmesini açtı.

O sırada Nash da ellerini onun kazağının altına kaydırıp, onun göğüslerini kavradı.

Stephanie onun gömleğini çıkarmak ve Nash'in çıplak tenine dokunmak isterken birden dengesini kaybedip ayağını merdivenin alt basamağına çarptı.

Nash güçlü elleriyle onu kavrayıp, "Buna yukarıda devam etmeliyiz," dedi.

"Pekâlâ." Stephanie onun yüzüne yalvarır gibi bakıyor, içinden durmaması için dua ediyordu.

Nash'in elleri yeniden onun göğüslerinde ve dudakları da dudaklarında dolanmaya başladı.

Stephanie onun dokunuşlarının ve öpüşünün ne kadar da kıvamında olduğunu düşünüyordu. Ne gereğinden fazla haşın ne de fazlasıyla yumuşaktı. Tam olması gerektiği gibiydi.

Nash, onu birden kucağına aldı. Tıpkı Rhet Butler'in, Scarlett'i kucağına aldığı gibi.

Stephanie birden kendini son derece hafiflemiş ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar seksi hissetmeye başlamıştı. "Keşke şu an çıplak olsaydım."

Nash'in koyu renk gözleri parıltıladı. "Ben de. Benim odam daha yakın. Ne dersin?"

Stephanie yanıt veremedi çünkü Nash onu öpüyordu ama başını sallayarak onayladı.

Güneşlikler açıldı ve güneş ışığı tüllerden içeriye sızıyordu.

Nash, Stephanie'i yavaşça yere bıraktı.

Stephanie bir an önce soyunmak ve bu adamın dokunuşlarını teninde hissetmek istiyordu. Ayakkabılarından kurtulmaya çalıştı.

Nash gömleğini çıkardı.

Stephanie de ayakkabılarından sonra kazağını çıkarmaya davrandı.

Ancak Stephanie kazağını çıkarmadan, Nash eğilip onun kazağının altından çıplak tenini öpmeye başladı sonra da bir eliyle göğüslerinden birini kavrayıp, diğer eliyle kazağını Stephanie'nin başından geçirip, çıkardı. Sonra da sutyeninini kopçalarını açıp askılarını indirdi.

Stephanie'nin sertleşmiş göğüs uçları Nash'in göğsüne değdi. Her yanı öylesine hassaslaşmıştı ki, çılgınca daha fazlasını istiyordu. Nash'in omuzlarına tutundu ve vücudunu onun tahrik olmuş vücuduna sıkıca bastırdı.

Nash birden inledi ve başparmaklarıyla Stephanie'nin göğüs uçlarını okşamaya başladı.

Zevk dalgaları Stephanie'nin kasıklarını sıplatıyordu. Vücut sıcaklığı iyiden iyiyeye artmıştı ve çaresiz bir şekilde hazır olduğunu hissediyordu.

Şu an ikisi de yarı çıplaktılar.

Stephanie pantolonunun fermuarını açtı.

Nash de aynısını yaptı.

Birkaç saniye içinde Stephanie tamamen çıplak kalmıştı.

Nash de aynısını yaptı sonra da, "Kıdıldama," diyerek banyoya gitti.

Stephanie onun bir şeyler aradığını ve birkaç küfür savurduğunu ve sert bir şeyi yere düşürdüğünü işitti.

Nihayet Nash bir paket prezervatifle geri döndü ve paketi komodinin üstüne fırlatıp, Stephanie'yi yatağa oturttu, kendisi de onun önünde diz çöktü. Bir taraftan onun göğüs uçlarını öperken bir taraftan da eliyle onun bacaklarının arasına ulaşmıştı.

"Durma," diye inledi Stephanie.

Nash onun kızarmış yüzüne, büyümüş göz bebeklerine baktı. Durmaya hiç niyeti yoktu. Parmaklarıyla onun en hassas noktasını buldu ve yavaşça okşamaya başladı.

Stephanie elinde olmadan bir çılgık attı. İçinde adeta bir yangın başlamıştı. Tüm kontrolünü kaybetmişti. Bir an için nefes alamadığını sandı ve tam buna dayanamayacağını düşünürken, Nash'in dilinin o en hassas yerinde hareket ettiğini hissedince aklının başından gittiğini sandı. Ve işte o anda orgazmın, ne kadar güçlü ne kadar beklenmedik bir şey olduğunu anladı. Bedeni sarsılıyordu, inliyordu, tırnaklarını çarşafa bastırıyordu.

Nash onu yavaş yavaş öpmeye ve okşamaya devam ediyordu.

Sonunda Stephanie'nin vücudundaki kasılmalar azaldı ve yavaş yavaş öylesine gevşedi ki her yanının eridiğini sandı.

Nash onun karnına bir öpücük kondurduktan sonra yanına uzandı. "Sanırım hoşuna gitti."

Stephanie gülümsedi. "Muhteşemdi."

"Buna memnun oldum."

Stephanie ona doğru döndü ve hazır olan vücuduna bakarak, "İkinci bölüme hazır mısın?" dedi.

Nash komodinin üstündeki pakete uzandı.

Stephanie uzanıp onu öptü.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diye mırıldandı Nash paketi açmaya çalışarak.

"Öyle mi? Yardım ister misin?" diyen Stephanie paketi Nash'in elinden alıp açtı ve içinden bir prezervatif çıkardı. "Paketin yeni açılıyor olması pek eyleme geçmediğini mi gösteriyor?"

Nash'in koyu renk gözleri Stephanie'nin gözlerine takıldı. "Karım öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadım. Birkaç ay önce biriyle tanıştığımda, belki diyerek almıştım."

Stephanie bunu arkadaşlarına anlatsa, bir adamın ölmüş karısından sonraki ilk aşığı olmanın tehlikelerinden dem vururlardı ama Nash de kendisi için aynı şekilde ilk aşkı. Hem kuralları net bir şekilde belirlemişlerdi. Bu bağlayıcı olmayan bir ilişkiydi. İkisi de birbirlerini beğenmişlerdi ve kusursuz bir macera yaşıyorlardı.

Nash birden uzandı ve Stephanie'i üstüne çekti.

Stephanie onun ne istediğini anlamıştı. Yavaşça üstüne oturdu ve oturmasıyla

delicesine tahrik olması bir oldu. Gözlerini kapattı.

"Kendini tutuyorsun," dedi Nash. "Rahat ol."

"İstiyorum," diye mırıldandı Stephanie. "Ama..."

"Üstümdeyken boşalmaktan mı çekiniyorsun?"

Stephanie başını salladı.

"Hadi. Seni hissetmek istiyorum. Kendini bırak."

Stephanie onun her itişiyile doyumuna daha da yaklaştığını hissediyordu.

İkisi de aynı anda hareket ediyorlardı ve giderek daha da hızlanıyorlardı.

Nash hayatının en mükemmel anlarından birini yaşadığını düşünerek, Stephanie'yi beklemek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Gözlerini ondan ayırmıyordu. Stephanie gözlerini kapamış, başını geriye atmıştı ve her hareketiyle göğüsleri zıplıyordu. Bu hayatı boyunca yaşadığı en erotik olaydı. Daha fazla dayanamayacaktı. Stephanie bu en erotik görünümle karşısında dururken kendisini nasıl kontrol etmesine imkân yoktu. İnleyerek doyumuna ulaştı ve tam bu sırada da Stephanie'nin çığlığını duydu.

Kendilerine geldikten sonra yataktan kalktılar, temizlendiler ve pikenin altına girip birbirlerine sarıldılar.

Stephanie gülümsedi.

Nash onun yüzünden doyumuna ulaştığını anlayarak memnun oldu ama daha birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen onunla yeniden sevişmek istedi. Çok uzun zaman olmuştu. Aslında Tina öldükten sonra kadınlardan ve seksten kaçmak gibi özellikle bir plan yapmamıştı ama nedense böyle gelişmişti. Kendini işe kaptırmıştı ve bir türlü ara verememişti.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Stephanie.

"Karım öldükten sonra bir keşif hayatı yaşamak gibi bir planım olmadığını."

"İş yerindeki bekar kadınların seni elde etmeye çalışmamalarına şaşırdım."

"Çalışmadıklarını nereden biliyorsun?"

Stephanie güldü. "Onları sopayla falan mı kovalamak zorunda kalıyordun?"

"Sadece yılda birkaç kez."

Stephanie birden ciddileşti. "Onu çok sevmiş olmalısın."

Nash'i bir an şaşırdı sonra onun neyi öğrenmek istediğini anladı. "Hey," dedi onu çenesinden tutup kendisine bakmaya zorlayarak. "Bu yatakta sadece sen ve ben varız."

Stephanie'nin gülümsedi. "Evet. Ben de Marty'den sonra kimseyle birlikte olmadım ama bunun üzüntüyle bir alakası yok. Söylediğim gibi bizim ilişkimizde işler çok zordu zaten."

Nash pikenin altından onun çıplak belini kavradı. "Peki, bu kolay mı?"

"Hem de çok kolay."

Nash bir ilişkide yaşanacak ilk seks deneyimini, bir mayın tarlası kadar tehlikeli bulurdu ancak Stephanie'yle çok kolay olmuştu. Daha önce hiç sadece seks amaçlı, bağımlılık olmayan bir ilişki yaşamamıştı ama şu ana kadar olanlara bakılacak olursa her şey umduğundan çok daha iyi gitmişti. "Peki, böyle devam etmesini

sağlayacak bir iki kural getirmeye ne dersin?”

Stephanie yatağın içinde oturdu. “İyi fikir.” Pike üstünden kaymış, göğüslerini açıkta bırakmıştı.

Nash’in bakışları hemen onun yüzünden vücuduna doğru kaydı ve uzanıp onun göğüslerini okşadı.

Stephanie göğüs uçlarının anında tepki verdiğini fark etti.

Nash de kendi bedeninin tepki verdiğini fark ederek şaşırды.

“Kural bir,” dedi Stephanie. “Olabilirdiğince fazla seks.”

“İyi bir kural. Hatta o kadar iyi ki hemen uygulamalıyız.”

“Haklısın. Burada kısa bir süre kalacaksın, bu yüzden de fazla seks yaparak senden olabilirdiğince faydalanmalıyım.”

“Tam bana göre bir kadınsın,” diyen Nash hemen sevişmeye başlamak için can atıyordu ama önce her şeyi açıklığa kavuşturmak en doğrusuydu. “Öyle tahmin ediyorum ki, çocukların ilişkimizden haberdar olmalarını istemezsin.”

Stephanie yavaşça başını salladı. “Bu kafalarını karıştırmaya neden olur. Brett hâlâ babasının yerini birisinin almasından korkuyor, ikizlerse seninle sadece eğlenmek istiyorlar.”

“Tamam, o zaman ben kapımı kilitlemem sen de gelmek istediğinde gelirsın.”

“Anlaştık. Bu hafta sonu okullar tatil oluncaya kadar gündüzleri de müsaidiz. Tabii ailenle meşgul olman gereken zamanlar dışında.”

Nash uzanıp onun elini tuttu. “Ailemden söz etmişken daha kapsamlı tutulacak bir aile toplantısına daha benimle katılmanızın sakıncası var mı? Yani sen ve çocukların...” Bunu neden istediğini bilmiyordu ve Stephanie’nin de nedenini sormamasını umuyordu.

Stephanie hemen başını salladı. “Bu harika olur. O akşam çok eğlendim, çocuklar da öyle. Gerçi daha büyük bir toplantı biraz ürkütücü olabilir ama.”

“Ben ürkmüyorum.”

“Çünkü sen kocaman, kuvvetli bir adamsın.”

“Bunu iyi biliyorsun.”

Stephanie gülererek pikenin altına kaydı. “Pekâlâ, o zaman bunu küçük bir yardım olarak değerlendiriyorum. Yani sen benim sırtımı kaşı ki, ben de seninkini kaşıyayım türünden.”

Nash ona sokuldu ve pikeyi aşağıya doğru çekip onu beline kadar çıplak bıraktı. “Neresi kaşınacaktı?”

Stephanie kollarını onun boynuna doladı. “Her yerim.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

STEPHANIE boyama işine devam ederken bir taraftan da kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Birden rulo fırçanın duvarda bıraktığı izler ve çıkardığı ses çok eğlenceli gelmeye başlamıştı. Kulübenin pencereleri ardına kadar açık olduğu için koddan da rahatsızlık duymuyordu.

Hayat güzeldi. Hayat inanılmaz güzeldi.

Elindeki ruloyu duvarın üst kısmını boyayabilmek için yukarı doğru uzatınca kalçasının sızladığını hissetti. Bu sızıların nedeni yaşadığı inanılmaz seks deneyimiydi ama kusursuz bir âşık da her türlü sızıya değerdi doğrusu. Derin bir iç geçirdi. Hiç böylesine maceraperest biri olduğunu bilmiyordu ama şimdi tüm bunları yıllar önce yapması gerektiğini düşünüyordu.

Marty'nin ölümünden sonra sadece üç çocuğunun ihtiyaçlarını karşılayabilmeyi ve maddi bakımdan ayakta kalabilmeyi düşünmüştü. Kocasıyla sevişmek hoşuna giderdi ama bir süre sonra o anıları da kendisine dair tüm ihtiyaçları da unutmuştu. Ancak Nash her şeyi tüm canlılığıyla yeniden hatırlatmıştı. İki kez sevişmişlerdi, sonra da biraz iş yapma konusunda anlaşmışlardı.

Yataktan kalkalı üç saat olmuştu ve Stephanie yeniden yatağa girmek için sabırsızlanıyordu. Saatleri sayıyor, çocukların yatağa gitme saatlerine ne kadar kaldığını hesaplıyordu. Artık Nash'in fantezilerinin de ötesinde bir yatak partneri olduğunu çok iyi biliyordu ve onunla birlikte olabileceği her anı değerlendirmek istiyordu.

"Çalışmıyorsun," dedi Nash mutfaktan içeriye girerken. "Öylece durmuş gülümsüyorsun."

Stephanie güldü. "Bunun birlikte olmamızla ilgili olduğunu söylesem yeterli olur mu?"

"Kesinlikle."

Nash kapının pervazına yaslandı. Kot pantolonunun üstüne lacivert bir tişört giymişti. Çok yakışıklı görünüyordu.

Stephanie onun yataкта birlikte oldukları sıralarda nelerden hoşlandığını sormasına ya da evde hangi konularda yardım istediğini öğrenmeye çalışmasına bayılıyordu. Yeni ailesiyle görüşme konusunda biraz huzursuz olması ve kendisinden destek beklemesi de hoşuna gidiyordu. Gerçi Nash destek olmaktan hiç bahsetmemişti ama onun davranışlarından böyle olduğunu çıkarmıştı ve yanılmadığından emindi.

Nash'le olan bu ilişkilerinde Stephanie'yi en mutlu eden şeylerden biri eşit olmalarıydı. İkisinin de ihtiyaçları vardı ve ikisi de sorumluluk almış değillerdi. Biri diğerine boyun eğmiş değildi ama istediklerini elde ederken de birbirlerini kollamayı ihmal etmiyorlardı.

Stephanie ruloyu boya kabına batırdı. "Sıva nasıl gidiyor?"

"Bitti." Nash, Stephanie'in boyadığı duvara bakarak, "Üstleri benim boyamamı

ister misin?" dedi.

"Merdiven diye bir şey icat etmişler. Yardım etmek istiyorsan pencereleri boyayabilirsin."

"Tamam." Nash elindeki alçı kabının kapağını kapatıp, yerine koymak üzere gitti.

Bu adam iş yaparken ortalığı berbat edeceğine topluyordu. Stephanie bundan daha güzel bir şey olamayacağını düşündü.

Nash geri döndü ve eline bir kutu boyayla bir fırça alıp, pencereye doğru yöneldi.

"Bir FBI çalışanı böyle boya yapmayı nereden öğrenir ki?" dedi Stephanie.

"Yetişme çağlarımdayken evimizin boyanmasına birkaç kez yardım etmiştim. Sonra da iş arkadaşlarımla badana yapmakla ilgili birkaç projede bulundum."

"İşini seviyor musun?"

Nash bir an ona baktı. "İşler kötü gittiğinde nefret ederim ama çoğunlukla severim."

Stephanie onun görevinin kapsamını çok iyi bilmiyordu ama rehin tutulan insanların kurtarmak, suçluları sorgulamak falan gibi görevler olduğunu tahmin ediyordu. Belki de işlerin kötü gitmesinden kastı birinin ölmesiydi. "FBI'a nasıl girdin?" diye sordu.

Nash omzunu silkti. "Koleji bitirince başvurduğum, kabul ettiler. Bir süre Dallas'ta çalıştım ve o süre zarfında psikoloji dalında yüksek lisans yaptım. Ardından insan karakteri tahlil etme üzerine eğitim gördüm ve sonunda bu işin tam da bana göre olduğunu anladım."

"Yani stresli işlere dayanıklısın, öyle mi?"

"Hem öyle, hem de duygulardan arınmak bana iyi geliyor."

Stephanie bir süre düşündü. Nash o pizza restoranında ailesiyle birlikteyken de kimseye pek yakın davranmamıştı. Kibar ve dostça davranmıştı ama mesafeliydi. Onun duygularına böylesine hâkim olabilmesine gıpta etti. Biraz olsun ona benzeyebilse belki de Marty'yi bırakmayı başarabilirdi. "Peki, karınla kavga etmeye başladığınızda ne oluyordu? Yani o sinirle bağırıp çağırırken sen makul ve mantıklı bir havada ona akıl mı veriyordun?"

"Biz farklıydık," diye mırıldandı Nash, pervazı boyamayı sürdürürken. "Tina çoğunlukla duygularıyla hareket ederdi. Bir ajan olarak dramatik olaylar onu ateşlerdi."

Stephanie neredeyse ruloğu elinden düşürüyordu. Şok olduğunu belli etmemeye çalışarak, "O da mı FBI ajanıydı?" dedi.

Nash başını salladı.

Tanrım! Stephanie, Nash'in merhum karısını pek düşünmemişti ama kırk yıl da düşünse onun federal bir ajan olabileceği aklına gelmezdi.

"Eğitim sırasında tanışmıştık. Onu eğitenlerden biri de bendim. Eğitiminin sonunda onun duygularıyla hareket ettiğine, bu yüzden de işe uygun olmadığına ve başarısız olduğuna kanat getirmiştik ama kararım diğer eğitmenler tarafından veto

edildi.”

Stephanie boyama işine döndü. Merdivenin başında öyle ağzı bir karış açık bakmaktansa, bir şeyler yapması daha iyiydi. “Pek romantik bir başlangıç değilmiş,” diye mırıldandı.

“Doğru. Ben onun duygularını işine karıştıran biri olduğunu düşünürken, o da benim kural manyağı olduğumu düşünüyordu. Sonunda işe alındı ve ben onu unuttum. Bir yıl kadar sonra da, ikimize birlikte yapmamız gereken bir görev verildi.”

Stephanie, bunun kötü adamları yakalamak ya da masum bir yaşamı kurtarmak gibi tehlikeli bir görev olduğunu ve gerilimin, tutkuya dönüştüğünü tahmin etti. Birden midesi kasıldı. Şu an sıkıcı bir işi olan, üç çocuklu bir anne olmasından nefret ediyordu. “Ama evlendikten sonra birbirinizle ilgili yargılarınız değişmiş olmalı.”

Nash omzunu silkti. “Her zaman birbirimizin zıddıydık.”

“Bu bazen işe yarar.”

“Ama senin evliliğinde yaramamış.”

“Aslında biz Marty’yi değiştirmek isteyeceğim kadar zıt değildik,” dedi Stephanie düşünceli bir ifadeyle. Nash’in eski karısını düşünmektense kocasını düşünmek daha güvenliydi. “Aslında ben de hep sorumlu biri gibi hareket etmeye istekli değilim ama birinin faturaların ödediğinden emin olması evde yemek bulundurması falan gerekiyordu. Aslında zaman zaman Marty’nin parasızlığı sorun etmemesini ya da başımıza gelebilecek kötü şeyleri düşünmemesini kısıkanıyordum ancak benim onun gibi duyarsız olabilmem mümkün değildi.”

“Küçük yaştan itibaren o kadar büyük sorumluluklar almışsın ki. Sanırım çabuk büyümek zorunda kalan çocuklar, bunun izlerini hayatlarından hiçbir şekilde silemiyorlar. Benim de çocukluğum pek farklı değildi. Annem saatlerce çalışırdı ve ikizim çok yaramazdı. Sanki kuralları ihlal etmek için doğmuştu ve ikiz olmamıza rağmen kendimi hep ondan büyükmüşüm gibi hissetmişimdir.”

“Neyse ki değişmiş,” dedi Stephanie “Kevin iyi bir polis.” Evet, Kevin değişmişti, büyümüştü. Pek çok insan büyümüştü. Ama Marty bir türlü büyüyememişti.

Nah birden dönüp ona baktı. “Nasıl bu kadar ciddi konulardan konuşmaya başladık ki? Bildiğim kadarıyla macera yaşayan insanların böyle ciddi şeyler konuşmaları gerekir.”

Stephanie gülümsedi. “Bilmiyorum, bu benim ilk maceram. Kurallar konusunda beni aydınlatman gerekiyor.”

Nash fırçayı boya kabının kenarına dayayıp, ona doğru yürüdü. “Kuralları kendimiz belirleriz.”

“Gerçekten mi?”

Nash’in gözlerinde, Stephanie’nin içini titreten bir pırıltı vardı. Elindeki ruloyu bıraktı.

Nash’in öpücüğü Stephanie’yi nefessiz bıraktı. İçindeki arzu birden şahlanmıştı. Kollarını Nash’in boynuna doladı ve onun kendisini kucaklayıp merdivenden indirmesine izin verdi.

“Henüz birkaç saat oldu ama seni tekrar arzuluyorum,” diye mırıldandı Nash.
“Bu hızla gidersek işi bitiremeyiz.”

“Umurumda değil.”

“Güzel, çünkü ben de...”

Bir ses duymuşlardı. İkisi de irkilerek, kapıya doğru döndüler.

Stephanie kulübenin açık kapısının eşiğinde duran Brett’in yüzündeki ifadeyi görünce, oğlunun kendisini aldatılmış hissettiğini anlamakta gecikmedi.

Brett hızla dönüp, eve doğru koşmaya başladı.

Stephanie az önce içinde kabaran arzuyu çoktan unutmuş, suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Bir taraftan Brett’in babasını anımsamasından ve hâlâ onun hatırasına sadık kalmasından dolayı mutluydu, bir taraftan da her ne kadar bir aşk ve bağlılık gerektirecek bir ilişki yaşamak istemese de, sırf on iki yaşındaki oğlu onay vermeyecek diye hayatını erkeklere kapatmak istemiyordu. Brett, hayatın devam etmesi gerektiğini öğrenmeliydi. Ancak oğluyla bu konuşmayı yapmak için doğru zamanın bu olduğundan emin değildi. Durumu en zorlaştıran da, Nash’le olan ilişkisinin oğluna anlatabileceği türden bir ilişki olmamasıydı. Derin bir nefes aldı. Ne yazık ki akıl alabileceği biri yoktu. Yaşamındaki birçok sorunlu dönemde olduğu gibi yalnız başına mücadele etmesi gerekiyordu ve tek umudu, durumu olduğundan daha da kötü bir hale getirmemesiydi. Eve doğru yürümeye başladı.

Nash onu kolundan tutup, durdurdu ve “Brett üzgün,” dedi.

“Biliyorum.”

“Belki de bunu erkek erkeğe konuşmak daha iyi olur.”

Stephanie şaşkınlıkla ona baktı. “Bu konuyu Brett’le sen mi konuşmak istiyorsun?”

“Onun neler hissettiğini tahmin ettiğimi sanıyorum. Ona aramızda neler olduğuna anlatacak değilim ama onu ikna edebileceğimi sanıyorum.”

Stephanie bir süre Nash’in teklifini düşündü. Brett kendisinin çocuğuydu ve bu konuşma kendisinin sorumluluğuydu. Her ne kadar Nash iyi bir adam gibi görünse de çocuğu yoktu ve Brett’i sadece bir haftadır tanıyordu. Oğluyla ilgili neyin iyi olacağına ancak kendisi karar verebilirdi. Öte yandan, bu sorunu Nash’in çözmesini izin vermek ve hayatında bir kez olsun ne yapması gerektiğini düşünmek zorunda kalmamak harika bir şey olmaz mıydı? “Benim konuşmam gerekiyor,” dedi sonunda kararını vererek.

Nash onu yanağından öptü. “Sen boyamaya devam et ve bana sadece on dakika ver. Geri dönmezsem sen devreye girersin.”

Stephanie için sorumluluğunu bir başkasına devretmek hiç de alışık olduğu bir durum değildi ancak Nash çoktan kulübeden çıkıp gitmişti.

On dakika...

Stephanie saatine baktı. On dakika içinde işler içinden çıkılamayacak kadar berbat olamazdı değil mi?

Nash eve girdi ve durup dinledi. Mutfaktan sesler geliyordu. Mutfığa girdi ve Brett’in hırsla bulaşık makinesini boşalttığını gördü. Çocuğun bütün bedeni yay

gibi gerilmişti. "Selam, nasıl gidiyor?"

"Buraya ait değilsin," diye bağırdı Brett öfkeyle. "Burada sadece bir müşterisin ve müşteriler odalarında kalırlar, mutfağa girmezler. Mutfak aile içindir. Çık git buradan."

Nash kapıyı arkasından kapattı ve çocuğa yaklaştı.

Brett elindeki çaydanlığı sanki gerekirse kullanacağı bir silah gibi tutuyordu. "Beni duymadın mı?" diye bağırdı.

"Her kelimesini duydum. Söylemediklerini bile." Nash çocuğun yaşadığı hayal kırıklığının yarattığı öfkenin farkındaydı. Brett'in şu anda, karşısındaki adamı bu mutfaktan ve annesinin hayatından çıkarıp atacak kadar güçlü olmayı delicesine istediğini biliyordu çünkü bu duyguları çok iyi tanıyordu. Bir sandalye çekip otururken, içine gömdüğü tüm o duygular yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Howard'a kaç kez saldırmak istemişti... Howard ve annesi flört ederlerken ne kadar üzülmişti... Howard annesiyle nişanlandıklarını ve kardeşiyle kendisini evlat edineceğini açıkladığında nasıl da yıkılmıştı... Sanki bebektiler. Sanki Howard'a ihtiyaçları vardı.

"Annen çok iyi bir kadın," dedi Nash yavaşça. Doğru kelimeleri söylemeye çalışıyor, hangi sözcükleri seçerse çocuğun kendini daha iyi hissedeceğini bulmaya çalışıyordu. "Güzel ve eğlenceli biri." Önce doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Ben ise burada kalıcı değilim. Birkaç haftaya kadar Chicago'ya döneceğim. Orada yaşıyorum, orada çalışıyorum yani hayatım orada."

Hayatı mı?

Tina'nın ölümünden beri orada sadece işi vardı, o kadar. İş dışında pek arkadaşı yoktu. Sosyal bir yaşamı yoktu. Yalnız yaşıyordu ve bundan ölesiye bıkmıştı. Tamam, bunları sonra düşünecekti. Şimdi önemli olan Brett'ti. "Neler hissettiğini biliyorum."

Brett öfkeyle ona baktı. "Ya, tabii."

"Doğru, yetişkinler hep böyle söylerler ve bu sinir bozucudur ama bu kez doğru. Senin baban öldü, benim babamsa annemi hamile bıraktıktan sonra ortadan kayboldu. Annem, Kevin ve benimle tek başına kaldı. Çok gençti ve hiç parası yoktu. Çok çalışıyordu ve bir sürü kaygısı vardı. Onu böyle sıkıntı içinde görmekten nefret ediyordum, bu yüzden de elimden geldiğince onun sorumluluklarını paylaşmaya çalışıyordum. Tıpkı senin ve ikiz kardeşlerinin yaptığınız gibi."

Brett parmağıyla tezgâhın üzerinde şekiller çiziyordu.

Nash pek emin olmasa da çocuğun kendisini dinlediğini düşünüyordu. "İkizler henüz küçükler ama sen annenin durumunun ne kadar zor olduğunu anlayacak yaştasın bu yüzden de kaygılısın. Doğal olarak da istediğin en son şey, bir adamın gelip, ailene zarar vermesi."

Brett şaşkınlıkla Nash'in yüzüne baktı.

Nash başını salladı. "Bizim başımıza gelen de aynen buydu. Annem bir adamla çıkmaya başladı. Howard diye biriyle. Sanırım iyi biriydi ama ona güvenemiyordum. Niçin hayatımıza girmişti? O, ailemizden biri değildi ki."

"Ne oldu peki," diye sordu Brett merakla.

"Evlendiler. Evlenmelerini hiç istemiyordum ama onlar evlendiler."

Hikâye uzundu ama Nash'in elbette ayrıntıya girmeye niyeti yoktu. Söylemesi gerekeni söylemişti. "Ben annenden hoşlanıyorum ve kasabada olduğum sürece onunla görüşmek istiyorum. Sonra gideceğim yani annenle evlenmek ve babanın yerini almak gibi bir niyetim yok. Bunu bilmeni ve erkek erkeğe konuşalım istedim."

Brett bir süre düşündükten sonra derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, anladım." Yüzü hâlâ asıktı ama gözlerindeki korku yok olmuştu. "Sanırım annemin konuşmak için falan birine ihtiyacı var." Brett birden gözlerini kıstı. "Ama birilerinin görebileceği bir yerde onu öpmemelisin. Kardeşlerim bunu anlayamaz. Onlar babamı pek hatırlamıyorlar ve senin kalıcı olduğunu sanabilirler."

"Haklısın." Nash ayağa kalktı. "Bir şey daha var Brett. Bana inanmayabilirsin ama söyleyeceğim şey doğru. Annen birine âşık olsa ve onunla evlenmek istese bile bu, o adamın babanın yerini alacağı anlamına gelmez. Bunu hiç kimse yapamaz. Bu yeni adamı sevebilirsiniz bile ama babanız her zaman babanız olarak kalacaktır." Nash elinden geleni yaptığını düşünerek, elini çocuğu doğru uzattı. "Dost muyuz?"

Brett, Nash'in bir eline baktı, bir yüzüne baktı sonra da ona doğru yaklaşıp, elini uzattı. "Sanırım dost olabiliriz."

"Buna memnun oldum," diyen Nash başıyla kapıyı işaret etti. "Şimdi senin için sakıncası yoksa kulübeye gidiyorum."

Brett başını salladı. "Anneme üstümü değiştirip yardıma geleceğimi söyler misin?"

"Tamam. Buna sevinecektir."

Brett bakışlarını kaçırarak, "Bana açıklama yaptığın için teşekkür ederim Nash," dedi.

"Önemli değil," diyen Nash kulübeye döndü.

"Neredeyse gelmek üzereydim," dedi Stephanie sesi titreyerek.

Nash, Stephanie'ye oğluyla neler konuştuklarını anlattı.

Stephanie yere oturup, dizlerini karnına doğru çekti. "Ona açıklama yaptığın için teşekkür ederim. Brett'le her konuda konuşturdum ama son zamanlarda bir şeylerin değişmekte olduğunun farkındayım. Sanırım oğlum büyüyor."

"Bence ergenliği kolay atlatacak," dedi Nash onun yanına otururken. "O iyi bir çocuk."

"Evet, fazla iyi. Elbette bazen sorun çıkarıyor ama çoğunlukla yardımcı olmaya çalışır. Bazen yardım etmesine izin veriyorum ama onun bir çocuk olduğunu, benim yardımcım olmadığını hatırlamadan da edemiyorum. Aslında bir erkeği örnek alması gerekecek yaşa yaklaşıyor. Ara sıra bir başka sorumsuz erkekle daha ilişkiye girme korkumdan vazgeçip, sırf çocuklarımla iyiliği için evlenmeyi düşündüğüm bile oluyor. O zaman özellikle Brett sorumluluk duygusundan kurtulur belki."

Nash'in zihninde, Howard'la evleneceğini açıkladıktan kısa bir süre sonra anne-

siyle yaptıkları bir konuşma canlandı. Annesini, Howard'a ihtiyaçları olmadığına ikna etmeye çalışıyordu, annesi ise Howard'ın iyi bir adam olduğunu ve ona âşık olduğunu açıklamaya çalışıyordu. 'Aslında başka nedenlerim de var,' demişti annesi. 'Howard'la evlendiğimde sen de artık bu ailenin erkeği olma sorumluluğunu taşımak zorunda kalmayacaksın. Yani bunu senin için de istiyorum Nash.' Bunları duyduğunda ailesinden dışlandığını sanmıştı ama şimdi, tıpkı Stephanie'nin oğlu için endişelendiği gibi annesinin de kendisi için üzüldüğünü anlıyordu.

"Hey, kimse yok mu," diye bağırdı bir erkek sesi dışardan.

"Hey Nash, yoksa pansiyon sahiben seni kovdu mu?"

Nash düşüncelerinden bir anda sıyrıldı. Birinci sesi tanıyamamıştı ama ikinciye tanıyordu. "Kevin," dedi verandaya doğru yönelerek. Herhalde diğer ses de Haynes kardeşlerden birine ait olmalıydı.

Kevin ve Travis, Nash'e doğru yaklaşırlarken el salladılar.

Kevin, Stephanie'ye dönerek, "Bunun çirkin yüzünden hâlâ bıkmadın mı? Niçin hâlâ kapı dışarı etmedin?"

Stephanie güldü. "Doğrusunu istersen evin badanasında bana yardım ediyor ve o kadar kaliteli bir iş çıkarıyor ki, biraz daha çalışırsa oda fiyatında indirim yapmak zorunda kalacağım."

"Nash boya mı yapıyor? Buna inanmam," dedi Kevin şaşkınlıkla.

Nash kardeşine yanaşıp omzuna sevecen bir yumruk attı.

Kevin yana çekilip gardını almış gibi yaparak, "Travis'in söyleyeceklerini dinle," dedi.

Travis Haynes haki renkli üniformasını giymiş ve geniş kenarlı bej rengi şapkasını takmıştı. Şapkayı çıkarıp saçlarını düzelitti. "Kevin'a, Glenwood şerif departmanının yılda bir itfaiyeciler ve sağlıkçılarla, buradan elli mil uzaklıktaki ordu üssünde bir araya geldiklerini anlatıyordum. Takımlara ayrılıp, savaş oyunları oynuyoruz. Deneyimli olanlar, deneyimsizlerle eşleştiriliyor ve böylece deneyimsizlere öğrenmeleri için şans tanınmış oluyor. Belki sen de ilgilenirsin diye düşündük."

"Gage hemen kabul etti," dedi Kevin. "Ben de öyle. Quinn zamanında gelecek olursa eminim o da kabul eder."

"Ben de varım," dedi Nash.

Kevin, Travis'i dürttü. "Sana kabul edeceğini söylemiştim."

Nash, Stephanie'ye döndü. "Sen ne dersin?"

Stephanie başını iki yana salladı. "Benim oyunlara ayıracak vaktim yok," dedi sert bir tavırla. "Siz erkekler neden çocuklar gibi oyun oynamaktan vazgeçmesiniz ki?"

"Herkes bazen oyun oynar," dedi Nash.

Stephanie ve Nash'in bakışları buluştu.

Nash aralarında sık sık oluşan o cinsel gerilimin yeniden başladığını hissetti. Keşke yalnız olsaydılar.

"Ben farklı oyunlardan hoşlanıyorum," dedi Stephanie, bakışlarını Kevin ve

Travis'e çevirerek. "Beyler, badanama dönmem gerekiyor. Umarım savaş oyunlarınız istediğiniz gibi gider."

Travis güldü. "Tıpkı karım gibi konuştun. Hep benimle böyle dalga geçip durur." Stephanie gülerek kulübeye döndü.

Nash onun ince beline ve hafifçe salınan kalçalarına baktı ve içini bir sıcaklık kapladı. Ona fena kapılmıştı ama umurunda değildi. Stephanie'yi arzulaması yıllardır başına gelen en keyifli şeydi.

"Savaş oyunları birkaç haftaya kadar başlıyor," dedi Kevin. "İznini uzatman gerekecek."

Nash son birkaç yıldır hiç kullanmadığı izinlerini düşündü. "Sorun değil."

"Güzel."

Tam bu sırada Travis'in cep telefonu çaldı. "Haynes," diyen Travis onlardan birkaç adım uzaklaştı.

Kevin hemen ikizine yaklaştı ve "Eeee... Stephanie'yle aranızda neler oluyor?" dedi yavaşça.

Nash kardeşinin, Stephanie'ye olan ilgisini fark etmesine hiç şaşırılmamıştı çünkü aynı yumurta ikizleri değillerdi ama birbirlerinin düşüncelerini okumakta oldukça başarılıydılar. Kulübeye doğru baktı. "Önemli bir şey olduğu yok."

"Bir şey yokmuş gibi görünmüyordu."

"Harika biri ama sürekli bir ilişki düşünmüyorum. Aslına bakarsan Stephanie de düşünmüyor."

"Sonsuza dek yalnız kalamazsın."

"Neden olmasın?"

"En iyisi doğru insanı bulunca birlikte olmak."

Nash başını iki yana salladı. "Şimdi Haley'yi bulduğun için böyle söylüyorsun ama altı ay önce yalnız olmanın nimetlerinden bahsediyordun."

"Tina'yı evlenmek isteyecek kadar sevmiştin, şimdi yeniden denemeyi göze almadan için ne oldu?"

"Hiçbir şey." Nash hiç kimseye anlatamazdı. Kimseye, biriyle birlikte olmamak için şöyle bir nedenim var, diyemezdi. Belki de sorunu evlilik falan değil, tamamen kendisiydi.

"Çok inatçısın," dedi Kevin.

"Bu ortak özelliğimiz."

"Biliyorum. Annem sürekli şikâyet edip dururdu." Kevin derin bir nefes aldı. "Annemden söz ettim de, onu ve Howard'ı birkaç günlüğüne buraya davet etmek istiyorum. Herkesle tanışsınlar diye. Biliyorum, hoşuna gitmez ama buna katlanmak zorunda kalacaksın. Sen herhalde..."

Nash ikizinin sözünü kesti. "Benim için sorun değil."

Kevin şaşkınlıkla Nash'e baktı. "Sen ciddi misin?"

"Elbette. Buranın adresini de ver de burada kalsınlar." Nash az önce geçmişiyile ilgili hatırladığı şeyleri düşündü. Artık bazı şeyleri değiştirmenin vakti gelmişti.

"Harika. Bu akşam arayacağım," dedi Kevin neşeyle. "Stephanie'yi seveceklerle"

rinden eminim.”

“Sakin bunu yapma,” dedi Nash öfkeyle. “Şayet bana sorun çıkarmaya başlayacak olursan Haley’ye, annemin seni o iki pon pon kızla nasıl yakaladığını anlatırım. Yanlış hatırlamıyorsam üçünüz de çıplakmışsınız.”

Kevin irkildi. “Sadece on altı yaşıdaydım,” diye itiraz etti. “Ne yaptığımı bile bilmiyordum.”

“Görünen kadarıyla ne yaptığını gayet iyi biliyormuşsun. On altı yaşında oluşuna gelince bu bir mazeret değil çünkü pon pon kızlar da kolejde okuyorlarmış.”

Kevin başını salladı. “Tamam, Stephanie konusunda sorun çıkarmam.”

Nash ona inamyordu çünkü Kevin yalan söylemezdi. Aslında ikizinin Stephanie’yle birlikte olmasını istemekle kendisine iyilik yapmaya çalıştığını biliyordu ancak Kevin’in bilmediği bir şey vardı. Kevin, Tina’nın nasıl öldüğünü biliyordu ama ayrıntılardan haberdar değildi. Tina görev sırasında ölmüştü. Kocasıyla ortak olarak çalıştığı bir görev sırasında.

Üstleri, karısının ölümünden dolayı Nash’i sorumlu tutmamışlardı ama Nash o gün gerçekte ne olduğunu ve karısının ölümünden sanki o bombayı kendisi patlatmış kadar sorumlu olduğunu biliyordu.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

NASH kolunu Stephanie'nin beline dolayıp onu kendisine doğru çekti.

Stephanie de başını onun omzuna dayayıp içini çekti.

Nash onun nefesini boynunda hissedince damarlarındaki kanın ateşlendiğini hissetti. Onu şu an yukarıya götürmek isterdi ama içinde büyüyen arzuya gemi vurma-ya çalıştı. Sevişmek için önlerinde bütün bir gece vardı. Şimdilik onunla sadece birlikte olmanın tadına varmalıydı.

Bulutsuz, serin bir akşamdı. Gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Çocuklar yatmış-lardı ama daha uyumamış olabiliyorlardı. Oyalanmalarının bir diğer nedeni de buydu.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Stephanie verandadaki kanepede yan yana otu-rurlarken. "Eğer üstümdekileri çıkarmamak için kendini güçlkle tuttuğunu dü-şünmüyorsan, yalan söylemen gerekiyor."

Nash gülümsedi. "Çocukları uyuyana kadar beklememizin iyi olacağını düşünü-yorum."

"Haklısın. Tabii gerçekten düşündüğün buyusa."

Nash başını çevirip onun alınına bir öpücük kondurdu. "Başka bir şey düşün-e-mek gibi bir sorunum var."

"Bir erkekte en çok aranacak özelliklerden biri de bu," diyen Stephanie onun be-line sarıldı. "Yemek çok eğlenceliydi. Bize katıldığın için teşekkür ederim."

"Ben de güzel vakit geçirdim. İkizler birbirlerine çok benziyorlar ama kişilikleri epeyce farklı, bu yüzden onları ayırmakta güçlük çekmiyorum."

"Biliyorum. Onların birbirlerine fiziksel anlamda bu denli benzerken iç dünyala-rının böylesine farklı olmasını kişilik genlerinin bölünememesine bağlıyorum."

Nash gülümsedi. "Bu senin bulduğun bir biyolojik çözüm olmalı."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır. Seninki mükemmel."

Stephanie güldü. "Oldukça zeki biriyim, bu da Go Fish'te niçin seni yendiğimi açıklıyor sanırım."

"Hile yapıyorsun."

Stephanie irkilir gibi yaptı. "Bu tam bir iftira ama seni affediyorum. Çünkü çok güzel bir akşam geçirdik. Bazen çocukların programlarına ve ev ödevlerine kendi-mi öylesine kaptırıyorum ki, birlikte olmanın tadını çıkarmayı unutuyorum. Haya-tın rutini içinde birinin eğlenmek gerektiğini de hatırlatması iyi oluyor ve bu akşam böyle yaptığın için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Nash elini onun kalçasına götürüp okşadı. "Söylediğin bir şeyi düşünüyordum da..."

"Neymiş o?" Stephanie başını kaldırıp Nash'in yüzüne baktı.

"Erkeklerin niçin çocuklar gibi davrandıklarını anlayamadığımı söylemiştin. Yani bizim büyüyemediğimizi ima etmiştin. Bunu söylediğinde şaka yaptığını biliyorum

ama gerçekten buna inanıp inanmadığını da merak ediyorum.”

Stephanie hafifçe geri çekilip ona baktı. Bir eli Nash'in dizindeydi, diğeriyle de Nash'in gömleğinin düğmesiyle oynuyordu. “Sen, benim hayatımdaki bir yetişkin gibi davranan ilk erkeksin. Babam tam anlamıyla sorumsuz biriydi, Marty'nin nasıl biri olduğunu da sana anlattım.”

“Kimseyle flört etmemenin nedeni bu mu?”

“Belki. Bilmiyorum.”

“Hadi ama.” Nash elini onun elinin üstüne koyup hafifçe sıktı. “Biliyorsun.”

Stephanie'nin gözleri kısıldı. “Psikoloji yüksek lisans tezini benim üzerimde mi yapmak istiyorsun?”

“Sorudan kaçırıyorsun.”

“Ve bunu çok iyi başarıyorum.” Stephanie başını salladı. “Tamam. Ciddi olacağım. Evet, adam kılığında dolanan çocuklar flört etme konusundaki heyecanımı köreltti. Üç çocuğum var ve dördüncüye ihtiyacım yok. Tamam, sen şu an için öyle biri görünmüyorsun ama bizimki ciddi bir şey değil. Kısa süreli. Yani geçmişime bakıldığında böyle davranmakta haklıyım.”

Nash onun haklı olduğunu biliyordu ama hayatının geri kalanını yalnız geçirecek olması da hiç adil değildi. Tam bunu Stephanie'e söyleyecekti ki birden onun biriyle flört etmesi düşüncesinden hiç hoşlanmadığını fark etti ve sanki sert bir darbe almış gibi sarsıldı. Hayır, Stephanie'yle aralarında ciddi bir şey olamazdı. Bu kesinlikle geçici bir birliktelikti. “Bir zaman gelecek ve şansını denemeye karar vereceksin,” dedi yavaşça.

“Neden? Ne diye Marty gibi biriyle birlikte olma riskini göze alayım ki?”

“Biraz ağırdan al, o zaman acele etmişsin. Karşıdaki adamı iyi tanımaya çalış.”

“Seni tanıdığım gibi mi? Aslında sorumluluk sahibi biri olduğumu söylüyor olsam da erkeklerle olan ilişkilerimde düşünmeden hareket ediyorum.” Stephanie güldü. “Neyse, şu an için şikâyetim yok ve şimdilik bu kadarı yeterli. Tekrar evlenmeye falan niyetim yok nasıl olsa.”

Nash onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de onun için endişelenmeden edemiyordu. “Peki ya para meselesi?”

Stephanie'nin gözleri kocaman açıldı. “Tanrım! Seninle seks yapmak gerçekten muhteşem ama bunun için ödeme yapmam gerektiğini hiç...”

“Demek istediğim bu değil.”

Stephanie ona yaklaştı. “Ama madem konu açıldı, sanırım senin ödeme yapacağın kadar iyiyim.”

Nash güldü ve onu kucağına çekti. “Öyle mi?”

Stephanie onun kucağında kıvıldanarak, “Sence başa çıkabilecek misin?” dedi.

“Bununla başa çıkmaktan daha fazla istediğim bir şey yok. İçeriye gidip soyunalım mı?”

Stephanie'nin dudakları anında aralanmıştı.

Nash, Stephanie'yi kucakladığı gibi ön kapıya yöneldi.

Stephanie önceki gece hiç uyumamıştı. Yedi sekiz saatini uykuyla israf edeceğine o değerli saatleri Nash'in kollarının arasında geçirmişti ve bir şey fark etmişti. Kadınlar gerçekten de otuzlu yaşlarında cinsliğin zirvesine ulaşıyorlardı. Her ne kadar epey yorulmuş olsa da, dinlenme faslını Nash'in gitmesinden sonraya ertelemişti. Nash kasabada olduğu sürece onun yakınlığından, ilgisinden ve becerilerinden sonuna kadar faydalanacaktı.

Stephanie lambanın üstünün tozunu almak için uzandığında sırtındaki kasların ağrıdığını hissedince sabah birlikte aldıkları duşu hatırlayıp, gülümsedi. Nash bacaklarının arasında diz çöktüğünde, düşmemek için nasıl da duş kabininin kapısına tutunmuş ve tam zevk çılgılığı attı sırada muşluğa dokunup, nasılda sıcak suyun üstlerine boşalmasına neden olmuştu.

Şarkı mırıldanarak salonun tozunu almayı bitirdi. Şimdi akşam yemeği için ne pişireceğine karar vermesi gerekiyordu. Sonrası için de film kiralayabilirdi. Ertesi gün okullar kapanıyordu ve çocukların ödevleri yoktu. Birden dışardan gelen seslerle irkilerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Bunlar Nash ve ikizlerin sesleriydi. Sesleri takip ederek ardiyeye doğru yöneldi.

Nash ikizlerin önünde yere çömelmişti ve aralarında da ağzına kadar dolu bir çamaşır sepeti vardı.

Stephanie neler olduğunu anlamıştı. Jason ve Adam'a çamaşırları yukarı götürmelerini ve katlamalarını söylemişti. Ve bu onların en sevmediği işti.

Hiç biri Stephanie'i görmemişti.

Nash ikizlerin omuzlarına dokundu. "Ailenize karşı sorumluluklarınız var. Aneniz size bakabilmek için çok çalışıyor. Sizin de okula gitmeniz ve ihtiyaç duyduğunda ona yardım etmeniz gerekiyor. Anlıyor musunuz?"

İkizler başlarını salladılar.

Nash gülümsedi. "Güzel. Bir ekip gibi birlikte çalışırsanız, iş çok daha çabuk biter. Anlaştık mı?"

"Ama bu kez çamaşırları Adam'ın katlaması gerekiyor. Geçen sefer ben yapmıştım," dedi Jason.

Adam ikizine döndü. "Hayır, geçen sefer ben yaptım, bu sefer sıra sende. Her zaman işlerini bana yaptırmaya çalışıyorsun ama bu kez yaptıramayacaksın."

"Anladığım kadarıyla bu tartışma uzayıp gidecek," dedi Nash sakın bir şekilde.

Jason kaşlarını çatı. "Sıra onda."

"Değil."

"Yani yazılı bir şey yok," dedi Nash."

Çocuklar başlarını iki yana salladılar.

"Niçin daha adil bir sistem geliştirmiyoruz," dedi Nash.

Stephanie gülmek için kendini zor tutuyordu. Nash aklını başına toplamayacak olursa üç gün boyunca onlarla konuşmak zorunda kalırdı ve sonunda da muhtemelen çamaşırları kendisi katlardı. "O sepeti yukarı götürün," dedi kararlı bir sesle. "Her biriniz sepetin yarısını katlayın ve şayet eşit sayıda çamaşır yoksa tek

kalanı yatağınızın üstüne bırakın. Hemen hareket etmezseniz ikinize de tatlı yok.”

Jason itiraz etmek için ağzını açtı.

Ama Stephanie başını kararlı bir şekilde sallayarak, “Tek kelime duymayacağım,” dedi. “Tek kelime on dakika, iki kelime yirmi dakika erken yatacağız anlamına gelir.”

İkizler önce Stephanie’ye sonra birbirlerine baktılar ve derin bir iç geçirip başlarını salladılar.

“Güzel.” Stephanie çocukların geçmesi için kapıdan çekildi. “Bitirdiğiniz zaman gelip bana haber verin.”

Jason ve Adam birer kulpundan tuttukları sepeti hole taşıdılar.

Nash çocukların arkalarından şaşkınlıkla bakarak, “Ben bir profesyonelim,” dedi.

“Sen suçlular konusunda profesyonelsin bunlarsa çocuk ve suçlular, çocuklardan daha mantıklı davranırlar.”

“Öyle mi?”

Stephanie gülümsedi. “Bahse girerim öyle. Onlara sorumluluklarını hatırlatman çok hoştu. Eminim bir dahaki sefere işe yarayacaktır.”

Nash kolunu onun omzuna attı. “Ebeveynlik konusunda berbat olduğumu mu söylüyorsun yani?”

“Denediğin için çok tatlı olduğunu söylüyorum.”

Nash gülümsedi. “Arabamın anahtarlarını verir misin?”

“Üst kattaki holde masanın üstünde. Ne oldu kiralık arabanda sorun mu çıktı?”

“Hayır. Arabana benzin almak istiyorum. Gidip anahtarları almamın sakıncası var mı?”

Stephanie başını sallamakla yetindi çünkü birden konuşamayacağını hissetti. Tamam, Nash’in arabasının deposunu doldurması öyle büyük bir şey değildi ama oldukça düşünceli bir davranıştı. Keşke Nash burada daha fazla kalacak olsaydı. Tam bu sırada telefon çaldı ve mutfığa gidip ahizeyi kaldırdı. “Serenity House. Ben Stephanie.”

“Selam Stephanie. Ben Rebecca Lucas. Birkaç gün önce pizza restoranında tanışmıştık. Beni tanıyabilecek misin bilmiyorum. O kadar kalabalıktık ki.”

Stephanie’nin gözlerinin önünde uzun boylu zayıf, siyah saçlı bir kadın canlandı. “Evet, elbette hatırladım. Nasılsınız?”

“İyiyim. Arama nedenim Jill’in beni araması. Craig yani Haynes kardeşlerin en büyüğü bu akşam bir barbekü partisi veriyor. Tatile giriş kutlaması olacak. Sanırım Nash’in bütün kardeşleri de gelecek ve onu da davet etmek istedim. Aslında seni ve çocuklarını da davet etmek istiyorum, sizin için uyguna tabii.”

Stephanie, Nash’in bu akşam için herhangi bir planı olmadığını biliyordu ve davetten dolayı bir sıkıntı duyacağını da sanmıyordu ama daveti kendi başına karar vererek kabul etmesi küstahlık olurdu. Gerçi Nash aile toplantıları için kendisinden yardım istemişti ama... “İzin verirsen Nash’le konuşayım. Bir dakika bekler misin?” Telefonu tezgâhın üzerine bıraktı, merdivenlere yöneldi ve aşağıya inmekte

olan Nash'le karşılaşınca da Rebecca'nın telefonundan bahsetti.

"Sen gitmek istiyor musun," diye sordu Nash.

"Onlar senin ailen. Sen gitmek istiyor musun?"

"Siz gelerseniz, evet."

"Güzel. Eminim çocuklar çok eğlenecekler." Stephanie gözlerini Nash'in gözlelerinden ayıramıyordu. Onun yakınında olmak bile yüreğinin ağzına gelmesi için yeterliydi.

Yine o büyüğü anlardan birini yaşıyorlardı.

"Evet," dedi Nash sonunda. "Ben de öyle. İstersen artık telefona yanıt ver. Akşam döndüğümüzde çocuklar yatacak ve gece bize kalacak."

Stephanie büyük evin arka kapısına doğru elinde kocaman bir çikolatalı kurabiye paketiyle ilerliyordu. İçeriye girmeden önce bir an tereddüt etti. Rebecca Lucas'ı pizza restoranından hatırlıyor olsa da evine kapıyı çalmadan girecek kadar bir samimiyeti yoktu ama çocukları çoktan içeri doğru koşturmuşlarken kapıyı çalması da biraz tuhaf olabilirdi.

Tam bu sırada Rebecca gülümseyerek kapıda göründü. "Geldiğini gördüm," dedi samimi bir şekilde. "Çocuklar bir anda yanından yok oldular ve Nash'i de, Craig kaptı. Elindeki paketi alayım."

"Çikolatalı kurabiye," dedi Stephanie.

"Oh, çok teşekkür ederim."

"Bir şey getirme demiştin ama elim boş gelmek istemedim. Uzun süre dayanır."

"Bu pek mümkün değil," dedi Rebecca. "Çocuklar ve gelen giden arasında iki gün bile dayanmaz."

Birlikte geniş mutfağa girdiler.

Rebecca paketi tezgâha bıraktı. "Erkekler dışarıda kömürleri hazırlıyorlar, salatalarımız da buzdolabında hazır. Bu durumda yapılacak işimiz yok. Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Elbette. Buzlu çayın varsa..."

"Sen otur," dedi Rebecca birkaç bar taburesinden birini işaret ederek ve içecekleri hazırlamaya başladı. "Jill küçüklerle yukarıda. Sanırım onlara hikâye okuyor. Elizabeth, Holly ve Sandy de oyun alanındaki çocuklara nezaret ediyorlar. Kevin, Gage ve nişanlıları henüz gelmediler." Bir an duraklayıp, güldü. "Belki de şu isimlikleri yine ortaya çıkarmalıyım."

"Pek çok kişinin ismini öğrendiğimi sanıyorum, tanımadıklarımı da tanırmış gibi yapacağım artık," dedi Stephanie gülerek.

"Bu her zaman işe yarar," dedi Rebecca. Pembe beyaz çiçekli bir elbise giymişti ve hiç makyaj yapmamıştı. Uzun boyu ve incecik vücuduyla nefis görünüyordu. "Hepimiz sizden bahsedip duruyoruz," dedi Rebecca. "Kevin, ikizinin kimseyle çıkmadığına dair yemin edip duruyor."

Stephanie bu tür bir konunun açılacağını hiç düşünmemişti. "Tam olarak çıktı-

ğımızı söyleyemem.” Aslında yatıyorlardı yani bu Rebecca’nın söz ettiğinden farklı bir birliktelikti. O, ciddi bir beraberlikten söz ediyordu.

“Sana pek inandığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Rebecca. “Geçen akşam Nash’in sana nasıl baktığını gördüm.” Sonra da ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırdı. “Bu konuda fazla bir şey söylemeyeceğim. Amacım sana işkence etmek falan değil. Nash’ten bahsedildiğini ilk duyduğumda onu en iyi arkadaşım D.J.’le tanıştırmayı düşünmüştüm ama artık bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum.”

Stephanie kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Rebecca’nın sözlerine nasıl karşılık vermesi gerekiyordu? Elbette Nash’in biriyle tanıştırılmasına gönlü razı olmazdı çünkü bu kendi zamanının çalınacağı anlamına gelirdi ve onun başka bir kadınla birlikte olacağı fikri oldukça rahatsız ediciydi. “Nash’le arkadaşız ve o buraya birkaç haftalığına geldiği için arkadaşın onu pek cazip bulmayabilir.”

“Aşık olmak ne kadar sürer ki,” diye sordu Rebeca. “Şu an arkadaş olabilirsiniz ama bu her an değişebilir.”

“Mümkün değil.”

Rebecca kaşlarını kaldırdı. “Evlilik fikrine mi karşısın?”

“Birçok insan için harika bir durum olabilir.”

“Ama senin için değil, öyle mi?”

“Öyle gibi bir şey.”

Rebecca birden durgunlaştı. “Austin’le evli olmadığımı düşünmek bile istemiyorum. O ve çocuklarımız benim hayatım. Belki bu sözlerim sana aptalca geliyordu. Her ne kadar bu günlerde yarım zamanlı çalışıyor olsam da bir işim ve pek çok arkadaşım var ama kocama karşı olan duygularım söz konusu olduğunda bunların hiç bir anlamı kalmıyor.”

Stephanie birden içinin kıskançlıkla dolmasına şaşırıldı. “Benim evliliğimin bu anlattıklarınla hiç ilgisi yoktu.”

“Haynes erkekleri mükemmel kocalar oluyorlar,” dedi Rebecca. “Austin de bir Haynes sayılır. Nash de öyle. O...”

Tam bu sırada birkaç küçük çocuk, ufak tefek kızıl saçlı bir kadının ardından mutfağa doluştular.

“Selam Jill.”

“Selam Stephanie. Nash’le birlikte geleceğinizi işitmiştim.”

Çocuklar hep bir ağızdan yiyecek ve içecek bir şeyler isteyerek yaygara koparmaya başlamışlardı.

Rebecca dolabı açtı ve bir paket plastik bardak çıkarıp tezgâhın üstüne dizdi. “Bir bakalım, meyve suyumuz, sütümüz ve çikolatalı sütümüz var.”

Çocukların her biri farklı bir şey istiyordu.

Jill yarıya kadar doldurulan bardakları çocuklara dağıttı.

Stephanie geniş arka avluya bakan pencereye doğru yönelince, oyun alanında eğlenen diğer çocukları gördü. Haynes erkeklerinin hepsi barbekünün önünde toplanmış, konuşuyorlardı, eşleriye büyük bir ağacın altında oturuyorlardı. Herkes çok mutlu görünüyordu. Onlar harika bir aileydiler. Böyle bir ailesi olması için

neler vermezdi ki. Her şeyden çok birbirlerini ve sanatlarını düşünen bir anne babanın tek çocuğu olarak akrabalarının, kuzenlerinin olmasını ne kadar da çok istemişti.

Stephanie onları izlemeyi sürdürdü. Elizabeth oturduğu yerden kalkıp Travis'in yanına geldi. Travis karısına bakıp gülümsedi ve kolunu onun omzuna attı. Onların birbirlerine bakan gözlerindeki aşkı görebiliyordu. Evet, Rebecca haklıydı, Haynes erkekleri iyi koca oluyorlardı. Onların arasında Marty'ye uzaktan yakından benzer bir erkek görünmüyordu. Bakışlarını Nash'e çevirdi. Gruptan biraz uzak duruyordu. Sanki o kalabalığın içinde bile kendini yalnız hissediyor gibiydi. Bir an için gidip ona sarılmak istedi. Peki, sonra ne olacaktı? Nash yakında kasabadan ayrılacaktı ve bunu hatırlamak Stephanie'yi mutsuz etti.

Stephanie tam pencereden çekiliyordu ki Jason'ın, Nash'e doğru koştuğunu gördü. Sekiz yaşındaki oğlu kollarını açmış bir halde Nash'e yaklaştı, Nash de onu gayet sakin bir şekilde tuttu. Sonra da ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Birden içini özlemle dolduğunu hisseden Stephanie bunun çok tehlikeli ve aptalca bir his olduğunu düşündü. Birine bağlanmak gibi bir seçeneği yoktu ve bunu aklından çıkarmasa çok iyi ederdi. Nash'le birlikte kuralları net bir şekilde belirlemişlerdi ve değiştirmeyi düşünmeyi aklından bile geçirmemeliydi.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

YEMEKTEN sonra erkekler çöpleri toplayıp, piknik alanını temizlerlerken kadınlar ve çocuklar tatlı işiyle ilgilenmek için içeriye girdiler.

Nash soğutucudan bir bira alıp Craig'e uzattı, sonra bir bira da kendisi için aldı.

Bütün kardeşler artık soğumaya yüz tutmuş barbekünün etrafına oturmuşlardı.

Jordan, Travis'e bakarak, "Korkmadığım için beni kıskanıyorsun," dedi.

Travis güldü. "Evet, doğru ancak deli olan biri yanan bir binaya girer."

"O deliyse, muhtemelen hepimiz öyleyiz," dedi Kyle. "Ailemizin yüz karasının kim olduğunu biliyorsun değil mi? Dört kuşaktır, Haynes erkeklerinin içinde kanun adamı olmayı reddeden tek bir kişi var, o da Jordan. Tanrım! Hannah bile şerif ofisinde çalışıyor."

"Bir an bile düşünmedim," dedi Jordan gülerek.

Nash, Kevin'a bakarak, "Dört kuşaktır mı?" dedi şaşkınlıkla. Çünkü ikisi de sadece üvey kardeşlerinin böyle bir gelenek başlattıklarını şantiyorlardı.

"Hepsinden haberdar değiliz gerçi," dedi Craig. "Bu çevrede yaşayan ama ne yaptıklarını bilmediğimiz birkaç amcamız var."

Dört Haynes kardeş anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Amcalarımız öyle evlilik, aile, ev gibi kavramlara inanamaz ve böyle şeylerin gereksiz vakit kaybı olduğuna düşünürler. Bizler evlenip mutlu aileler kurduğumuz için de bizimle görüşmüyorlar," dedi Travis.

Nash şaşırmıştı. "Neden ama? Evlenmiş olmanızın nesi kötü?"

"Onlar kadınları severler ama aynı anda birden fazla kadını. Onların içinde evlenen sadece bizim babamız Earl Haynes'ti. Gerçi o da eşlerine sadık kalmadı ya neyse ama ona sorarsan her zaman çok iyi bir baba ve koca olduğunu çünkü akşamları eve geldiğini söyler. Yani babamıza göre gecelerini karısının yatağında geçirmek ailesine karşı büyük bir iyilik yapmak anlamına geliyordu ve gündüzleri kiminle olduğunun hiçbir önemi yoktu."

"Sürekli kavgı ederlerdi," dedi Kyle yavaşça. "Annem diğer kadınlarla birlikte olmaktan vazgeçmesi için ona yalvarırdı, babam da onunla dalga geçer, gülerdi. Ve sonunda annem bir gün çekip gitti."

"Gitti mi," diye sordu Kevin.

"Ortadan kayboldu," diyerek araya girdi Jordan. "Earl ondan boşanmak istemiş, annemiz de çektiği onca acıdan sonra bunun bardağı taşıran son damla olduğunu düşünmüş olmalı ki çekip gitti ve bir daha ondan haber alamadık."

Dört kardeş yine birbirlerine baktılar.

"Üç yıl kadar önce eşlerimiz annemize ne olduğunu araştırmamız için ısrar ettiler biz de bir özel dedektif tuttuk," dedi Travis.

Kevin ve Nash birbirlerine baktılar.

"İyiymiş," diye devam etti Travis. "Phoenix'te yaşıyormuş ve kendisini mutlu

eden biriyle birlikte yaşıyormuş.”

“Onunla temasa geçtiğinizde size ne söyledi,” diye sordu Kevin.

“Temas kurmadık,” dedi Craig. “İyi olduğunu öğrendik ve o bizimle konuşmak isteseydi nerede olduğumuzu biliyordu.”

Kyle birasından bir yudum aldı. “Bu onun suçu değildi. Yıllarca Earl’le yaşayarak büyük bir bedel ödemiş ve demek ki artık Haynes erkeklerinin hiç birini görmek istemiyor. Onu kim suçlayabilir ki?”

Nash, Kyle’le aynı fikirde değildi. Haynes kardeşler babalarından çok farklıydılar ve belli ki anneleri kendilerine tek bir kelime söylemeden ortadan kaybolduğu için kırılmışlardı ve ilk adımı atmak istemiyorlardı.

“Nasıl bir genetik geçiş olduğunu hiç birimiz tam olarak tahlil edemiyoruz,” dedi Austin ilk kez konuşarak.

“Evet, üç kuşak süren bir kadın düşkünlüğünden sonra neden bizlerin mutlu evlilikler yapmayı bu kadar önemseyemediğimizi bilemiyoruz,” dedi Travis.

“Bunu anlamak kolay değil,” dedi Craig. “Ben ilk deneyimimde başarısız oldum ve boşanmak zorunda kaldım.”

“Ben de öyle,” dedi Travis. “Ama Elizabeth’le tanışınca her şey yerli yerine oturdu.”

Jordan eve doğru baktı. “Doğru kadını bulmak her şeyi değiştiriyor.”

“Biliyorum,” dedi Kevin.

Nash, ikizini kıskandığını hissetti. Kevin bunca yıl kadınlarla gönül eğlendirdikten sonra nihayet aşık olmuştu. Birden hepsine doğru kadını bulduklarını nasıl anladıklarını sormak istedi. Tina’yla flört ettikleri sırada onu doğru kadın mı olduğunu hiç düşünmemişti. Sadece flört ettiği bir kadındı ve Tina ilişkilerini ileri bir aşamaya taşımak istediğinde de kabul etmişti. Tina evlenmek istediğinde de ona evlenme teklif etmişti. Peki, Tina doğru kadın mıydı? İşte bundan hiç emin değildi.

“Artık sıkıcı, evli erkekleriz,” dedi Craig. “Çocuklar, ev taksitleri, aynı işler ve harika kadınlar.”

Travis birasını kaldırdı. “Hiçbir şeyin değişmemesine.”

Herkes birasını tokuşturdu.

Nash de onlara katıldı ama şerefine kadeh kaldıracağı hiçbir şeyi yoktu. Peki, hayatının aynen olduğu gibi kalmasını istiyor muydu? İki hafta önce olsa isterdi ancak şimdi, Stephanie’yle zaman geçirdikten sonra bundan pek de emin değildi.

Birden evin avluya bakan kapısı açıldı ve düzinelerce çocuk dışarıya doğru koşmaya başladı. Kadınlar da çocukların ardından geldiler. Hepsinin ellerinde bir şeyler vardı. Kek, pasta, bardak, çatal bıçak, dondurma...

Nash, Stephanie’nin hareketlerini izliyordu.

Adam ve Jason önce annelerine doğru koşup ona bir şeyler söylediler, sonra da gülerek Nash’e doğru koşmaya başladılar.

Nash birasını otların üzerine bırakacak zamanı anca bulmuştu ki ikizler üstüne atıldılar ve kollarından tutup çekiştirmeye başladılar.

“Annem kekimizle dondurma yiyebileceğimizi söyledi,” dedi Jason heyecanla.

"Sen kek yiyecek misin Nash?" dedi Adam.

"Kesinlikle," dedi Nash.

"O zaman gel hadi," dedi Jason.

Nash ayağa kalkarken Kevin'ın kendisine baktığını fark etti. İkizinin ifadesi oldukça anlamlıydı. Ona her ne düşünüyorsa yarıldığını söylemeliydi. Hata yapmaya niyeti yoktu. Stephanie'yle çok iyi zaman geçiriyor olabilirdi ama fazlası yoktu, o kadardı. Hayır, yeniden birine bağlanıp yine bedel ödeme riskini göze alamazdı.

Stephanie'nin çocukları yatmaya ikna etmesi pek de kolay olmamıştı. Ancak bir kaç tehditten sonra ışıkları söndürüp onları yataklarına yatırmayı başaramıştı. Nihayet Nash'in beklediği oturma odasına yürürken derin bir nefes aldı ve Nash'in yanına kanepeye adeta çöktü. "Biraz beklesek iyi olur. Eminim bütün akşam koş-turmaktan bitkin düştüler ama yine de uyumaları biraz zaman alabilir."

"Onlar uyuyana dek sohbet edebiliriz."

Stephanie dönüp, dikkatle onun yakışıklı yüzünü inceledi. "Sohbeti etmeyi de seviyorsun," dedi kendi kendine konuşmuş gibi. "Nasıl bu kadar şanslı olabilirim ki?"

"Bu her sabah kendine sorman gereken bir soru."

Stephanie güldü. "Nedense sabah kalktığımda aklımda başka şeyler oluyor."

"Oysa sana ne kadar iyi geldiğimden başka bir şey düşünmemelisin."

Doğrusu sabahları Stephanie'nin aklındaki ilk şey de bu oluyordu ama bunu Nash'e itiraf edecek değildi. Zaten Nash yatakta ne kadar iyi olduğu konusunda kendinden oldukça emindi. Bu konuda ona övgüler düzmesine gerek yoktu. "Bu akşam çok eğlendim," dedi. "Harika bir ailen var."

"Evet ve hâlâ onların varlığından yeni haberdar olmama inanamıyorum."

"Ben de büyük bir ailem olduğunu keşfetmeyi hayal ederdim," dedi Stephanie.

"Amcalar, teyzeler, kuzenler... Özellikle de tatillerde. Tatillerde evimiz çok sessiz olurdu. Annem ve babam, Noel'in ya da doğum günümün güçlüğüyle farkına varırlardı. İşlerini bırakır gibi yaparlardı ama hiçbir şekilde gerçek anlamda kutlamaya katılmazlardı. Bana hep ailece oynanacak oyunlar hediye ederlerdi ama birlikte oynamak için hiç vakit ayırmazlardı. Ben de onların yerine geçerek kendi kendime oynardım ama pek eğlenceli olmazdı tabii."

"Bu çok üzücü."

"Ben atlattım. Sadece etrafta fazla çocuk olmasının gerçekten çok hoş olduğunu söylemeye çalışıyorum. En azından senin yanında Kevin varmış."

"Sadece Kevin değil, Gage ve Quinn de vardı," dedi Nash. "Gage, Kevin ve benimle yaşıttır. Quinn ise bizden bir yaş küçüktür. Çocukluğumuz boyunca dördümüz hep birlikteydik. Annelerimiz de arkadaştı." Nash kanepede öne doğru eğildi. "Her zaman herkese kardeş gibi olduğumuzu söyledik. Ne tuhaf, meğer gerçekmiş."

"Peki, şu gizemli Quinn nerede? Sürekli olarak ondan söz ediliyor ama bir türlü

ortaya çıkmadı.”

“Devlet için çalışıyor, askeri bir birimde. İşi nedeniyle dünyanın her yanına gidiyor ve bazen ona ulaşmak imkânsız olabiliyor. Gage ona mesaj yollamış. Yakında ortaya çıkacaktır.”

“Tehlikeli biriymiş gibi. Ondan söz edilince siyahlar giyinmiş, elinde kocaman silahlar olan birini hayal ediyorum.”

“Sanırım bu Quinn’in tarifine uyuyor.”

Stephanie ürperdiğini hissetti. “Oh, çocukken de ürkütücü biri miydi?”

“Hayır, ama daima mesafeliydi. Babasıyla pek anlaşamazdı.” Nash kaşlarını çatı. “Gerçi artık onun biyolojik babası olmadığı da ortaya çıktı.” Durakladı. “Ralph ve Edie’nin çocukları olmamış. Her neyse karmaşık bir hikâye.”

Stephanie başını salladı. “Bence, sizin anneniz ailesi tarafından terk edilince onların annesinin size destek olması harika bir durum. Gage ve Quinn’le kardeş olduğunuzu bilmeden sanki kardeşmiş gibi büyümeniz de muhteşem bir olay.”

“Edie’nin çok iyi biri olması bizim için şanstı aksi takdirde annem gerçekten çok zor bir durumda kalırdı.” Nash başını iki yana salladı. “On sekiz yaşında ve ikiz bebekleri olan bir kadın nasıl bir aile tarafından kapı dışarı edilir ki? Neyse ki Edie bize inanılmaz destek oldu.” Uzanıp Stephanie’nin elini tuttu. “Sana kim destek oluyor Stephanie?”

Stephanie şaşır. “Arkadaşlarım var. Aradığım an yanıma koşarlar.”

“Ama günlük sorunlarla başa çıkarken yalnızsın.”

“İdare ediyorum.”

“İdare etmek yeterli mi?”

Stephanie bu konuşmanın tehlikeli bir yöne kayacağını düşünüyordu. Her ne kadar hayallerinde Nash’in kendisine nasıl destek olabileceğini kurgulasa da gerçekler farklıydı. Bunları birbirine karıştırmaması gerekiyordu. “Çok zor bir soru ama bu konuda pek seçeneğim olmadığını söyleyebilirim.” Sonra da Nash’in elini hafifçe sıkarak, “Hey, konuyu değiştirelim. Senin tek sorumluluğun beni yataкта memnun etmek, başka bir şey yok.”

Nash bir süre onun yüzüne baktı. “Bu akşam anlatılanlara bakılırsa Earl Haynes alçağın biriymiş.”

“Onun hakkındaki dedikoduları duymuştum.”

“Karşısına çıkan bütün kadınlarla yatıyormuş ve ailesine hiç aldırdığı yokmuş. Galiba Haynes kardeşlerin tek korkusu da bir gün gelip babalarına benzeme ihtimali.”

“Gördüğüm kadarıyla hiç biri için böyle bir tehlike yok. Peki, sen de böyle bir şeyden kaygılanıyor musun?”

Nash bilemezmiş gibi omzunu silkti.

Stephanie ona doğru eğildi. “Sen asla öyle biri olmazsın.”

“Neden? Benim farklı olduğumu nereden biliyorsun? Sonuç olarak seninle yatıyorum, öyle değil mi?”

“Evet ve bu senin kusursuz bir zevkin olduğu anlamına gelir.”

Nash gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim." Stephanie, Nash'in baş döndüren kokusunu ve bedeninin ısı-sını alacak kadar ona yakındı. İçini ani bir istek kapladıysa da harekete geçmedi. Bir yandan çocuklara uyumaları için birkaç dakika daha vermek istiyordu, diğer yandan beklenti içinde olmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu hissetmek istiyordu. Bunca yıl yalnız yaşadıkdan sonra kendini bir seks sembolü gibi hissetmek gerçekten de çok hoş bir histi.

"Marty'yle yaşamaya devam etmen," dedi Nash birden. "Sence iyi bir seçim miydi?"

Stephanie içini çekti. "Çocuklarım açısından düşünülecek olursa evet, onların mutluluğunu hiçbir şeye değişmem ama kendi açımdan elbette kötü bir seçimdi. Marty benim için hiçbir zaman doğru bir seçim değildi."

Nash uzanıp onun yanağını okşadı. "Maddi bakımdan iyi durumda mısın peki?"

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?"

"Evet ve sen de soruma yanıt vermemiştin."

"Dur tahmin edeyim. Yanıt alana dek bu işin peşini bırakmayacaksın, öyle mi?"

Nash başını salladı.

Stephanie maddi durumunun onu ilgilendirmemesi gerektiğini söyleyerek Nash'in ağzını kapatabilirdi ama onun kendisi için kaygılandığından emindi. Gerçi ekonomik olarak sıkışık durumda olsa da Nash ne yapabiliirdi ki? Borç falan mı verecekti yani? Bunun düşüncesi bile saçmaydı. Belki de gerçeği söylemeliydi. "İdare ediyoruz," dedi yavaşça. "Marty'yle nasıl bir hayatımız olduğunu anlatmış-tım. Miras kaldığında bir mucizeyle karşılaşmışız gibi hissettik."

"Marty'nin ev almayı kabul etmesi de ayrı bir mucize gibi görünüyor. Çünkü anladığım kadarıyla bu pek ona uygun bir davranış değil."

"Kesinlikle değil. Ancak bu konuda o kadar büyük kavgalar ettik ki sonunda kabul etmek zorunda kaldı." Stephanie etrafına bakındı. "Başlangıçta bu evden nefret etmiştim. Gırtlığımıza kadar borca girerek böylesine eski bir ev almak istemiyordum ve o ölünce de öfkeden deliye döndüm. Bir enkazla baş başa kalmıştım. Ancak sonraları bunun olabilecek en iyi durum olduğunu düşünmeye başladım. Glenwood turistlerin uğrak yeridir ve gelenlerin çoğu pansiyonda kalmayı tercih ederler. Tamiratın büyük bir bölümünü kendim yapmaya çalışıyorum ve böylece masraftan kurtuluyoruz. Pansiyonculuk yapabileceğim en iyi iş, böylece çocuklar okuldan döndüklerinde evde oluyorum. Başka bir işte çalışsam çocukların yanına birini bulmam gerekir ki bu durumda da geçinemeyiz."

"Çok şey anlattın ama yine de soruma yanıt alamadım."

"İdare ediyoruz," dedi Stephanie yeniden. "Bazı aylar zorlanıyoruz ama genellikle yetiyor. Marty'yi yaşam sigortası yaptırmaya ikna etmiştim, öldüğünde oradan da bir miktar para aldık. O parayı beklenmedik durumlar için saklıyorum. Umarım kullanmak zorunda kalmam."

"Anlıyorum."

"Her şey yolunda giderse," diye devam etti Stephanie. "O parayı çocukların ko-

lej masrafları için kullanacağım. Demek istediğim her şey kontrol altında.”

Nash gülümsedi. “Sen harika bir annesin. Sevgi dolu, sorumluluk sahibi, verici.”

Nash’in iltifatı Stephanie’nin hoşuna gitmişti. “Deniyorum.”

“Başarıyorsun.”

“Pekâlâ, şimdi sıra bende.”

“Tamam.”

Stephanie bütün seçenekleri düşündü ve en çok merak ettiği soruyu sormaya karar verdi. “Bana karından bahset.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Ne anlatmak istersen.” Stephanie birden irkildi. Belki de karısı Nash’e çok şey ifade ediyordu ve ondan bahsetmek istemiyordu. Seviştikleri sırada karısını düşünmediğini iddia etmişti ama...

“Düşündüğün gibi değil,” dedi Nash.

Stephanie gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım.”

“Onunla ilgili kaçamak yanıtlar vermemin nedeni kalbimin kırık olması değil, bu konuda ne söyleyeceğimi bilememem.”

“Dur bir dakika. Ne düşündüğümü nereden anladın?”

“Bu mantıklı bir çıkarım.”

“Demek öyle?” Stephanie bir an Nash’in sözlerine inanmamıştı ama başka bir açıklaması olamazdı ki. Peki, nasıl oluyor da Nash bu kadar kısa süre içinde karşındaki insanı bu kadar iyi tanıyabiliyordu? Onca yıl birlikte olmuşlardı ama kocası bunu hiç becerememişti. Acaba Marty’nin bu eksikliği karakterinden mi kaynaklanıyordu yoksa karısını tanımaya değer biri olarak görmemiş miydi?

“FBI’da çalışmaya başladığımda,” diye konuşmaya başladı Nash. “İlk fark ettiğim şey duygusal bakımdan bağımsız olmanın şart olduğuydu. Duyguları işe karıştırmak yanlış kararlar almak anlamına geliyordu. İnsanlara mesafeli olmayı çocukluk yıllarımda öğrenmiştim ve bunun işimde çok faydasını gördüm.”

Stephani şaşırmıştı. Nash’in anlattıklarından onun ailesiyle ilişkilerinin iyi olduğu sonucunu çıkarmıştı. Peki, neden insanlara mesafeli davranması gerekmişti ki? Gerçi onun yeni ailesine karşı mesafeli durduğunu fark etmişti ama bu utangaçlıktan ya da çekingenlikten kaynaklandığını düşünmüştü. Bunun yanı sıra kendisiyle ve çocuklarıyla olan ilişkileri, hiç de duygusal anlamda kendini dünyaya kapatmış biri gibi değildi. Her neyse bu kadar özel bir konuya girmesi hiç doğru değildi.

“Sana Tina’dan söz etmiştim. Benim tam zıddımdı. Duygusal, düzensiz, mantığıyla değil, yüreğiyle hareket eden biriydi. Onu ilk gördüğümde beğenmiş miydim, emin değilim.” Nash’in gözleri hafifçe kısıldı. “Ancak onun öğretmenlerinden biri olarak bu kişilik özelliklerinin ajan olmaya uygun olmadığını düşünüyordum.” Bir an durakladı. “Sonra flört etmeye başladık ve bir süre sonra da Tina birlikte yaşamamızı önerdi. Ardından da evlilik geldi.”

Demek ilişkilerinin gidişatını Tina belirlemişti, Nash de ona ayak uydurmuştu. “Evlendiğinizde kaç yaşındaydın?” dedi. Stephanie.

“Yirmi yedi.”

Güzel, bu birçok erkeğin yuva kurmayı tercih ettiği bir yaştı. Demek Tina doğru zamanda doğru yerde karşısına çıkmıştı ve evlenmelerini önermişti. Birden ne yapmaya çalıştığını fark ederek irkildi. Yani Nash, Tina'ya çılgınca aşık olduğu için değil de, sırf zamanı geldiği için ve yanında da o olduğu için onunla evlendiğini itiraf etsin diye bekliyordu. Bu çok çılgıncaydı, çok saçmaydı ama doğrudu. "Çocuk sahibi olmaya fırsatınız olmamış."

Nash omzunu silkti. "Bundan hiç söz etmedik ama ben her zaman çocuk sahibi olmayı istedim ve sanırım Tina da öyle, ama..."

"Ne oldu," diye sordu Stephanie daha fazla dayanamayarak.

"Bir görev sırasında bomba patladı."

Tanrım! Bu Stephanie'nin aklının ucundan bile geçemeyecek bir şeydi. Bir bomba çok beklenmedik, şok edici bir şeydi. "Çok üzüldüm," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

Nash'in ifadesinde bir değişiklik olmamıştı ama bir şeyler Stephanie'nin içinin sızlamasına yol açıyordu. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Hem ikizin hem de o kadar yakın arkadaşların varken kendini onlardan uzak tutmayı nasıl başardın?"

Nash başını salladı. "Düşündüğünden çok daha kolay oldu. Kevin ve ben on iki yaşımızdayken annemiz bir adamla evlendi. Howard ve ben hiçbir zaman iyi anlamadık."

Stephanie çok şaşırmıştı. "Ama o ve annen iki gün sonra burada olacaklar. Bu senin için sorun olacak mı? Onunla konuşmuyorsan niye burada kalmalarını istedin?"

"Onunla konuşuyoruz. Anlaşıyoruz da."

"Yani pansiyonumun ortasında kavgaya falan tutuşmazsınız değil mi?"

"Hayır. Eğer böyle yapmamız gerekirse başka yerde yaparız."

Stephanie gülmüsedti. "Buna sevindim. Peki, karının ölümünden sonra kimseyle birlikte olmamanın nedeni duygusal bakımdan kendini kapatmayı tercih etmen mi?"

"Hayır. Tina'yı sevdiğim için başka biriyle ilişkiye girmek istemedim. Zaten birini sevdim, yeniden bir başkasına aşık olamam."

Stephanie birkaç saniye onun yüzüne baktı, sonra bir kahkaha attı. "Hadi ama bu çok saçma. Bir daha aşık olamaz mısın? Gerçek hayattan mı söz ediyoruz yoksa bir televizyon dizisinden mi? Sen şimdi bir insanın sadece bir kez sevebileceğini mi söylüyorsun? Peki, benim üç çocuğuma ne demeli, önce Brett'i sevdiğime göre ikizleri sevmiyor muyum yani?"

Nash birden afalladı.

Uzayan sessizlik Stephanie'yi bir parça korkuttu. Fazla mı ileri gitmişti? Ancak Nash'in bakış açısı gerçekten de tuhaftı. Şaka yapıyor olmalıydı. İnsan hayatı boyunca tek bir kez sevebileceğine nasıl olur da inanırdı ki? Yoksa Nash ona hakaret ettiğini falan mı düşünüyordu?

Sonunda, "Yani şimdi sen kuvvetle savunduğum bir tezin saçma olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Nash gülerek.

Stephanie rahatlamıştı. “Bu sözlerine bir an için bile inanmadım. Hem kim inanır ki?”

“Senin dışında herkes.”

“Bu *herkes* kadınlar mı oluyor?”

“Çoğunluğu.”

“Öyleyse IQ’leri biraz daha yüksek olan kadınlarla çıkmaya başlamalısın.”

Nash güldü ve Stephanie’yi belinden tuttuğu gibi kucığına oturttu. “Kadınlarımın bana sizden daha fazla saygı duymalarını tercih ederim hanımefendi.”

Stephanie kollarını onun boynuna dolayıp, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Saçma şeyler söylemeye devam ettiğin sürece benden saygı duymayı unut.”

“Saçma öyle mi?”

Stephanie onu yeniden öpmek için eğildi. “Hem de çok saçma,” diye fısıldadı ve kendini Nash’in kollarına bıraktı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

BRETT topu havaya atarken, “Hadi Adam sıra sende” diye bağırdı.”

Adam evin ön tarafında, çimenlerin üzerinde belirlenmiş olan alana ilerledi ve beysbol sopasını sıkıca kavradı.

Nash’in gördüğü kadarıyla Adam kişilik olarak Jason’dan daha sessizdi ama kardeşinden daha iyi bir atletti. Şu ana kadar Brett’in attığı her topa vurmuştu.

Brett bu kez yavaş bir atış yaptı ve Adam yine karşıladı. Top bir anda geri döndü ve Brett yakalamak için zıpladı, sonra da topu iki eliyle yakalayarak, “İyi vuruştun,” diye seslendi kardeşine.

Nash verandada durmuş onları izliyordu. Çocuklar Stephanie’nin sözünü dinlemiş ve oynamak için evden oldukça uzak bir köşe seçmişlerdi. Anneleri pencere-lerden mümkün olduğu kadar uzaklaşmalarını tembihlemişti.

Güzel, ılık ve bulutsuz bir sabahtı. Yaz tatilinin başlaması için kusursuz bir havaydı. Çocuklar yataklarından şaşkırtıcı bir biçimde erken kalkmışlardı ve okula gitmek zorunda olmadıkları için oldukça da heyecanlanmışlardı.

Stephanie çocukların böyle yapacaklarını tahmin ettiği için saat dörtte Nash’in yatağından ayrılmıştı.

Nash saat altı kırk beşe kadar uyumuş, çocukların sesleriyle de uyanmıştı. Bütün gece yatakta neler yaptıklarını düşünmek istemiyordu çünkü kendini yine zor bir durumda bulabilirdi. Kaç kez seviştikleri hiç fark etmiyordu ve her seferinden sonra onu yine istiyordu. Ön kapının açıldığını ve sonra da verandadan gelen sesleri duydu.

“Her an gelebilirler,” dedi Stephanie, Nash’in yanına gelerek. “Annen ve üvey babanın burada kalmalarından dolayı huzursuz olmayacağından emin misin?”

Nash gülümsedi. “Elbette. Aslına bakarsan onları dört gözle bekliyorum.”

Stephanie ikna olmamıştı. “Üvey babanla anlaşılmadığınızı söylememiş olsaydın inanırdım belki ama şimdi bilemiyorum.”

“Sorunlar hep benden kaynaklanıyordu,” dedi Nash büyük bir samimiyetle. “Sen merak etme.”

“Etmemeye çalışırım.” Stephanie arabaları izliyormuş gibi sokaktan yana baktı.

“Burada kalacaklarsa, hareketlerimiz konusunda daha dikkatli olmalıyız.”

“Haklısın.” Nash bunu hiç düşünmemişti.

Stephanie ona dönüp gülümsedi. “Bu her şeyi daha heyecanlı hale getirecek.”

“Umarım fazla gerilim, birimizden birimizin kalp krizi geçirmesine neden olmaz.”

Stephanie güldü. “Yani ilişkimizin stres yüklü olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır, zaten olabilecek en heyecanlı ilişkiyi yaşadığımızı söylemeye çalışıyorum. Daha fazlası tehlike demektir.”

“Senin gibi bir adamın bunu söylemesi çok tuhaf. Senin hayatın tehlike.”

Tam bu sırada bir otomobil kaldırıma yanaşıp durdu.

"Geldiler," dedi Nash.

Stephanie doğruldu. Gözlerindeki alaycı ifade yok olmuş, yerini endişe dolu bakışlar almıştı. "İyi görünüyor muyum?"

Nash, şu an açık bir hedef olmalarına rağmen dayanamayarak onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kusursuz görünüyorsunuz."

Stephanie güldü. "Mükemmel bir yanıt."

Birlikte verandanın merdivenlerinden indiler ve patikada ilerlediler.

Bu sırada arabanın kapısı açıldı ve Nash'in annesi Vivian gülümseyerek arabadan indi. "Ne kadar güzel bir kasaba burası. Çok hoş. Nash, yemin ederim sen hâlâ uzuyorsun."

Nash güldü. Bu annesinin sık sık iddia ettiği bir şeydi. Ona sarılırken, "Selam anne. Yolculuk nasıldı," diye sordu.

"Harikaydı." Vivian oğlunun yanağını öptü, saçlarını geriye doğru düzeltti ve ellerini omuzlarına dayadı. "Peki, sen nasılsın hayatım?"

Nash'in annesinin bu sorusunda derin anlamlar yüklü olduğunu biliyordu. Annesinin ne kastettiğini biliyordu. Annesi, oğlunun geçmişi unutup hayatına devam etmesini, başka bir kadına bağlanmasını istiyordu ve Nash bunun tipik bir anne tepkisi olduğunu biliyordu. "İyiyim," dedi.

"Emin misin?" Vivian'ın bakışları oğlunun yüzünü araştırdı. "Umarım öyledir." Sonra da arabadan inen kocasına dönüp, "Nash uzamamış mı Howard?" dedi.

"Viv, bence oğlumuz epey önce uzamaktan vazgeçmiştir," dedi Howard sevgi dolu bir ifadeyle. Sonra da Nash'e doğru yürüyüp onunla tokalaştı. "Seni gördüğüme sevindim. Hayat sana iyi davranıyor mu evlat?"

"Her zaman," diyen Nash bir adım geriledi ve Stephanie'yi onlara tanıştırdı. "Kendisi Serenity House'ın sahibesi. Onun kahvaltısının tadına mutlaka bakmalısınız."

"Sizinle tanıştığıma sevindim Bay ve Bayan Harmon," dedi Stephanie. "Umarım iyi bir tatil geçirirsiniz."

"Lütfen bize Vivian ve Howard deyin," dedi Nash'in annesi.

"Teşekkür ederim."

O sırada evin yan tarafından birtakım sesleri geldi ve Stephanie o tarafa bakarak, "Benim üç oğlum var," diye açıkladı. "Ama lütfen merak etmeyin, sizin odanızın hemen üstünde yaşamıyoruz."

Vivian başını iki yana salladı. "Eminim harika zaman geçireceğiz." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne kadar süredir pansiyon işletiyorsunuz?"

"Neredeyse dört yıl oldu. Odanızı hemen görmek ister misiniz?"

"Bu çok iyi olur." Vivian kocasına döndü. "İçeriye bir şeyler taşıyayım mı? Hep-sini senin getirmeni istemiyorum."

Howard karısına gülümsedi. "İçeriye gidip kaydımızı yaptır yeter. Eminim Nash en ağır bagajımızı taşımak için ısrar edecektir."

Vivian başını sallayıp, Howard'ın koluna yavaşça dokundu.

Nash daha önce yüzlerce kez annesinin böyle yaptığını görmüştü ama karı kocanın gözlerindeki sevgi dolu bakışı ilk kez fark ediyordu. Annesi bu adamı seviyordu, hem de yıllardır.

İki kadın eve doğru yürüdüler.

Howard bagajı açtı ve bavulları görünce gülererek, “Şimdi anladın mı havaalanından niçin bu kadar büyük bir araba kiraladığımı? Annen öyle birkaç parça bagajla seyahate çıkan kadınlardan değildir. Her zaman ne olur ne olmaz diye düşünür ve yanımıza fazladan eşya alır. Eminim dünya seyahatine çıkmamıza yetecek kadar şey var burada ama söylesen asla kabul etmez ve muhtemelen inat yapıp, bir dahaki sefere bütün evi getirmeye kalkışır,” dedi. Sonra da bavulları indirmeye başladı. Bu arada da uçuşlarından, onların yokluğunda evle kimin ilgileneneceğinden falan söz etmeye başlamıştı.

Nash aralarında hiçbir gerginliğin olmadığını fark etti. En azından Howard açısından yoktu.

İki erkek bavulları içeriye taşıdıklarında, Vivian ve Stephanie’ni holde kayıtlı bankosunun önündeydiler.

“Annene çocukların sorunsuz olduğunu söylüyordum,” dedi Stephanie. “Fazla ses çıkarıp rahatsız etmezler.”

Vivian başını salladı. “Ben de Stephanie’ye çocuk sesi işitmeyi özledığimi söylüyordum.”

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Nash. “Sürekli bize müziğin ya da televizyonun sesini kısmamızı söylerdin.”

“Öyle mi yapardım,” dedi Vivian gülererek. “Hiç hatırlamıyorum.”

“Bavullarınızı açtıktan sonra öğle yemeği yemek ister misiniz,” diye sordu Stephanie. “Burada bir restoranımız yok ama sandviç ve birkaç çeşit salata yapabilirim.”

“Kulağa harika geliyor hayatım,” dedi Vivian, Stephanie’nin koluna girerek. “Hadi beni mutfağa götür de, erkekler bavullar yukarıya götürürlerken ben de sana yardım edeyim.”

Stephanie şaşkınlıkla Vivian’ın yüzüne baktı. “Ama siz konuksunuz.”

“Bu çok saçma. Yardım etmek istiyorum. Hiçbir şey yapamazsam, sana arkadaşlık ederim. Bu arada bana çocuklarından söz edersin,” dedi Vivian.

Stephanie kendisine gülümseyerek bakan Nash’in yüzünü araştırdı.

“Benim sandviçimde peynir fazla olsun,” diye seslendi Howard.

Vivian güldü. “Bunu hep hatırlatır. Sanki bugüne dek unuttuğum olmuş gibi.”

Nash, Stephanie’nin bankonun üzerine bıraktığı anahtarları ve iki bavulu aldı. Sonra da, “Yukarıya çıkarmaya hazır mısın,” diye sordu üvey babasına.

“Sen önden çık.”

Nash onların odasının kendisinininkine yakın olmadığını görünce memnun oldu. Stephanie iyi bir planlama yapmıştı. Kendi kendine gülümsedi.

Onlar için hazırlanan oda büyüktü. Büyük bir yatağı ve boydan boya penceresi vardı.

Howard bir elbise torbasını açıp içindeki bir takım elbiseyi, bir spor ceketini ve birkaç elbiseyi çıkarırken, “Burada işler nasıl gidiyor,” diye sordu. “Kevin bizi aradığında ikinizin üvey kardeşlerinizle tanıştığınızı söyledi.”

“Birkaç kez bir araya geldik. Bir defasında da ikisiyle öğle yemeği yedik. Haynes ailesi tam kadro katıldığı zaman düzinelerce insan oluyor. Hepsi evli ve çok çocuklu.”

“Gerçekten hepsi de kanun adamı mı?”

“Jordan dışında. O itfaiyeci.”

Howard giysileri astı. “İlginç. Sen ve Kevin de onların izinden gitmişsiniz. Gage ve Quinn de öyle.” Howard büyük bavulu açtı. “Nasıl, iyi insanlar mı?”

Nash başını salladı. “İtfaiyeci olan bile.”

Howard güldü. “Annen burada işlerin nasıl gideceği konusunda endişelenip duruyordu. İşte, bilirsin. Haynes kardeşler sizi kabullenecekler mi, siz onları kabullenecek misiniz gibi endişeleri vardı.” Banyo malzemelerini çıkarıp banyoya taşıdı. “İkimiz de birbirimize ikinizin de yetişkin olduğunuzu, merak etmekten vazgeçmemiz gerektiğini hatırlatıp durduk ama sanırım anne babalar hiçbir zaman çocuklarının büyüdüğünü kabul edemiyorlar.”

Nash üvey babasının arkasından banyoya gitti. “Herhalde beni kastetmiyorsun,” dedi meraklı görünmemeye çalışarak. “Ben başımı hiç derde sokmadım.”

Howard elindeki makyaj çantasını mermer rafa bıraktı. “Bu doğru ama senin için de her şeyin en iyisine sahip olman konusunda kaygılanmadığınızı söyleyemem. Senin yeniden normale döndüğünü görmek harika bir duygu. Annen kendini fazlasıyla işine verdiğini düşünüyordu.”

“Sonunda izne çıkmış olmamı kast ediyorsun?”

Howard omzunu silktilti. “O da var tabii ama asıl yüzünün yeniden gülmeye başlamasını kastediyorum. Bunu görmeyeli epey zaman olmuştu.”

“Tina’nın ölümünden beri.”

“Hayır. Daha öncesinden beri.” Howard birkaç gömlek çıkardı. “Bak, Tina’nın herhangi bir sorunu yoktu. O kusursuz, iyi bir genç kadındı ama annen ve ben, onun senin için doğru kadın olduğunu hiç düşünmedik. Akıllı bir karış havada, düşünmeden hareket eden biriydi. Oysa sen işinin seni anlık kararlara zorlamasına rağmen daima düşünerek hareket eden birisindir. Seçeneklerini göz önünde bulundurursun. Nedenmiş, anlık kararlara hareket etmezsin. Tina sana uygun biri değildi.”

Nash ne diyeceğini bilmiyordu. Howard’ın yorumlarına şaşırmişti. Anlaşılan annesi ve Howard başından beri Tina’yla evliliğinin yanlış olduğunu düşünüyorlardı ama hiçbir şey söylememiş, müdahale etmemişlerdi.

“Stephanie’i gördüğüm anda onun iyi bir kadın olduğunu düşündüm,” dedi Howard gömlekleri asarken. “Bir işi başarıyla götürebilmek için makul ve mantıklı biri olmak gerekir. Vivian onu dul olduğundan söz etti. Kocasını öldüğünde çok gençmiş herhalde.”

Nash, üvey babasının çöpçatanlık denemesi yaptığını fark etmişti. “Bu konuya

hiç girme," diye uyardı onu. "Burada geçici bir süre için kalıyorum."

"Niye? Buraya taşınabilirsin. Chicago'yla bir bağın yok ki." Howard bunu söyledikten sonra güldü. "Pekâlâ. Karışmayacağım. Ne yaptığın umurumuzda değil Nash. Sadece mutlu olmanı istiyoruz."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

Howard, Teksas Rangers'ın sezonu nasıl geçirdiğinden söz etmeye başladı ama Nash dikkatini ona veremiyordu. Howard'ın, Tina'nın ölümünden önce de mutlu olmadığı yolundaki sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Peki, bunun ne önemi vardı? Önemli olan şu an kendini mutlu hissetmesi değil miydi?

"Yeterince tabağım ve bardağım yok," dedi Stephanie panik yapmamaya çalışarak.

"Plastik kullan," dedi Nash, birkaç katlanabilir iskemle almak için ardiye odasına girenken.

Stephanie mutfağa koşup, ikizlerin doğum gününden plastik tabak ve bardak kalıp kalmadığını kontrol etmeye başladı. Neyse ki üst raflardan birinde bir paket açılmamış plastik tabak gözüne ilişti.

O sırada Nash dört iskemleyle döndü. "Birkaç tane daha var. Üst kattan da iskemle taşıdım. Yemek odasındakiler de var."

Stephanie yüzünü buruşturdu. "Yine de yetmez."

"Hey, ayrıntılara takılmaktan vazgeç."

"İnsanların oturacak yerleri olmaması ayrıntı mı?"

"Elbette ayrıntı. Çocuklar yerde oturmaya bayılırlar zaten," diyen Nash iskemleleri yere bırakıp Stephanie'nin karşısına geçti ve onu belinden tutup dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yemeğe misafir kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Nash'in yanında olması Stephanie'yi biraz olsun rahatlatmıştı. "Senin aileni ağır-lamak hoşuma gider," dedi. "Şimdi şu tabakları indirir misin?"

Stephanie tabakları onun elinden alıp, saatine baktı. "Gelmeleri an meselesi. Sen iskemleleri yerleştir, ben masayı kurayım."

Kevin telefon etmiş ve bir aile toplantısı yapmalarını önermiş, Çin lokantasından bir şeyler getirtmeyi teklif etmişti. Stephanie de bu toplantının kendi evinde olması için gönüllü olmuştu. Vivian ve Howard, çocukları da yanlarına alarak Kevin ve Haley'yle buluşmak üzere Çin lokantasına gitmişlerdi. Bir orduyu doyuracak kadar Çin yemeği almaları gerekiyordu.

"Bardak," diye mırıldandı Stephanie. "Sodaları dışarıdaki soğutucuya yerleştirdik. Çocuklar için süt ve meyve suyumuz var. Buzlu çay yaptım. Ayrıca..." Çalan telefon bir anda dikkatini dağıttı. "Nash, sanırım cep telefonun çalışıyor."

"Sen bakabilir misin," diye seslendi Nash ardiye odasından. "Bankoda, anahtar-larımın yanında."

Stephanie evin girişine doğru koşup, telefonu açtı. "Efendim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Nash Harmon'la görüşmek istemiştım."

“Elbette. Bir saniye.”

Stephanie ardiye odasına yönelirken elinde iskemlelerle gelen Nash’le karşılaştı. “Seni istiyorlar. Ben iskemleleri alayım.”

“Bekleyebilir,” dedi Nash ve iskemleleri duvara yaslayıp, telefonu eline aldı.

Stephanie mutfağa dönmeye niyetlenmişti ama Nash onu belinden tutup, kendine doğru çekti.

Nash konuşurken, Stephanie onun göğsünün titrediğini hissetti.

“Şu sırada bana başka bir görev vermek istemediğini sanıyordum,” dedi Nash ve bir süre karşı tarafı dinledikten sonra yeniden konuştu. “Bunun üzerinde düşünüp seni ararım.” Sonra da gülererek, “Bu seni hiç ilgilendirmez. Evet. Muhteşem biri. Büyük şans. Kendi işine bak.” Durakladı. “Tamam. Birkaç güne kadar sana haber veririm.” Telefonu kapattı.

“Patronun muydu,” diye sordu Stephanie, kendisiyle ilgili söylediği sözleri duymamış gibi yaparak.

Nash başını salladı. “Bana ilgileneceğimi sandığı bir iş teklif etti. Başka bir şekilde. Ortamımı değiştirmemin yaralı olacağını düşünmüş.” Telefonunu gömleğinin cebine koydu. “Bu tatil konusunda pek seçeneğim yoktu. Patronum ille de izin yapmam gerektiği konusunda ısrar etti. Benim için endişeleniyordu.”

“Niçin?”

“Tina öldüğünden beri hiç izne çıkmamıştım.”

Stephanie içgüdüsel bir davranışla ondan uzaklaştı ve geri çekilip duvara yaslandı. Nash’in yüzünün asıldığını görmekten nefret ediyordu. “Kendini işe mi vermiştin,” diye sordu.

“Evet ama düşündüğün sebepten değil.”

Stephanie tam olarak ne düşündüğünden emin değildi ama Nash’in hâlâ ölmüş olan karısını seviyor olmasını istemediğini biliyordu. “O zaman nedeni neydi,” diye sordu dikkatle. Sesinin oldukça doğal çıkmasına özen göstermişti.

Nash derin bir nefes aldı ve Stephanie’nin başının üstünde bir noktaya baktı. “Sana Tina’nın görev sırasında öldüğünü söylemiştim. Bir bombanın patlaması sonucunda ama sana söylemediğim şey benim de orada olduğumdu. Bir rehine operasyonuydu. Adamların eylemden vazgeçtiklerine ikna olmuştum. Ancak dışarıya çıktıklarında bir şeylerin yolunda olmadığını anladım ama ne olduğunu anlayamadım. İşlerin fazla kolay geliştiğinin farkındaydım. Takımına beklemelerini söyledim ama Tina beni dinlemedi. Her zamanki gibi düşünmeden hareket etti ve rehinelere almak için içeriye koştu. Sadece on saniye sonra da adamların niçin o kadar kolay dışarı çıktıklarını anladık.”

Stephanie neler olduğu hayal etmemeye çalışsa da her şey gözlerinin önünde canlanıyordu. “Bomba patladı.”

Nash başını salladı. Yüzü ifadesizdi. “Tina, başka bir ajanımız ve rehinelere öldüler.”

Nash kendini suçluyordu. Stephanie bunu hemen anlamıştı. Belki aynı koşullar altında olsa kendisi de aynı şeyi yapardı. Belki aptalcaydı ama doğrudu. “Kimse

seni suçlamamıştır.”

Nash onun yüzüne baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Yanılıyor muyum?”

“Hayır.”

“Şimdi de patronun kendini bulmanı sağlayacak farklı bir iş öneriyor.”

“Onun gibi bir şey.”

“Peki, kendini bulmaya ihtiyacın var mı?”

Nash bedeninin gevşediğini hissetti. “Şu an yok. Bana iyi geliyorsun Stephanie.”

Nash’in sözleri, Stephanie’nin içini ısıtmıştı. Nash de kendisine iyi geliyordu. Bu dam gelecekle ilgili umutlar taşımasına neden olmuştu. Tamam, o kadar da uzun boylu değildi. Nash buradan gidecekti. Olmayacak şeyler umut etmesi demek hüsrana uğraması demekti. “Tabii,” dedi sesinin alaycı çıkmasına dikkat ederek. “Sınırsız hizmet veriyorum. Pansiyonla ilgili teşekkürlerini yazarken bunları unutmalısın.”

Nash ona yaklaştı. “Ben ciddiymim,” dedi. “Seninle tanıştığımızdan beri...”

Araba sesleri duyuluyordu ve Haynesler’in içeriye dalmaları an meselesiydi.

“Söyleyeceğin her neyse sakın unutma,” dedi Stephanie her ne kadar bir daha bu konuya dönmeyeceğinden emin olsa da. Bundan emindi, çünkü bir daha bu konunun açılmaması için elinden geleni yapacaktı. Nash’in söyleyeceği şey her ne olursa olsun, duymak istediği şey olmayacaktı. O hiçbir şekilde burada kalmaya karar vermezdi.

“Senin yaptığını ben hiçbir zaman yapamazdım,” dedi Howard ertesi sabah.

“Aşlına bakarsan işimin büyük bir bölümü masa başında evrak düzenlemek,” dedi Nash.

Pansiyon civarında koşuya çıkmışlardı.

“Ama masadan kalktığın zamanlarda da insanların hayatı söz konusu oluyor. Bu konudaki yeteneğine hayran olduğumu gizleyecek değilim,” dedi Howard gurur dolu bir sesle.

Nash Howard’ın sesindeki bu gurur dolu tınıyı belki de Howard’ı ilk tanıdığı günden beri duymuştu ama kahretsin ki ancak şu an bunun farkına varıyordu. Bir serseri gibi üvey babasına kızmayı o kadar adet haline getirmişti ki bu adamın kendisini önemseydiğini, sevdiğini hiç fark edememişti. “Annemle flört etmeye başladığımızda sana oldukça zor günler yaşattıktık,” dedi birdenbire. “Kevin ve ben, seni kaçırmak için elimizden geleni yapardık.”

Howard güldü. “Doğru, aranızda girebilmek için epeyce uğraşmam gerekmişti,” dedi, nefesi hafifçe zorlanarak. “Ama değdi. Annene çılgınca tutulmuştum. Arkadaşlarımdan bazıları annenizin beni sevmediğini, tek düşüncesinin sana ve kardeşine bir baba bulmak olduğunu düşünerek, benim adıma kaygılanıyorlardı ama onu o kadar çok seviyordum ki, uyarıları umurumda bile olmamıştı. Elbette yanılan arkadaşları oldu. Bunca yıldır mutlu bir şekilde süren evliliğimiz birbirimizi ne denli

sevdiğimizin açık bir kanıtı.”

O sırada bir kavşağa geldiler ve karşıdan karşıya geçmeden önce trafiği kontrol ettiler. Bulutsuz bir sabahtı, hava biraz serindi ama öğleye doğru ısınacaktı.

“Siz çıkmaya başladığınızda on iki yaşındaydık,” dedi Nash. “Bize baba aramak gibi bir kaygısı olsaydı, sanırım daha erken davranırdı.”

Howard dönüp Nash’e bakarken alındaki teri eliyle sildi. “İkiniz de ergenlik dönemine girmek üzereydiniz. Bu erkek çocukların, örnek alacakları bir adama ihtiyaç duyacakları bir dönemdir. Annenizin sizin için gerçekten kaygılandığı bir dönemdi.”

Nash, Howard’ın önceki akşam Stephanie’yle konuştuklarına benzer bir şey söylediğini fark etmişti. “Benim için de mi,” diye sordu. “Ben uslu bir çocuktum.”

“Doğru. Yaramazlık bakımından Kevin bütün dikkatleri üzerine çekmeyi başardı ancak Vivian senin için daha fazla endişelenirdi çünkü bütün o bağırış çağırış arasında senin unutulduğunu düşünmenden korkardı. Bu konuyu evlenmeden önce o kadar çok konuşmuşuzdur ki.”

Nash birdenbire büyüdüğü sırada olan bitenlerin pek çoğunu kaçırdığı hissine kapıldı. “Niçin ben bunların hiç birini bilmiyorum?”

“Bilmemen gerekiyordu. Çocuktun.”

Bu sırada ortaokulun etrafını dolaşıyorlardı.

Howard yavaşlayıp yürümeye başladı. “Vay canına artık yaşıyorum.”

“Hâlâ oldukça formdasın.”

Howard güldü. “Yalan söylüyorsun ama teşekkür ederim. Neyse, biz evlendikten sonra Kevin sorun çıkarmaya sen de mükemmel çocuk olmaya devam ettiniz. Kevin o arabayı çaldığında ne yapacağımızı bilemedik. Polisler bize onu askeri okula göndermemizi tavsiye ettiler, bizde bunun belki de iyi bir çözüm olacağını ve Kevin’ın aklını başına alacağını düşündük. Kevin gittikten sonra senin kendini göstermek için bir şansın olacağını da umduk.”

Nash şaşkınlık içindeydi. “Benim yüzümden onu askeri okula gönderdiğiniz hiç aklıma gelmezdi.”

“Senin yüzünden değil. Kevin zaten iyice azıtmıştı ama seninle ilgili kaygılarımız da kararımızda etkili oldu.” Howard onun sırtını sıvazladı. “İkiniz de benim kendi evlatlarım gibisiniz. Siz olmasanız da Vivian’ı yine bu kadar çok severdim ama aramızda ikinizin bulunması onunla evlilik fikrini benim için inanılmaz derecede karşı konulmaz kıldı.”

Nash ne diyeceğini bilemiyordu. Kendini tuhaf hissediyordu. Sanki yıllardır bir oyunu, kurallarını hiç bilmeden oynamaya çalışmış gibiydi. “Howard,” diye söze başladı yavaşça. “Ben...”

Howard gülümsedi. “Biliyorum Nash. Her zaman biliyordum. Ben de seni seviyorum.”

Çocukların okul tatili partisi için Haynesler, Harmonlar ve Reynoldslar bir pas-

tanede toplanmışlardı.

Nash böylesine kalabalık toplantılarda kendi kabuğuna çekilip, etrafını gözlemlemeyi tercih ederdi ancak üvey babasıyla çıktığı sabah koşusundan sonra hayatıyla ilgili tahminlerde bulunmaktan vazgeçmesinin en doğru hareket olacağına karar vermişti. Üzüntüyle onca zamanı boşa harcadığını düşündü. Howard her zaman arkasında olmuştu ama onun varlığını fark edememişti. Acaba başka neler kaçırmıştı?

Birden Elizabeth ve Stephanie'nin kahkahaları duyuldu.

Nash, Stephanie'nin ailesiyle böylesine kaynaşmış olmasına hayran kaldı. Kardeşlerini, onların eşlerini ve çocuklarını tanıyivermiş, birkaç saat içinde de anne-siyle arkadaş oluvermişti.

Nash onu istiyordu. Onunla ilgili seksten çok daha fazlasını istiyordu. O anda Brett'le göz göze geldi ve ona gülümsedi.

Brette de tam ona gülmek üzereydi ki başını çevirip başka tarafa bakmaya başladı.

Nash bu çocuğun kendisini bir tehdit olarak algıladığını çok iyi biliyordu. Ancak onunla konuşmasının hiçbir yararı olmayacağını da biliyordu. Kendisi yıllar önce Howard'ı dinlememişti, peki ne diye şimdi Brett kendisini dinleyecekti ki? Ah Tanrım! Keşke ona söyleyebileceği doğru sözleri bilebilseydi. O zaman Brett gerçekleri anlardı ve hayatı çok kolaylaşırdı. Onca yıl, Howard'ın kendisi için bir tehdit olmadığını anlayabilseydi her şey ne kadar da kolay ne kadar da güzel olabilirdi. Howard'la yakın olmak varken yıllarını nasıl da boşa geçirmişti.

Nash'ın şimdiye kadar Howard'la ilgili pişmanlıkları yoktu ama Tina'yla ilgili bir sürü pişmanlığı vardı. Tina'yla evliliği mükemmel değildi. Belki de iyi bir evliliği olması için daha fazla uğraşmış olsaydı, bu kadar büyük bir suçluluk duymayacaktı. Bakışlarını kardeşlerinin ve onların eşleriyle, nişanlılarının üzerlerinde gezdirdi. Hepsinin gözlerinde aşk vardı.

Aşk.

İşte kendi evliliğinde yanlış giden şey buydu.

Yaşananları yüzlerce binlerce kez aklından geçirmişti ama şu ana kadar yanlış giden şeyin ne olduğunu bir türlü bulamamıştı.

Oysa buydu işte. Aşk.

Tina'yı sevmemişti ve bunu anlaması hayatının iki yılını almıştı.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

DURUMU bir süre tartıştıktan sonra Stephanie'nin saat on bir otuzda Nash'in odasına gitmesinin daha uygun olduğuna karar vermişlerdi. Çünkü Stephanie, Nash'in katında görülecek olursa niçin orada olduğunu bir şekilde açıklayabilirdi ama Nash en üst kattan inerken yakalanırsa bunu izah etmesi güç olurdu.

Çocukların bu yakınlaşmalarını fark etmemeleri için ellerinden gelen gayreti göstereceklerdi ama Nash'in anne babasından köşe bucak kaçmaları için bir neden yoktu.

Stephanie elbette birlikte olduklarını ilan edercesine fütursuz davranmalarını önermiyordu ama birbirlerinin odalarına yılan gibi süzülmelerinin de doğru olmadığını düşünüyordu. Saatine baktı, vakit gelmişti. Bu kadar çok sevmiş olmalarına rağmen hâlâ ilk günkü gibi heyecanlanıyordu. Saatinin alarımını dörde ayarladı, ayakkabılarını eline aldı ve parmak uçlarına basarak odasından çıktı. Merdivenleri inerken alttan üçüncü basamağı gıcırdaması ihtimaline karşı dikkatle atlayarak Nash'in odasına doğru yürümeye başladı.

Nash'in kapısı açıktı.

Stephanie odaya girer girmez, Nash'e saat dörtte gitmek zorunda olduğunu söyleyecekti ama ağzını açacak fırsatı bulamadı.

Odadaki tek aydınlatma yatağın yanındaki minik abajurdur.

Nash, Stephanie'yi kendine doğru çektiği gibi dudaklarından tutkuyla öpmeye başladı.

Stephanie'nin eli ayağına dolandı ve ayakkabılarıyla, alarımını kurmuş olduğu saatini güçlükle bir kenara bırakıp, kapıyı ayağıyla hafifçe itti.

Nash'in elleri, Stephanie'nin sırtında, kalçasında, göğüslerinde, her yerindeydi. Artık onun nelerden hoşlandığını, hangi durumlarda zevk çılgınlıkları attığını öğrenmişti. Uzun parmaklarıyla göğüslerini okşuyor, göğüs uçlarına yaklaşıyor ama Stephanie'nin beklenti duygularını tırmandırmak için tam olarak dokunmuyordu.

Stephanie ona iyice yaklaşıp, işkence etmemesi için adeta yalvarıyordu.

Ama Nash işkence etmeye devam ediyordu.

Stephanie hayal kırıklığı içinde inleyerek, birden Nash kendisine nasıl eziyet ediyorsa, aynı şekilde karşılık vermeye karar verdi ve onun alt dudağını dişleyip, bedenini onun bedenine iyice yapıştırdı.

"Seni istiyorum," dedi Nash. "Çıplak."

Ve alışkın oldukları hızlı hareketlerle bir anda soyunarak kendilerini serin çarşafın üstüne attılar.

Stephanie büyük bir tatmin duygusuyla uyandı.

Muhteşem bir geceydi.

Her zamankinden çok daha muhteşem çok daha anlamlı bir geceydi.

Tamam, bu mutluluğu mükemmel seksten kaynaklıyordu ama Nash'ten de hoşlanıyordu. Onun yanında olmasından, onunla sohbet etmekten onun yaşamında yarattığı olumlu etkiden hoşlanıyordu. Onun annesine, babasına, kardeşlerine, kocaman ailesine, çocuklarıyla ilişkisine bayılıyordu.

Tanrım! Yoksa bugüne kadar erkekleri yanlış mı değerlendirmişti? Nash'ten hoşlanıyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Hızla yatağından doğrulup, üzerinden pikeyi attı.

Bu ilişkide dahası fazlası yoktu. Başlarken bunu biliyordu.

Niçin daha fazlasının olmayacağına dair pek çok neden vardı. Kendisinin, bir çocuk gibi değil de bir eş, bir partner gibi davranacak bir erkek bulunamayacağı konusundaki inançsızlığı, Nash'in karısının ölümünden sonra duygusal anlamda içine kapanışı bu nedenlerin başta gelenleriydi ve bu liste uzayıp giderdi.

Gerçi ikisi de uğraşsalar, belki bu sorunları aşabilirlerdi ama ne Nash'in ilişkilerini değiştirmek istediğine dair bir niyeti vardı ne de kendisi böyle bir şeyi istediğinden emindi. Zaten birkaç güne kadar Nash'in tatili bitecekti ve çekip gidecekti. Bu durumda da başta koydukları kuralları değiştirmeye kalkışmasının hiç bir anlamı yoktu böyle bir şey yapmayı da istemiyordu.

Stephanie kararlılıkla başını salladı. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordu. Nash buradan ayrıldıktan sonra hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Elbette onu özleyecekti ama bunu da atlatacaktı. Gerindi ve saate bir göz attı.

Tanrım! Saat sekiz otuzdu, oysa odasına döndükten sonra alarmı altı otuza ayarlamıştı. Oh Tanrım! Hayır, alarmı kurmayı unutmuştu. Çılgın gibi banyoya koştu, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Duş almaya vakti yoktu, kahvaltı hazırlaması gereken müşterileri vardı.

Hızla giyindi ve odasından çıkıp, merdivenlere yöneldi.

Çocuklar kalkmışlardı, kapıları açıktı.

Stephanie onların aşağıdan gelen seslerini işitti. Kim bilir, Nash'in anne ve babası hakkında neler düşünmüşlerdi? Mahcup bir halde mutfağa girdi.

"Selam anne," dedi Brett.

"Anne! Anne!" diye bağırdı ikizler aynı anda.

Çocuklar masada oturmuş kahvaltılarını yiyorlardı. Görünüşe göre domuz pastırması pişirilmişti.

Stephanie mutfağa şöyle bir göz gezdirince, Nash'ın ocağın başında olduğunu gördü ve donup kaldı.

Tanrım! O yemek pişiriyordu!

"Günaydın," dedi Nash gülümseyerek.

Stephanie şaşkınlıktan uyuşmuş gibiydi. "Ben... Şey... Uyuyakalmışım. Saatimi kurmayı unutmuşum da."

"Muhtemelen aklında düşünmen gereken başka şeyler vardı," dedi Nash muzip bir şekilde.

Doğruydı.

Stephanie saat dörtte Nash'ın yanından kalkabilme ve kendi odasına gidebilme konusunda o kadar endişelenmişti ki, odasına döndüğünde saatin alarmini yeniden kurmayı unutmuştu.

"Annem ve babam yemek odasındalar," dedi Nash gülerek. "Kahve içiyorlar, meyve yiyorlar ve gazete okuyorlar. Howard'a omlet yaptım. Annem ise kilo almaktan şikâyet etse de senin çöreklerden yiyor. Kendime de omlet yapıyorum. Sen de ister misin?"

Stephanie kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. "Şey, teşekkür ederim."

"Tamam. Aaa... Bu arada çiğ çörekleri buzluktan çıkardıktan sonra fırında pişirmek için hangi kabı kullanacağımı bilemedim ve şu en üst raftaki tabağı kullandım. Umarım sorun olmaz."

"Sorun değil."

"Brett bana hangi derecede pişmem gerektiğini söyledi."

Stephanie şaşkınlıkla büyük oğluna baktı. "Teşekkürler tatlım."

Brett omzunu silkti. "Nash yorgun olduğunu ve seni rahatsız etmememizi söyledi."

Stephanie yanaklarının kızardığını hissetti. Dinlenmeye gereksinim duyma nedeni Nash'ti.

"Kahve alır mısın?" dedi Nash.

Stephanie başını salladı.

Nash onun kahvesini doldurdu, süt ve şeker ilave etti.

Stephanie'in boğazına bir yumru oturmuş gibiydi ve gözleri yanıyordu. İçinde ağlamak üzere olduğuna dair kötü bir his vardı ve çok manasızdı. Tamam, Nash iyi ve düşünceli biriydi ama bu ağlamak için bir neden değildi. Ancak ne yazık ki, mantıklı ya da mantıksız olsun Nash'in bu davranışları kendisini yıllardır hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiliyordu. Belki de hayatı boyunca etkilenmediği kadar etkiliyordu.

Tanrım! Bir erkek böyle şeyler yapıyordu hem de karşılığında hiç bir şey de beklemeden. Demek dünyada böyle erkeklerde vardı ve böyle bir erkeğe güvenilbilirdi.

"İyi misin?" dedi Nash.

Stephanie başını salladı.

"Bu nedir," diye sordu Jason ve hemen yerinden kalkıp, pencereye doğru koştu. Sonra da, "Hepsi gelmişler," diye bağırdı heyecanla.

"Kim," diye sordu Adam da pencereye doğru koşarken.

Brett de ayaklanmıştı.

"Tam zamanında," dedi Nash saatine bakarak.

"Ne için tam zamanında," diye sordu Stephanie şaşkın bir halde.

Nash güldü. "Az sonra görürsünüz."

Tam bu sırada Howard iki kanatlı kapıyı açıp içeriye girdi. "Çöte toplanmış gibi görünüyor. Görevlendirme yapmaya hazır mısın?"

"Elbette."

Nash tavadaki omleti tabağa aldı, yanına da birkaç dilim salam yerleştirerek Stephanie uzatarak, "Hadi ye," dedi. "Güçlü olmaya ihtiyacın var. Hemen geliyorum." Sonra da mutfaktan çıkıp, ön kapıya gitti.

Howard da Nash'ın arkasındaydı.

Stephanie bir elindeki tabağa bir kapıya şaşkınlıkla baktı sonra da neler olduğunu anlamak için pencereye yanaştı ve yaşamasıyla da en az Nash'i yemek yaparken gördüğü kadar şaşırıldı.

Haynes klanının hepsi Austin de dâhil olmak üzere arabalardan inmişlerdi. Sadece ortada her zamanki kadar çok çocuk görünmüyordu ve gelenlerin ellerinde yiyecek, içecek yerine galonlarca boya, fırça, merdiven ve çeşitli inşaat malzemeleri bulunuyordu. Hepsi kulübenin önünde talimat beklermiş gibi dizildiler ve grubun ortasına da Nash geçti.

Stephanie hızla dışarıya koştu ve gruba yaklaştığında Nash'in elindeki bir listeye bakarak, talimatlar verdiğini gördü.

"Yukarıda, büyük yatak odasının banyosundaki duvar kâğıtlarının değişmesi gerekiyor. Buhar makinesi getiren oldu mu?"

"Elbette," dedi Kyle elindeki makineye hafifçe vurarak. "Öğleye kadar sıyırırım. Sonra yeni duvar kâğıdını yapıştırırız."

"Onu biz yaparız," dedi Elizabeth, Hannah'nın omzuna kolunu atarken. "Çünkü kâğıt çiçek desenli ve biz yapıştırırken estetiğine daha fazla önem veririz."

"Bunu hepimiz sizin kadar iyi yapabiliriz tatlım," dedi Travis.

"Elbette yaparsınız ama acaba yapmak ister misiniz?" dedi Elizabeth alaycı bir ifadeyle.

Travis karısını öptü. "Kesinlikle hayır."

Stephanie olduğu yere mıhllanmış gibiydi. Hareket edemiyor, konuşamıyor, olanlara itiraz edemiyor, herkesin kulübeye doluşup işe başlamasını çaresizce izliyordu.

Nash onun geldiğinin farkına vararak, yanına geldi. "İyi misin?"

"Hayır değilim. Ne yapıyorsun sen?"

Nash tam onun karşısında durdu. "Sen duvar kâğıdını sipariş etmiştin. Yani ben seçmedim."

"Biliyorum, zaten sorduğum bu değil. Ailen burada ne arıyor?"

"Yardım ediyorlar."

"Niçin?"

"Çünkü onlardan yardım istedim. Uzun zamandan beri kulübede çalıştığımı biliyorum. Üstelik kulübeden sonra da eski evi yenilemek istiyorsun. Bu yüzden sana yardım etmek istedim. Birkaç güne kadar gidiyorum ve gitmeden önce kulübenin işinin bittiğini görmek istedim. Yani sanırım gitmeden önce bir şeylerin yolunda olacağından emin olmak istedim," dedi Nash sanki biraz kendini savunmak istercesine. Sanki Stephanie'nin öfkelenmesini bekliyordu da öyle olmamasını sağlamaya çalışıyor gibiydi. Stephanie adına kararlar almış ve gizlice bir organizasyon yapıp eyleme geçmişti.

Yani Stephanie öfkelense de yeri idi.

Stephanie ise biraz önce mutfakta olduğundan daha da şiddetli bir şekilde ağlamak istiyordu. Tanrım! Hayatındaki hiç kimse kendisini böylesine düşünmemiş, kimse kendisi için böylesine endişelenmemişti. Herkes son derecede güçlü olduğunu, her şeyi tek başına yapabileceğini varsaymıştı. İçinde derin bir sızı hissetti. Nash'e gitmemesi için yalvarmak istiyordu ancak ne yazık ki az önce onun da belirttiği gibi bu organizasyonu yapmasının nedeni gideceğinin kanıtı gibiydi. Fikrini değiştirmiş olsa, kalmak istiyor olsa, kulübenin böyle çabucak onarılmasını istemezdi.

"Stephanie, iyi misin?"

Stephanie başını salladı.

"Böyle bir şey yaptığım için bozulmadın, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Stephanie.

"Onları yardıma çağırılmış olmamanın bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok."

Nash onun yanağını yavaşça okşayıp, kulübeye yöneldi.

Stephanie orada öylece durup, bir süre kulübede çalışan insanların çalışma ve gülüşme seslerini dinledi. Sonra da kendini toparlaması ve gidip kendisinin de bir işin ucundan tutması gerektiğini düşündü. Ve tam o anda sanki zihninde bir aydınlanma oldu ve birden her şey yerli yerine oturdu. Sanki bir anda etrafına çevirmiş olduğu duvarların hepsi yerle bir olmuştu. Nash'i sevmesine nasıl engel olabiliirdi ki? O mükemmel bir adamdı, çok iyi bir arkadaş, sıcacık, ateşli bir âşıktı.

O, muhteşem bir adamdı.

O, milyonda bir rastlanılabilecek bir adamdı.

Ama gidiyordu ve Stephanie'nin ondan kalmasını istemek gibi bir hakkı yoktu.

Öğleden sonra olduğunda kulübedeki odaların çoğunun badanası bitmişti.

Stephanie elinde soğuk soda ve su şişeleri dizili bir tepsiyle alt kata indi. İkizler de arkasında kurabiyeleri taşıyorlardı.

Berbat durumdaki kulübe, Nash'in muhteşem ailesi sayesinde pırıl pırıl, aydınlık bir görüntüye kavuşmuştu.

Stephanie şüpheciği Brett'in yanına yaklaşmış, "Harika iş çıkarıyorsun hayatım," dedi. "Bu epeyce dikkat gerektiren ayrıntılı bir çalışma."

Brett başını kaldırıp annesine baktı. Mavi gözlerinde hüznü bir ifade vardı. "Nash bütün ailesini yardım etmeleri için buraya getirmiş."

"Evet, o çok iyi biri, değil mi?"

"Ama gidiyor artık, değil mi?"

Stephanie bu soruya olumsuz yanıt vermeyi çok isterdi ama bu mümkün değildi. Başını salladı. "Evet, tatlım gidiyor. Onun Şikago'da bir işi ve hayatı var."

"O kötü biri değildi," dedi Brett tuhaf ses tonuyla. "Babam gibi değildi tabii ama fena da değildi."

Stephanie birden yüreğinde bir sızı hissetti. Büyük oğlu ne zamandan beri

Nash'e tepki duymaktan vazgeçmişti? Çocuklarından hiç birinin Nash'le duygusal bir bağ kurmalarını ve o giderken üzülmelerini istememişti. "Nash gerçekten de iyi biri Brett ve onun burada olması bizim için oldukça eğlenceliydi ama gideceğini hepimiz biliyorduk," dedi ama bunları söylerken elbette Brett'in, Nash'in gidişiyle ilgili hissedeceklerini kolaylaştırmayacağını biliyordu.

"Ama burayı seviyor," dedi Brett önüne bakarak. "Belki sen teklif etsen buraya taşınmaya itiraz etmez."

"Hayatım, Nash burada kesinlikle iyi bir tatil geçirdi ama Şikago'da onu bekleyen bir hayatı var. İşi, evi ve yolunu bekleyen bir sürü arkadaşı vardır." Ama bekleyen bir kadını yok, diye içinden geçirdi Stephanie. Karısı öldüğünden beri kadınlardan uzak durmuştu ve şimdi aralarında muhteşem bir seks birlikteliği vardı ama tek başına seks onu burada tutmaya yeter miydi?

Hiç sanmıyordu.

"Sen ona sorabilirsin," diye üsteledi Brett.

Hayır, Stephanie sormayacaktı. Ne Nash'i kendisini reddetmek zorunda bırakmak istiyordu, ne de kendisi reddedilmeyi duymak istiyordu.

Saat akşamüstü beş olduğunda kulübedeki işler neredeyse bitmişti.

Nash odaları tek tek dolaşmış ve yapılan işten memnun kalmıştı. Şimdi yapılması gereken tek bir iş kalmıştı, o da yerlerin haliyle kaplanmasıydı. Ondan sonra Stephanie çocuklarıyla buraya taşınabilirdi.

Nihayet müşterilerden uzak, kendi evlerinde rahatça oturabileceklerdi. Çocukların kitapları ve oyuncaklarıyla bu küçük kulübe sıcak bir yuvaya dönüşecekti.

Peki, kendisini burada hayal edebiliyor muydu?

Burada olmayı ister miydi?

Stephanie ve çocuklarıyla burada yaşamak ister miydi?

Bu bağlanmak anlamına gelmez miydi?

Böyle düşünceler güvenli miydi?

Telefonu çalınca düşüncelerinden sıyrıldı ve telefonu cebinden çıkarıp cevap verdi. "Harmon."

"Ben Jack," dedi şefi karşı taraftan. "Bir gelişme oldu."

Nash beş dakika sonra telefonu kapattığı gibi büyük eve koştu.

Stephanie, mutfakta Brett'le birlikte oturuyordu ve Nash'ın yüzünü görür görmez endişelendi. "Ne oldu?"

"Şefim aradı. San Fransisco'da sıcak bir gelişme olmuş. Banka soygunu ve rehine krizi. Silahlar patlamış. Bir helikopter beni almaya geliyor." Nash saatini kontrol etti. "Ordu üssünden geliyor ve altı dakika sonra burada olur." Nash bir taraftan bunları söylerken bir taraftan da böyle bir kriz anında Stephanie'nin nasıl hareket edeceğini de merak ediyordu.

Stephanie'nin yüzünün rengi kaçmıştı ama kontrollüydü. "Getirmemi istediğin her hangi bir şey var mı? Ailenin büyük bir bölümü gitti. Anne ve baban da ikizleri

parka götürdüler. Geldiklerinde durumu onlara söylerim.”

“Bu çok iyi olur. İşin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Uzun zaman alabilir. Sonra da rapor tutma faslı falan var.”

Stephanie elini önemli olmadığını ima edercesine sallayarak, “Bunları dert etme. Ben eşyalarını toplarım. Sadece bavullarını nereye göndermemizi istediğini bildirsin o kadar.”

Stephanie'nin bir daha buraya dönmeyeceğini düşünüyor olması Nash'i şaşırtmıştı. Tamam, tatilinin bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı ama...

“Gitmene memnun oldum,” dedi Brett birden.

Nash dönüp çocuğa baktı ve onun elinin tersiyle yanağını sildiğini gördü. Kahretsin! Hemen onun önünde diz çökerek, “Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm ama bu önemli,” dedi.

“Umurumda değil.”

“Benimse fazlasıyla umurumda çünkü seni, anneni ve kardeşlerini fazlasıyla önemsiyorum.”

“O zaman gitme.”

Tanrım! Aslında bu çocukça sözlerin Nash için hiç bir anlamı olmaması gerekirdi ama bunları duymak çok ama çok hoşuna gitmişti. “Bazı kötü adamlar iyi insanları rehin almışlar ve eğer gitmezsem bazıları ölebilir.”

“O zaman geri döneceğine söz ver.”

Stephanie elini oğlunun zayıf omzuna koydu. “Tatlım, böyle yapma. Ne konuştuğumuzu unuttun mu? Nash'in kendi hayatı var, o buraya ait değil.”

Nash durakladı. Bu anne ve oğul kendisi hakkında mı konuşuyorlardı? Ayağa kalkıp Stephanie'nin yüzüne baktı. Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. “Stephanie...”

Stephanie başını salladı. “İkimiz de bunun olacağını biliyorduk, öyle değil mi? Sadece düşündüğümüzden birkaç gün erken oldu. Hiç olmazsa uzun bir vedalaşmadan kurtulduk. Ne kadar hızlı o kadar iyi. Tıpkı yara bandını açar gibi.”

“Ama hızlı olan daha fazla acıtır.”

“Ama acısı uzun sürmez.”

Nash ona geri döneceğini, aslında gitmeyi hiç istemediğini söylemek istedi ama sonra ne olacaktı?

Tam bu sırada biri, “Helikopter geldi,” diye seslendi.

Dışarıda şerif ofisinin birkaç arabası yolu kapatmıştı.

Nash, Kyle'ın helikopter pilotuyla konuştuğunu gördü. Eğilip Brett'i kucakladı sonra da doğrulup Stephanie'yi kendisine doğru çekti.

“Kendine dikkat et,” dedi Stephanie ve hemen geriye çekildi. Gözleri dolmuştu.

Nash midesine yumruk yemiş gibi oldu. Söyleyecek binlerce şey vardı ama vakit yoktu. Göğsü sıkışarak helikoptere doğru koştu.

Kyle, Nash'ın sırtına hafifçe dokunarak, “Sakın ölmeye falan kalkışma,” dedi.

Nash pilota havalanabileceğini bildiren işaret yapıp helikoptere bindi ve Stephanie'yle, Brett nokta kadar kalana dek aşağıya bakmaya devam etti.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

SAAT sabah beş civarıydı ve San Fransisco semaları grileşmişti.

Nash kaç fincan kahve içtiğini bilmiyordu. Gece boyunca, kendisi olay yerine ulaşmadan önce öldürülen iki rehinenin cesetleriyle uğraşmış, doğum sancıları tutan bir rehineyi dışarı alma konusunda soyguncularla görüşmüştü. İçeride halen on üç sivil ve silahlı üç soyguncu bulunuyordu.

FBI ajanları, yerel polis gücü ve SWAT ekipleri binayı abluka altına almışlar, keskin nişancılar yerlerine yerleşmişlerdi.

Basın belli bir mesafede tutuluyordu ve bulundukları yerden sıcak gelişmeleri canlı yayınlarla duyuruyorlardı.

Jack ve Nash, bankanın karşısına park edilmiş tam donanımlı bir arabanın içinde bekliyorlardı.

“Şimdi neler oluyor,” diye sordu Jack.

Nash’e, son birkaç saattir konuştuğu ve soygunculardan biri olan Becker isimli adam birkaç rehineyi daha serbest bırakmaya hazırmış gibi görünmüştü ama nedense birdenbire telefonu kapatmıştı.

Bankanın güvenlik kameraları, eylem başlar başlamaz Becker ve adamları tarafından kapatıldığı için içerde neler olduğunu gözetleme imkânları yoktu. Sadece uzaktan, o da uzun menzilli kameraların olanak sağladığı ölçüde içeride üç silahlı adam olduğunu görebiliyorlardı. Adamlar bir konuda tartışıyorlarmış gibi görünüyordular.

“Anladığım kadarıyla, adamlardan biri Becker’ın birkaç rehine daha bırakma planını kabul etmeye yanaşmıyor,” dedi Nash. “Bu hiç hoşuma gitmedi.”

Bazen bu olurdu. Bazı suçlular hapse girme ihtimalini göze alamazlardı ve rehileri öldürüp intihar etmeyi tercih ederlerdi. Şayet bu olayda da durum bu şekilde gelişir, adamlardan biri ölmeye karar verecek olursa, Nash ve ekibinin elinde rehileri kurtarmak için pek seçenek kalmazdı.

“Onlardan bir kısmını ellerinden alabilir miyiz sence,” diye sordu Jack.

Nash elindeki banka planına baktı

Becker rehinelere kasa dairesinde tutulduklarını söylemişti.

Kasa dairesinin kapısı açıktı ama yine de keskin nişancıların rehinelere zarar vermeden bu adamları vurabilmeleri imkânsızdı.

“Birini bile sağ alamayız,” dedi Nash. “Operasyon düzenlese bile bir iki saniyede rehileri vurabilirler. Üçünü birden aynı anda etkisiz hale getirecek bir plan yapmadan rehilerin hayatını riske atamayız.”

Jack başını salladı. Bu operasyonda sorumluluk Nash’teydi dolayısıyla karar da ona aitti.

Nash arabadan inip kaldırımın ilerlemeye başladı.

Sokak trafiğe kapatılmıştı.

Nash midesinin guruldadığını hissetti ve en son ne zaman bir şeyler yediğini ha-

tırlamaya çalıştı. Buraya geldiğinden beri hiç bir şey yememişti. İçerideki adamlar da yememişlerdi, rehineler de yememişlerdi. Becker'le bağlantı kurduğu özel donanımlı telefonu çıkardı. Bu telefon aynı zamanda FBI'ın aracına bağlıydı ve dinleniyordu. Tam numaraları tuşlamaya başlamıştı ki bir sarsıntı oldu. Kahretsin. Neler oluyordu? İçinden bir küfür savurdu. Kahrolası depresyon. Bir bu eksikti.

Sarsıntı giderek artarken uğultular olmaya başladı. İnsanlar bağırıyor, çığlıklar atıyorlardı.

Tam o anda bankanın kapısı açıldı ve uzun boylu, esmer bir adam kaldırıma doğru koşmaya başladı.

"Sakın ateş etmeyin," diye bağırdı Nash. Bir elinde cep telefonu diğerinde de silah vardı. Hızla adama doğru koşup, birkaç saniye içinde onu yakalayarak, kolunu arkasından kısıp, etkisiz hale getirdi. "Becker mi?"

"Kahrolası bina gemi gibi sallanıyor," diye bağırdı adam. "Her an çökebilir, bir böcek gibi ezilmek istemiyorum."

Bankanın kapısında duran bir adam Becker'e geri dönmesi için bağırıp, küfürler ediyordu.

Depresyon devam ediyordu.

Nash herkesin dikkatinin dağıldığına karar vererek harekete geçmeye karar verdi ve telsizini eline alıp, "Şimdi," diye bağırdı. "Şimdi içeri girin, hemen!"

Kurtarma timi bir anda bankaya hücum etti. Ardından da bankanın arka kapısının havaya uçurulma sesi ve üç el silah sesi işitildi.

Sonra da ortalığı bir sessizlik kapladı.

Nash telsizini sıkıca kavramıştı.

"Soygunculardan biri vuruldu," dedi bir ses. "Biri yakalandı. Rehinelere hepsi sağ."

"Raporunda şu depresyonu nasıl açıklayacaksın," diye sordu Jack birkaç saat sonra.

Nash'in, San Francisco'daki geçici ofisinde karşılıklı oturuyorlardı.

Nash arkasına yaslandı. "Bazen şansımız yaver gidiyor. Hepsi bu."

"Bence bu şanstın öte bir şey," dedi şefi. "Sen gelmeden önce iki kişiyi öldürdüler ama sen geldikten sonra öldürmekten vazgeçtiler. Sen işini çok iyi yapıyorsun."

"Teşekkür ederim."

Jack ayağa kalktı. "Gördüğüm kadarıyla izin yapman epey işe yaradı. İstedğin zaman işe dönebilirsin." Sonra gülererek devam etti. "Ne dersin, yarın çok mu erken olur?"

İş her zaman için en güvenli sığınağı olmuştu ama şimdi dönmeye hazır mıydı, bilmiyordu. "Bu konudaki kararımı sana bildiririm," dedi Nash.

Jack kaşlarını kaldırıp ona dikkatle baktı.

Nash başını salladı. "Önce raporumu bitirmeliyim. Sonra seni görürüm."

"Anlaştık."

Jack ofisinden çıkınca, Nash dikkatini bilgisayar ekranına verdi ancak bir süre sonra kendini raporunu hazırlamak yerine bu sabah olanları düşünürken buldu. 4.2 şiddetindeki bir deprem sayesinde on üç rehinenin hayatı kurtulmuştu ve Jack'in de söylediği gibi bu şanstın öte bir şeydi. Her zaman için, insanın kontrolünün dışında gelişen bir şeyler olabiliyordu.

Kahretsin, neyin peşindeydi ki?

Dünyayı kontrolü altında tutamazdı ve şayet bugüne kadar kendine karşı biraz dürüst olabilseydi bunu çoktan anlamış olurdu. Yaşam akıp gidiyordu ve insanın ne yöne akacağına, neler olacağına müdahale etme şansı pek azdı. Zaten şimdiye kadar kendi hayatıyla ilgili önemli kararlar da alamamıştı. Hayattan ne istediğine, ne beklediğine ya da neye ihtiyaç duyduğuna pek de kafa yormamıştı.

Yaşamın kendine özgü planları vardı ve kimseye fikir sormayı da düşünmüyordu.

Evet, bugün şansı yaver gitmişti ama iki yıl öncesindeki bir günde de son derece şanssızdı.

Nash yerinden kalkıp pencereye gitti. Bakışları ufuk çizgisini aradı ama görebildiği sadece upuzun binalardı ve o binaların arasında karısını öldüren patlama yeniden gözünde canlandı.

Bilmiyordu.

Kimse bilemezdi.

Tina birden başına buyruk davranmıştı.

Onu öldüren kendisi değildi. Bu konuda bir sorumluluğu yoktu. Aslında belki de hiç suçlu olduğunu düşünmemişti ama karısının ölümünden kendisini sorumlu tutmak, gerçeği kabullenmekten çok daha kolaydı.

Ve gerçek şuydu ki Tina'yı hiç sevmemişti.

Şimdi bunu son derece net bir şekilde biliyordu. Belki de başından beri biliyordu ama yirmili yaşlarının sonlarına yaklaşırken evlenmenin, birine bağlanmanın doğru zaman olduğuna karar vermişti ve yakınında Tina vardı.

Onun kendisini istemesi gururu okşamış olmalıydı ki, Tina evlenmelerini istediğinde onu reddetmek için bir neden bulamamıştı.

Tina'yla iyi anlaşıyorlardı ve aşkın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Nash ancak aradan birkaç ay geçtikten sonra hata yaptıklarını fark etmiş ve Tina'yla konuşmayı denemişti. Ancak Tina işlerin yolunda gitmediğini kabul etmeye yanaşmamıştı. Kavga ettikleri akşamın sabahında da göreve gitmişlerdi ve Tina ölmüştü.

Oysa Tina sevilmeyi hak ediyordu.

Herkes sevilmeyi hak ederdi.

Kendisi de hak ediyordu.

Acaba evliliklerinin yolunda gitmediğini fark eden sadece kendisi miydi yoksa Tina da mutsuz muydu, bunu hiçbir zaman öğrenemeyeckti. Geçmişe dönüp, Tina'yla olanları da düzeltmezdi. Olsa olsa daha iyi bir gelecek için uğraşabilirdi. Olanları unutabilir, hatalarından dersler çıkarabilir, yeniden normal bir yaşama

dönebilirdi. Birini sevmeyi, bir yerlere ait olmayı deneyebilirdi.

Diğer seçenek ise, insanlarla arasına mesafe koymaya devam ederek yaşamak ve hiçbir yere, hiç kimseye bağlanmamaktır.

Bu seçimlerden biri güvenli, diğeri ise ne olacağı bilinmeyen riskli bir durumdu. Peki, riski göze alabilecek miydi?

İkizler yatağın kenarına oturmuş, annelerinin Nash'in giysilerini bavula yerleştirmesini izliyorlardı.

Haberlere bakılacak olursa rehine krizi sona ermişti.

Stephanie, Nash'ten telefon beklemişti ama öğleden sonra olup da ondan hiçbir haber çıkmayınca, Nash'in dönmek üzere gittiğini anlamıştı. Zaten ona geri dönmeye gerek olmadığını, eşyalarını merak etmemesini söyleyen kendisiyken ne diye böyle saçma beklentiler içine girip duruyordu ki?

Çocukların suratlarından düşen de bin parçaydı.

Jason ayaklarını aşağıya sarkıtmış, topuklarını yatağın kenarına vurarak, "Ama Nash burada olmaktan mutluydu," dedi.

"Bence de burada çok eğlendi," dedi Stephanie, Nash'in gömleklerini yerleştirirken. "Sizin de artık yaz tatilinizin tadını çıkarmanız gerekiyor."

Adam ise hiç konuşmuyordu.

Stephanie kendini güçlükle kontrol ederek, derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. "Bakın, yarın kendimizi daha iyi hissedeceğiz," dedi neşeli çıkmasına çalıştığı sesiyle. "Yaz mevsimindeyiz, okul yok. Bu güzel bir şey, öyle değil mi?"

İkizler hiç de sevinmiş gibi görünmeyen bir ifadeyle başlarını salladılar.

Stephanie çocuklarının kendilerini nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyordu ama bir haftaya kalmaz pansiyon yeni konuklarla dolardı ve her şeyi unuturlardı. Ancak her nedense pansiyonun dolacak ve para kazanacak olması için rahatlatmıyordu. Tam tersine dünyası alt üst olmuş gibi hissediyordu. Böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı. Ne kendisi ne de çocukları bu türden bağılılıkları kaldıramıyorlardı. Marty'nin ölümünden sonra birlikte olduğu ilk erkeğe âşık olmuştu ve çocukları da onu özliyorlardı.

Evet, Nash'e âşık olmuştu.

Nash kalbini çalmıştı, hem de hiç kimseye vermek niyetinde olmadığı halde.

Elindeki giysileri bırakıp ikizlere döndü. "Yaz tatilinin ilk haftasına giriyoruz ve ikinizin de suratınız beş karış."

"Brett de odasından çıkmıyor," dedi Jason.

"Biliyorum. Ama bakın ne diyeceğim? Hepimizin kendimizi iyi hissetmemizi sağlayacak harika bir fikrim var."

İkizler pek ikna olmuş gibi görünmüyorlardı.

Stephanie kendini de ikna olmuş gibi hissetmiyordu ama herkesin iyiliği için rol yapmak zorundaydı. Tamam, gece odasına çekildiğinde tıpkı önceki akşam olduğu gibi Nash'i düşünerek, özleyerek, keşke her şey farklı olsaydı diye hayıflanmaya

devam edebilirdi ancak gün boyunca rol yapmaya devam etmek zorundaydı. "Havuzda gidiyoruz," dedi neşeli bir sesle ve çocuklardan coşkulu bir sevinç gösterisi bekledi.

"Tamam," diye mırıldandı Jason.

Adam ise yataktan indi ve hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Stephanie koridora çıkıp, "Brett, mayonu al. Havuza gidiyoruz. Sakın gelmiyorum deme, çünkü gelmek zorundasın," diye büyük oğluna seslendi.

O sırada Vivian odasının kapısını açıp, "Her şey yolunda mı," diye sordu yavaşça. "Bugün çocuklar pek sessizler."

"Nash'i özlediler," dedi Stephanie çaresizce. "Arkadaşlarıyla havuza girmek onları oyalar diye düşündüm."

Vivian dikkatle Stephanie'ye bakarak, "Peki seni de oylar mı?"

"Ben böyle bir şeyle oyalanmak için biraz fazla büyüğüm ama dışarı çıkmak bana her zaman iyi gelir."

Vivian gülümsedi. "Howard ve ben de peşinize takılsak rahatsız olur musun? Çocuklarla birlikte olmak çok eğlenceli de."

Stephanie bir an tereddüt etti. Şu an isteyebileceği en son şey çocuklarının yine buradan ayrılacak birilerine bağlanmalarıydı ancak reddetmekte kabalık olurdu. Üstelik Nash'in ailesiyle bir arada olmak çok hoşuna gidiyordu. Sadece Nash'i hatırlattıkları için değil, iyi insanlar oldukları için onlarla bir arada olmak güzeldi. "Elbette," dedi. "Sadece çok gürültülü bir gün olacağını söyleyerek sizi uyarmak isterim."

"Sorun değil. Hazırlanmamız için bize beş dakika ver."

Glenwood halk havuzları, Stephanie'nin tahmin ettiği gibi oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Burada üç havuz bulunuyordu. Altı yaşın altındaki çocukların havuzu oldukça sığdı, daha büyük çocuklar ve yetişkinler için olan diğer iki havuz daha derindi.

Stephanie yerleşmek için gölgelik bir yer seçti.

Büyük çocukların çoğu havuzun çevresindeki beton zeminde toplanmışlardı. Aileler ise video oyunları oynanan kulübeye ve kafeye gidilen çimenlik alana yerleşmişlerdi.

Stephanie havluları yere yaydı, çocuklara güneş kremi sürdü ve nihayet havuza girmeleri için izin verdi. Sonra da Vivian ve Howard'a hemen döneceğini söyleyerek cankurtaranların yanına gitti ve çocuklarının isimlerini, yaşlarını listeye yazdırdı. Çocuklarını işaret ederek gösterdi ve her birinin yüzme kurslarına katıldıklarını, iyi yüzdüklerini bildirip, tam Nash'in annesiyle babasının yanına dönecekti ki, biri omzuna dokundu. Arkasına dönünce Elizabeth Haynes'i gördü.

"Bugün havuza geleceğini bilmiyordum," dedi Elizabeth gülümseyerek. "Bizden bir grup da burada. Bu arada Nash'ten haber aldın mı?"

Stephanie bu sabah Nash'in ailesinden birkaç kişiden daha bu soruyu soran tele-

fönlar almış ve doğrusu Nash'in niçin kendisini arayacağını düşündüklerini anlayamamıştı. Her neyse onlara karşı kibar davranması gerekiyordu. Şu an içinde bulunduğu olumsuz ruh halinden onlar sorumlu değillerdi. "Haberlerde rehine krizinin başarıyla sona erdiğini gördüm. Bunun dışında herhangi bir bilgim yok."

Elizabeth gülümsedi. "Eminim kısa süre sonra geri dönecektir."

Stephanie, onu bir daha görebileceğinden kuşkulu olmasına rağmen başını salladı. Tabi bir gün buraya ailesini ziyaret etmeye veya savaş oyunlarına katılmaya gelecek olursa karşılaşarlardı ama bu yirmi beş yıldan önce olmasa iyi olurdu. "Kevin ve Haley sizinle birlikte mi? Vivian ve Howard benimle de," dedi havlularını yaydığı yeri işaret ederek.

Elizabeth onlara dönüp el salladı. "Dur diğerlerine de haber vereyim de sizin yanınıza gelelim."

Stephanie itiraz edemedi. Kabalık etmek istemiyordu. İtirazı Haynes ailesine değildi ama her biri öylesine Nash'i hatırlatıyorlardı ki onlara karşı nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Bir akşam olsa da şöyle doyasıya ağlasaydı.

Birkaç dakika sonra Elizabeth ve yanındakiler, Stephanie ve yanındakilere katılmışlardı.

Haley ve Elizabeth havuzdaki çocuklara yeni yerlerini haber vermeye gitmişlerdi.

Stephanie büyük oğluyla ilgili hikâyeler anlatmaya başlayan Rebecca'nın yanına oturdu.

"Çamaşır makinesinin kullanımında dikkat etmesi gereken şeyler olduğunu söylediğim de beni dinlememişti," dedi Rebecca. "Ona, çamaşırları renklerine göre gruplara ayırmak gerektiğini söylemişim ama inat edip beni dinlemeyince, kırmızı tişörtüyle birlikte yıkadığı iç çamaşırları pespembe olmuş tabii."

Stephanie dikkatini konuşmalara vermeye çalışıyordu ama Kevin ve Kyle yanlarındaiken bu pek mümkün olmuyordu. Bu uzun boylu, yapılı, yakışıklı esmer erkekleri gördükçe yüreği ağzına geliyor, sürekli Nash'i hatırlıyordu. Öyle ki, bir süre sonra hayallere dalarak imkânsız hayal etmeye, Nash burada kalmaya karar verse nasıl bir hayatları olurdu diye düşünmeye başlamıştı. Şayet Nash kendisine âşık olsaydı...

Rebecca, Stephanie doğru eğilip, "Her ne olursa olsun, bu ailenin her zaman senin yanında olacağını bilmeni isterim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim," dedi Stephanie. Rebecca'nın ne demek istediğini anlamıştı. Nash'le birlikte olmamaları durumunda da, ihtiyacı olduğunda bu ailenin kendisini kollayacağını söylüyordu. Rebecca bunları elbette çok iyi niyetli olarak söylüyordu ama bu kendisi için Nash'la olan anılarını zihnine hapsedmek anlamına geliyordu.

Tam bu sırada ikizler havuzdan çıkıp, annelerine doğru koştular.

"Su nasıl," diye sordu Stephanie onlara havlularını uzatırken.

"Çok soğuk değil," dedi Jason.

Adam hafifçe kaşlarını çatarak, "Brett bir kızla konuşuyor," dedi akli böyle bir şeyin nasıl yapılabildiğini almıyormuş gibi.

"Öyle mi?" dedi Stephanie havuzdan tarafa bakarak. Oğlu on iki yaşındaydı. Bu türden şeylerin başlaması için doğru yaş bu muydu acaba? Oğlu havuzun kenarında güzel, kızıl saçlı, güleç yüzlü bir kızın yanında oturmuş onunla konuşuyordu.

Brett bir şey söyledi ve kız güldü.

Birden Stephanie'nin, Nash'e duyduğu özlem katlandı. Keşke yanında olsaydı da bu anı onunla paylaşırdı ve ona oğlu ergenlik dönemine girdiğinde nasıl davranması gerektiğini ona sorabilseydi.

"İyi misin," diye sordu Rebecca yavaşça.

Stephanie başını salladı ve yanağından süzülen beklenmedik yaşları aceleyle sildi. Kendini toplamalıydı.

Rebecca bir şeyler söyledi ama birden duyulan uğultu nedeniyle Stephanie onun ne söylediğini duyamadı. Başını kaldırdınca da bir helikopterin yaklaştığını gördü.

"Nash bu," diye bağırdı Jason ayağa fırlayarak.

Stephanie'nin de ilk aklına gelen bu olmuştu ama hemen ardından bunun imkânsız olduğunu düşünerek, "Nash, Glenwood'a dönecek olsa helikopter kullanmazdı canım," dedi.

Ama Jason annesinin sözlerine aldırmandan bulundukları yerin arka kapısına doğru koşmaya başladı.

Adam da kardeşinin arkasından koşmaya başladı.

Aynı anda da Brett, "Nash bu! Acele edin!" diye bağırarak kardeşlerinin arkasından koşmaya başladı.

Stephanie de fark etmeden çocuklarının peşinden yürümeye başlamıştı. Nash dönmüş olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu akşam çocuklarıyla bir konuşma yapması ve onlara Nash'in sadece bir müşteri olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Birkaç şerif arabası helikopterin inmesi için sokağı kapatmıştı. Helikopter yola indi, kapısı açıldı ve uzun boylu, esmer adam helikopterden indi.

Çocukların üçü birden Nash'in kollarına atıldılar.

Stephanie onların ne konuştuklarını duyamıyordu ama Nash'in eğilip hepsine birden sarıldığını görünce, gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Bunu yapmamalıydı, kontrolünü toplamalıydı ama bir türlü yapamıyordu.

Tanrım! İnsanların ortasında hüngür hüngür ağlayarak kendini rezil edecekti ama onların yanına koşmaya devam etti.

Nash, Stephanie'i görünce yerinden doğruldu ve kollarını açtı.

Stephanie onun boynuna sarıldı. Sonsuza dek bu adamla birlikte olmak istiyordu ama bunu ona söyleyecek cesareti var mıydı bilmiyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadı Nash. "Her dakika."

"Ben de."

Nash onu öptü, sonra da yüzüne bakabilmek için başını geriye attı.

Simsiyah gözleri Stephanie'nin daha önce hiç görmediği kadar parlaktı.

"Kuralları değiştirmek istiyorum," dedi Nash. "Artık bir konuk olmak istemiyorum. Gitmek istemiyorum. Seni seviyorum Stephanie. Seni daha önce kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Seninle evlenmek ve seninle yaşlanmak istiyorum."

Seninle şu genç çiftlerin kıskançlıkla iç çektikleri türden bir evliliğimiz olsun istiyorum. Senden bir bebeğim olsun istiyorum. Şayet efsane doğruysa bir kızımız olabilir belki de.”

Stephanie bir süre konuşmadı. Duydukları hayal bile edemeyeceği kadar güzel sözlerdi. Nash sevdiğini mi söylemişti? Bu gerçek miydi? “Beni seviyor musun?”

“Evet. Şaşırdın mı?”

Stephanie’nin bir anda içi mutluluk ve umutla dolmuştu, adeta bulutların üstünde uçuyordu. “Şaşırdım,” dedi ve sonra da onu öptü. “Ben de seni seviyorum. Biliyorum, sevmemem gerekiyordu ama elimde değildi.”

“Şikâyetçi değilim. Benimle evlenir misin Stephanie? Birçok ayrıntıyı konuşmamız gerekeceğini biliyorum ama hiç önemi yok. Buraya taşınabilirim, yeni bir iş bulabilirim. Sadece seninle ve çocuklarla birlikte olayım yeter.”

Stephanie birden gömleğinin çektiştirildiğini fark etti.

“Evet de anne,” dedi Brett.

“Pekâlâ, çocuklar şu an biraz mahremiyete ihtiyacımız var,” dedi Nash gülerek.

Çocuklar homurdanarak birkaç adım geri çekildiler.

Nash yeniden Stephanie’ye döndü. “İlk evliliğini birkaç hafta tanıdığın biriyle yaptığım ve mutlu olamadığını anlatmıştın. Bu yüzden de, bu kez işleri ağırdan almak istersen seni anlarım. Benim amacım paylaşımcı bir evlilik yapmak. Yani ikimiz de birbirimize bakacağız, destek olacağız. Hiçbir şey tek taraflı olmayacak. Tabi bunların sözle olmayacağını biliyorum ve kanıtlamak istiyorum.”

“Oh, Nash.” Stephanie derin bir iç geçirdi. “Bunu defalarca kanıtladın zaten. Seni seviyorum ve hep seninle birlikte olmak istiyorum.” Nash’in gözlerinin içine baktı. “Evet, seninle evlenirim. Bundan daha çok istediğim bir şey yok.”

Nash onu kucağına aldığı gibi, döndürmeye başladı. Bir yandan da “Evet dedi, evet dedi,” diye bağırıp duruyordu.

Stephanie çok yakınlarından gelen alkışları ve neşeli çığlıkları işitince şaşkınlıkla dönüp baktı ve Haynes, Harmon, Reynolds ailelerinin etraflarını sarmış olduklarını gördü. “Tanrım, herkes buradaymış.”

“Biliyorum. Onlar artık senin de ailen, onlar bizim ailemiz ve sanırım onlara bir gösteri yapmamız gerekiyor,” diyen Nash, Stephanie’yi yavaşça yere indirdi ve onun dudaklarından uzun uzun öptü.

Bu aşk, tutku, vaat dolu bir öpücüktü.

Ve Stephanie alkışlar arasında onun öpücüklerine karşılık verdi.

Bizim ailemiz...

Nash, bunu öylesine büyük bir gururla söylemişti ki, Stephanie büyük bir mutlulukla, onun artık o içine kapanık adam olmadığını düşündü.

Nash artık, Haynes, Harmon, Reynolds ve Stephanie’nin ailesinin bir parçasıydı.

O artık evine dönmüştü.

